Sfântul ierarh Patrick, episcop de Armagh şi apostolul Irlandei

(s.v. 17 martie / s.n. 30 martie)

Materiale despre Sfântul ierarh Patrick, episcop de Armagh şi apostolul Irlandei:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20ier.%20Patrick%20(17%20mar)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Patrick

****

Sfântul Patrick s-a născut în jurul anului 385, fiul lui Calpurnius, un colector de taxe roman. El a trăit în satul Bannavem Taberniae, undeva la gura râului Severn din Wales. Când Patrick avea 16 ani, ţinutul a fost atacat de piraţi şi el a fost unul din captivi. El a fost dus în Irlanda unde a fost vândut ca sclav şi pus să lucreze ca în-

grijitor de porci pe un munte, numit Slemish în Antrim County. În perioada cât a fost sclav Patrick a învăţat limba irlandeză care i-a fost de folos mai târziu în misiunea lui viitoare. Sfântul Patrick se înscrie în categoria sfinţilor din Apus aproape necunoscuţi în rândul credincioşilor din Răsărit. A primit de la Dumnezeu darul rugăciunii neîncetate, însă el nu socotea nici una dintre binefacerile lui Dumnezeu ca fiind rodul vredniciei sale. A dus muncă de apostol şi a încreştinat Irlanda în timpul regelui Laoghaire. Sfântul Patrick a trecut la cele veşnice pe 17 martie în jurul anului 480. Este înfățișat în iconografie ținând în mână un trifoi, simbol al Sfintei Treimi, un singur Dumnezeu în ființă, dar întreit în persoane. Este sărbătorit în fiecare an, pe 17 martie.

Index

Acatistul Sfântului ierarh Patrick, episcop de Armagh şi apostolul Irlandei 4
Imnografie 14
Rugăciunea Sfântului Patrick (sec. V) 15
Platoşa Sfântului Patrick 19
Viaţa Sfântului Patrick, apostolul Irlandei 22
Viețile Sfinților - Viața Sfântului ierarh Patrick, luminătorul Irlandei 27
Sfântul Patrick, luminătorul Irlandei - drumul spre sfințenie 29
Vieţile Sfinţilor ortodocşi din Apus - Sfinţii Insulelor Britanice - Viaţa Sfântului Patrick, luminătorul Irlandei 30
Sinaxar 17 martie 58
Sfântul Patriciu (Patrick)- Biografii 62
Papa Francisc în Irlanda și ”Platoșa” sau canonul Sfântului Patriciu 68
Alexandru Nan - Sfântul Patrick, apostolul Irlandei 72
Pr. Ciprian Bâra - Sfântul Patrick, creştinătorul irlandezilor 76
Nicolae Pintilie: Trifoiul Sfântului Patrick - explicație pentru dogma Sfintei Treimi 80
Cătălin Acasandrei - Ce legătură există între Sfântul Patrick și frunza de trifoi? 82
Răzvan Moceanu - Sărbătoarea naţională a Republicii Irlanda - ziua Sfântului Patrick 84
Sfânta Bridgit scoate la iveală adevărul în cazul celor nedreptățiți 90
ro.wikipedia - Sfântul Patriciu 93
ro.orthodoxwiki - Patrichie al Irlandei 97
Etimologia sau semnificația numelui Patrick - Patricia 102
Articole și video despre Sfântul Patrick pe net 103

O zi în Dublin (III) - În casa patronului spiritual al Irlandei, Catedrala Sfântului Patrick 104
Icoane 124

Acatistul Sfântului ierarh Patrick, episcop de Armagh şi apostolul Irlandei

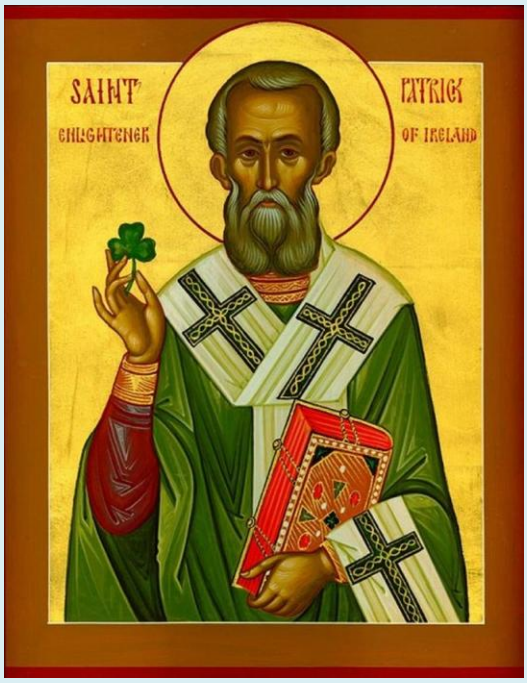

Tradus din limba franceză de servus Christi după Acatistul compus, spre slava lui Dumnezeu şi a celui între Sfinţi, părintelui nostru Patrick, luminătorul Irlandei, de Claude Lopez-Ginisty

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Troparul Sfântului Patrick (glasul al 3-lea): Sfinte episcop Patrick, păstor credincios al turmei regale a lui Hristos, ai umplut Irlanda cu strălucirea Evangheliei: tăria, de neînvins, a Treimii. Acum, când stai în faţa Mântuitorului, roagă-te ca El să ne ţină în credinţă şi iubire.

Condacul Sfântului Patrick (glasul al 4-lea): Din sclavie ai scăpat la libertatea slujirii lui Hristos şi te-a trimis să scoți Irlanda din legăturile demonului. Ai semănat cuvântul Evangheliei în inimi păgâne. În călătorii și pericole ai fost asemenea apostolului Pavel, primind răsplata strădaniilor tale, în Rai, neîncetat să te rogi pentru turma pe care ai adunat-o pe pământ, Sfinte episcop Patrick.

&&&

Condacul întâi
În al patrulea secol al erei creștine te-ai născut pe șaisprezece din calendele lui aprilie, cu un tată diacon și bunic preot al lui Hristos și o mamă, rudă a Sfântului Martin, celebrul apostol al galilor. Acum toată creștinătatea îți strigă: ***Bucură-te, Sfinte Patrick, luminătorul Irlandei!***

Icosul întâi

La şaisprezece ani ai fost răpit de barbari, ai devenit sclav în Irlanda cea verde şi inima ta, indiferentă atunci la mântuire, s-a deschis deodată la harul pur al lui Dumnezeu. Ai petrecut șase ani în fierbinţi rugăciuni, admirat de Sfinții din cer, care ţi-au cântat:
Bucură-te, căci copil fiind, ai înțeles exilul vieții noastre;
Bucură-te, că te-ai îmbrăcat cu rugăciunea plină de ardoare;
Bucură-te, cel ce în timp, ai luat calea veșniciei;
Bucură-te, jertfă pură și castă a tinerei tale vieţi;
Bucură-te, confirmare precoce a unicii mântuiri;
Bucură-te, glorie nemăsurată a verzii Irlande;
Bucură-te, Sfinte Patrick, luminătorul Irlandei!

Condacul al 2-lea
Trăind fără încetare în cer, pe acest pământ, într-o vedenie un Înger al lui Dumnezeu ţi-a apărut, anunţându-te că te aşteaptă o corabie în port. Încrezător în promisiunile trimisului Său, ai mers îndelung și ai ajuns la mare; și ai putut să navighezi către mântuire, spunând: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea
Când ai debarcat, a trebuit să mergi mult timp cu păgânii care făceau parte din echipaj şi când mâncarea a început să lipsească, o minune i-a hrănit şi i-a convertit, datorită puterii rugăciunii tale către Dumnezeu; către care şi noi ne îndreptăm, pentru te lăuda astfel:
Bucură-te, manifestare a aprobării lui Dumnezeu;
Bucură-te, credinţă de nezdruncinat în Dumnezeire;
Bucură-te, cedare încrezătoare în voia lui Hristos;
Bucură-te, ștergere în faţa legilor Celui PreaÎnalt;
Bucurăte, acceptare voluntară a planului divin;
Bucură-te, vindecătorule, prin puterea Domnului;
Bucură-te, Sfinte Patrick, luminătorul Irlandei!

Condacul al 3-lea
Întors la tine acasă ai fost şi mai încântat, căci Dumnezeu te-a înştiinţat că vei fi eliberat. Ai simţit grija Lui pentru sufletul tău, căci El avea planuri pentru Biserica Sa, unde credinţa şi devotamentul tău urmau să facă minuni. El te-a chemat şi tu I-ai răspuns: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Duhul în tine mijlocind pentru Irlanda, ai fost mereu chemat pe ţărmurile sale, iar când părinții tăi au fost uciși, ai fost luat ca sclav, dar Dumnezeu a rânduit să fii răscumpărat în Galia de creștini. Ai devenit călugăr la Saint Martin și noi îţi zicem:
Bucură-te, punct de plecare al monahismului din țările celtice;
Bucură-te, că la mormântul Sfântului Martin ai descoperit viaţa;
Bucură-te, că ai crescut duhovniceşte în apropierea unui sfânt;
Bucură-te, că prin viaţa ta cumpătată ai fost ucenicul lui desăvârşit;
Bucură-te, căci, ca ucenic ţi-ai egalat învăţătorul;
Bucură-te, că ai fost umplut cu har de către Domnul, Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte Patrick, luminătorul Irlandei!

Condacul al 4-lea

Dar numeroase vedenii divine ţi-au cerut să te întorci în Irlanda. După patru ani, ai părăsit Sfânta Mânăstire şi traversând marea, ai ajuns la Temair, unde ai dorit să aduci Sfânta Evanghelie, rugându-te, postind, predicând și cântându-I lui Hristos: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Dar, din cauza atitudinii dușmănoase, te-ai întors în Galia, unde ai devenit ucenicul Sfântului Gherman și ai trăit nouă ani pe insula Lerins, pregătindu-te prin rugăciune pentru misiunea ta. Apoi, find hirotonit episcop pentru Irlanda, ai plecat în Insula de Smarald, unde ţi se spunea:
Bucură-te, că ai devenit ucenic al ierarhului de Auxerre;
Bucură-te, că ai urmat pașii săi pe calea înfrânării;
Bucură-te, că ai plecat apoi să trăieşti pe insula sfinţilor călugări;
Bucură-te, ucenicul părinților ce se roagă în chilia lor;
Bucură-te, chemare la rugăciunea curată şi permanentă;
Bucură-te, răspuns al sfințeniei la chemare;
Bucură-te, Sfinte Patrick, luminătorul Irlandei!

Condacul al 5-lea

Mult timp ai auzit în sufletul tău evlavios vocea rugătoare a copiilor Irlandei care te chemau să vii să-i eliberezi din întunericul apăsător al păgânismului. Deci, atunci când ai ajuns pe Insula cea verde, corul gazdelor cerești I-au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Înarmat cu Sfânta Evanghelie și cu credința ta arzătoare, a trebuit să înfrunţi adunarea tuturor druizilor şi ai predicat înaintea nobililor și a poporului; și, prin cu-

vintele tale de foc, ai făcut minuni, aducând numeroase suflete la Domnul şi apostolii au cântat unuia de-al lor:
Bucură-te, apostol cu gură de aur care predici viaţa;
Bucură-te, predicator care arăţi calea mântuirii;
Bucură-te, păstor neînfricat în mijlocul lupilor păgânilor;
Bucură-te, doctor al sufletelor cu miruri duhovniceşti;
Bucură-te, cârmaci experimentat care conduci la limanul sfânt;
Bucură-te, călăuză desăvârşită pe calea spre Rai;
Bucură-te, Sfinte Patrick, luminătorul Irlandei!

Condacul al 6-lea
Apoi au urmat o mulţime de mari minuni, care au semănat credinţa în pământul Irlandei. Eliberaţi pentru totdeauna de legăturile idolatre, copiii insulei au primit cu toţii lumina de la cel ce le fusese odată rob și mulțumindu-I Domnului, cântau către cer: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea
Viteaz predicator, cu un grai lămurit ai explicat închinătorilor răului tainele fine ale credinței ortodoxe şi, luând în mâna ta sfântă un trifoi cu trei foi, ai arătat simbolul Sfintei Treimi. Iar gazdele Raiului ţi-au strigat:
Bucură-te, propovăduitor neobosit al Împărăţiei;
Bucură-te, sfântă întrupare al artei frumoasei vorbiri;
Bucură-te, convingere de diamant a dreptei credințe;
Bucură-te, siguranţă înflăcărată a Adevărului;
Bucură-te, ecoul minunilor arătate prin al tău grai;
Bucură-te, vas prețios al Sfintei Treimi;
Bucură-te, Sfinte Patrick, luminătorul Irlandei!

Condacul al 7-lea
Din timp în timp, retrăgându-te în singurătate, trăiai o viaţă foarte aspră, pregătindu-ţi trupul și sufletul pentru luptele ce urmau, ale Sfintei Biserici. Nu precupeţeai nici durere şi nici timp, scandându-I neîncetat Dumnezeului Iubirii: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea
Pe muntele ce-ţi poartă numele acum, precum Sfântul prooroc Moise în Sinai, ai stat patruzeci de zile în rugăciune mijlocind neîncetat către Dumnezeul cerului pentru mântuirea tuturor copiilor Irlandei. Şi adunaţi, sfinții Ţării celtice rostesc:
Bucură-te, că ai stat adesea faţă-n Faţă cu Dumnezeu;
Bucură-te, că, precum Iacob, te-ai luptat cu Cel Atotputernic;
Bucură-te, că ai obţinut de la El multe binecuvântări;

Bucură-te, căci, ca şi proorocul, I-ai trăit Prezența;
Bucură-te, căci mântuirea fiilor tăi ţi-a fost singura ta grijă;
Bucură-te, păstor iubitor al oilor cuvântătoare ale insulei;
Bucură-te, Sfinte Patrick, luminătorul Irlandei!

Condacul al 8-lea

Când te luptai prin post şi rugăciune, un sfânt Înger al Domnului s-a arătat anunțându-te că râvna şi credința ta au obținut pentru tine bunăvoința lui Dumnezeu şi precum Moise coborând din Sinai, I-ai mulţumit lui Dumnezeu pentru poporul tău, spunându-I: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

De la sud până la nord ai făcut să dispară noaptea, alungând-o prin lumina Sfintei Evanghelii şi oi noi au venit să se adune în sfânta turmă răscumpărată prin Sângele lui Hristos. Iar tu ai condus către Ţara promisă de Dumnezeu sufletele tuturor celor care-ţi strigă:
Bucură-te, că L-ai avut pe Hristos neîncetat în fața curaţilor tăi ochi;
Bucură-te, cel ce L-ai avut pe Dumnezeu Tatăl în inima ta pentru totdeauna;
Bucură-te, căci L-ai avut pe Duhul Sfânt pentru totdeauna pe buzele tale;
Bucură-te, că ai fost pe pământ ca o Biserică vie;
Bucură-te, că ai fost un imn al Sfintei Treimi;
Bucură-te, că ai fost un locaş de binecuvântări;
Bucură-te, Sfinte Patrick, luminătorul Irlandei!

Condacul al 9-lea

În Irlanda scăpată de păgânătate, ai făcut să înflorească în Biserică călugăria, dând tu însuţi exemplu de viaţă aspră şi, adăpostind mulțimea în rugăciunea ta, ai încurajat mulţi călugări şi multe călugărițe cântându-I Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Prin predicarea Împărăției lui Hristos, ai inspirat-o pe Sfânta Brighita din Kildare, care a devenit călugăriță şi a întemeiat în Insulă prima Mânăstire de maici şi care împarte cu tine protecţia Irlandei şi-ţi cântă din înaltul cerurilor:
Bucură-te, risipirea întunecimilor neştiinței;
Bucură-te, temelie a sfinţeniei în pământul Irlandei;
Bucură-te, model de viaţă pentru fiicele Insulei;
Bucură-te, sfântă icoană pentru fiii Irlandei;
Bucură-te, întâia bornă pe drumul credinței lor;
Bucură-te, luminător care reflectă Soarele;
Bucură-te, Sfinte Patrick, luminătorul Irlandei!

Condacul al 10-lea

Mai mult de treizeci de ani ai dus lupta cea bună, dându-le credincioșilor adunaţi prin râvna ta binecuvântările Domnului, mana cerească la care îi atrăgeai prin rugăciunea ta; iar tu ai păstrat pentru tine viaţa aspră care rupe trupul, dar eliberează sufletul care cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

În fiecare zi ai cântat Psaltirea lui David și prin sfântul semn al Crucii, te însemnai lumii pentru veşnicie închinându-te până la pământ înaintea Unicului Dumnezeu și Singurului Împărat, pe care L-ai acceptat ca administrator al vieții tale, iar corul aleşilor Împărăţiei îţi strigă:

Bucură-te, schimnicie întrupată a rugăciunii neîncetate;
Bucură-te, supraveghere desăvârşită a trupului şi a sufletului;
Bucură-te, jertfă de bună voie pentru binele sufletului;
Bucură-te, vedere a viitorului lumii;
Bucură-te, prevestire vie a Sfintei Împărăţii;
Bucură-te, însufleţire a vremelniciei către eternitate;
Bucură-te, Sfinte Patrick, luminătorul Irlandei!

Condacul al 11-lea

Apostol neobosit al Adevărului, când mergeai să vizitezi parohiile Ultoniei, ţi s-a făcut cunoscută apropiata ta moarte. Un Înger ți-a spus că vei muri pe drum. Iar tu ţi-ai îndeplinit ultimele datorii de ierarh într-o Mânăstire de maici, care cântau: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

În timpul vizitei tale la această nestemată a Irlandei, o lumină a apărut în cimitir, iar tu ai rugat-o pe Brighita să tălmăcească acest lucru şi ea a prezis că un sfânt se va odihni curând. Iar tu ai rugat-o să-ţi pregătească giulgiul tău, iar Sfinții ţi-au cântat astfel de laude:

Bucură-te, luptător neobosit în lupta cea bună;
Bucură-te, atlet victorios al luptelor sfinte;
Bucură-te, soldat neobosit al harului sfânt;
Bucură-te, strateg învingător ajuns la ultima bătălie;
Bucură-te, căci ca şi dreptul Simeon ai putut să mergi în pace;
Bucură-te, căci zilele tale se vor termina în veşnicie;
Bucură-te, Sfinte Patrick, luminătorul Irlandei!

Condacul al 12-lea

În această zi stabilită pentru tine de Domnul, te-ai întins pe pat şi în rugăciune, ai primit Sfintele Taine de la ucenicul tău, apoi i-ai mai binecuvântat pentru ultima oară pe fiii tăi duhovniceşti, înainte de a întâlni Lumina cea veşnică, unde drepţii Îi cântă neîncetat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Când a fost învelit preţiosul tău corp în giulgiul ţesut de Sfânta Brighita, s-au auzit Sfinţii Îngeri cântând pentru sufletul tău şi s-a simţit buna mireasmă a Raiului dovedind cinstea ta de la Domnul, iar aleşii Cerului au început să cânte:
Bucură-te, cel ce ai fost în acelaşi timp pe pământ şi în ceruri;
Bucură-te, că ai trecut de la moarte la Viaţa cea veşnică;
Bucură-te, că ţi-ai urmat lucrarea prin mijlocire;
Bucură-te, scăpare a păcătoşilor în tulburarea lumii;
Bucură-te, balsam de rugăciune pe rănile sufletelor;
Bucură-te, remediu dovedit care dovedeşte har;
Bucură-te, Sfinte Patrick, luminătorul Irlandei!

Condacul al 13-lea (de 3 ori)

Ai fost legat ca sclav de către oameni, dar te-ai eliberat din captivitate, acceptându-L ca unic stăpân pe Domnul Hristos. Ţi-ai câştigat cu mare preţ perla mântuirii şi întreaga ta viaţă mărturiseşte pe Dumnezeu, către care şi noi cântăm puternic, cu tine: ***Aliluia!***

Apoi, iarăşi se zice:

Icosul întâi

La şaisprezece ani ai fost răpit de barbari, ai devenit sclav in Irlanda cea verde şi inima ta, indiferentă atunci la mântuire, s-a deschis deodată la harul pur al lui Dumnezeu. Ai petrecut şase ani în fierbinţi rugăciuni, admirat de Sfinţii din cer, care ţi-au cântat:
Bucură-te, căci copil fiind, ai înţeles exilul vieţii noastre;
Bucură-te, că te-ai îmbrăcat cu rugăciunea plină de ardoare;
Bucură-te, cel ce în timp, ai luat calea veşniciei;
Bucură-te, jertfă pură şi castă a tinerei tale vieţi;
Bucură-te, confirmare precoce a unicii mântuiri;
Bucură-te, glorie nemăsurată a verzii Irlande;
Bucură-te, Sfinte Patrick, luminătorul Irlandei!

Condacul întâi

În al patrulea secol al erei creştine te-ai născut pe şaisprezece din calendele lui aprilie, cu un tată diacon şi bunic preot al lui Hristos şi o mamă, rudă a Sfântului Martin, celebrul apostol al galilor. Acum toată creştinătatea îţi strigă: ***Bucură-te, Sfinte Patrick, luminătorul Irlandei!***

Apoi, se zice această:

Rugăciune către Sfântul Patrick, apostolul Irlandei

O, Sfinte Patrick, pilduitor călugăr, ierarh fără seamăn şi misionar model, mijloceşte pentru noi la Domnul, Dumnezeul nostru, prin sfintele tale rugăciuni înaintea tronului Său, să ne ajute să ne asemănăm, în mica noastră măsură cu virtuţile creştine pe care le-ai dovedit în viaţa ta; să ne dea o credinţă înflăcărată şi râvnitoare, să urmăm Calea, în această viaţă, precum ai făcut-o şi tu, cu singura grijă a mântuirii în Hristos; să ne dea putere şi devotament în respectarea poruncilor Sale şi viaţa aspră necesară pentru a ajunge la refugiul păcii.

Sfânt părinte a unei mulţimi de Sfinţi, roagă-L prin puterea rugăciunii tale binecuvântate, să vină în ajutorul puţinei noastre credinţe şi să ne permită să călcăm pe urmele paşilor tăi, în ciuda nevredniciei noastre.

Binecuvântat sfânt care ai propovăduit prin exemplul vieţii tale, fii călăuza şi îndrumătorul nostru, spre destinaţia noastră finală, unde domneşte Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului ierarh Patrick şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Sursa:

https://acathistes-et-offices-orthodoxes.blogspot.com/2010/07/acathiste-notre-pere-parmi-les-saints.html

https://chirho88888888.wordpress.com/2021/02/12/acatistul-sfantului-ierarh-patrick-episcop-de-armagh-si-apostolul-irlandei/

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/07/06/acatistul-sfantului-ierarh-patrick-episcop-de-armagh-si-apostolul-irlandei-17-martie/

Imnografie

Condacul Sfântului ierarh Patrick, luminătorul Irlandei, glasul 4: Arătatu-te-ai a fi adevărat pescar de oameni, căci aruncând mrejele bunei vestiri a Evangheliei, ai tras pe păgâni în Împărăţia lui Hristos, luminându-i cu botezul pe cei care zăceau în întunericul idolatriei şi făcându-i fii ai Dumnezeului Celui Viu. Pentru aceasta, te rugăm cu umilinţă şi cu stăruinţă, Sfinte ierarhe Patrick, părintele nostru roagă-te pentru noi, care cinstim sfântă pomenirea ta.

Troparul Sfântului ierarh Patrick, luminătorul Irlandei: Sfinte ierarhe Patrick, făcătorule de minuni întocmai cu apostolii, luminătorule al Irlandei, roagă-L pe Milostivul Dumnezeu să dăruiască sufletelor noastre iertare de greşale.

Icosul Sfântului ierarh Patrick, luminătorul Irlandei: Cu propovăduirea ta, ca şi cu nişte strălucitoare raze de lumină, ai luminat pe locuitorii pământului Irlandei, care zăceau în întunericul neştiinţei şi în umbra morţii, slăvite ierarhe Patrick; şi insuflând în ei credinţa în Hristos, i-ai arătat fii ai Celui Preaînalt. Pentru aceasta, ca acela ce ai intrat întru slavă în Împărăţia Sa cea Cerească, căci ai fost un adevărat ucenic al Adevărului Său, roagă-te pentru noi, care cinstim sfântă pomenirea ta.

Rugăciunea Sfântului Patrick (sec. V)

Mă ridic astăzi
întru nemărginita putere, chemarea Treimii -
credinţa în Trei, mărturisirea Unuia,
Dumnezeu Atoatefăcătorul.

Mă ridic astăzi
întru puterea Naşterii lui Hristos, şi Botezul,
puterea Răstignirii Lui şi Mormântul,
puterea învierii Lui şi Înălţarea
puterea Pogorârii Lui la Judecata cea nemitarnică.

Mă ridic astăzi
întru puterea cetelor Serafimilor
în ascultarea îngerilor,
în slujirea Arhanghelilor,
în nădejdea învierii întru răsplată,
în rugăciunile patriarhilor,
în prorociile prorocilor,
în propovăduirea apostolilor,
în credinţa mărturisitorilor,
în neprihănirea fecioarelor sfinte,

în faptele drepţilor.

Mă ridic astăzi
întru puterea cerului,
lumina soarelui,
strălucirea zăpezii,
frumuseţea focului,
iuţeala fulgerului,
sprinteneala vântului,
adâncimea mării,
statornicia pământului,
tăria stâncilor.

Mă ridic astăzi
întru puterea lui Dumnezeu, să mă îndrume,
tăria lui Dumnezeu, să mă ţină,
înţelepciunea lui Dumnezeu, să mă călăuzească,
ochiul lui Dumnezeu, să mă vegheze,
urechea lui Dumnezeu, să mă audă,
cuvântul lui Dumnezeu, să-mi grăiască,
mâna lui Dumnezeu, să mă păzească,
calea lui Dumnezeu, să-mi stea înainte,
pavăza lui Dumnezeu, să mă acopere,
oastea lui Dumnezeu, să mă mântuiască
de cursele dracilor,
de ademenirile păcatelor,
de poftele firii,
de tot cel ce-mi voieşte răul,
fie aproape ori departe,
fie singur ori în mulţime.

Acestea toate le chem astăzi
împotriva a toată puterea vrăjmaşă fără de milă
ce vrea să vie asupra trupului şi sufletului meu;
împotriva descântecelor prorocilor mincinoşi,
împotriva legilor întunecate ale păgânătăţii,
împotriva legilor mincinoase ale ereziei,
împotriva înşelăciunilor închinării la idoli,
împotriva vrăjilor femeilor, magilor şi măiaştrilor,
împotriva a toată cunoştinţa oprită sufletului omenesc.

Hristos să mă păzească astăzi
de toată otrava, de ardere,
de înecare, de rană,
ca să mă învrednicesc de multă răsplată.

Hristos cu mine,
Hristos înainte,
Hristos în urmă,
Hristos în mine,
Hristos dedesubt,
Hristos deasupra,
Hristos la dreapta,
Hristos la stânga,
Hristos când mă culc,
Hristos când şed,
Hristos când mă scol,
Hristos în inima a tot cel ce cugetă la mine,
Hristos în gura a tot cel ce vorbeşte cu mine,
Hristos în tot ochiul ce mă vede,
Hristos în toată urechea ce mă aude.

Mă ridic astăzi
întru nemărginita putere, chemarea Treimii -
credinţa în Trei, mărturisirea Unuia,
Dumnezeu Atoatefăcătorul.

A Domnului este mântuirea,
A Domnului este mântuirea,
A lui Hristos este mântuirea.
Mântuirea Ta, Doamne, fie pururea cu noi.

+ + +

Textul aparţine prin tradiţie Sfîntului Patrick, apostolul Irlandei. A fost tradus în româneşte pentru prima dată de către Laura Mărcean, în volumul “Columba al Ionei, Omul îmbrăţişării“, ed. Sophia, 2013. Redăm mai jos textul în limba gaelic (vechea irlandeză), în care a fost păstrat, împreună cu traducerea latină şi cu explicarea fiecărui termen, publicat în anul 1839, în volumul 18 din colecţia “Transactions of the Royal Irish Academy”, în secţiunea Antiquities.

Sursa:

https://manastirea.petru-voda.ro/2015/08/27/rugaciunea-sfantului-patrick-sec-v/#!prettyPhoto

Platoşa Sfântului Patrick

Rugăciunea cea mai vestită a Sfântului Patrick al Irlandei, preluată după minunata carte a părintelui Vlad Benea, Vieţile Sfinţilor ortodocşi din Apus. Sfinţii Insulelor Britanice

***

Mă leg astăzi
Cu virtutea cea tare a chemării Treimii:
Cred în Treimea în Unime,
Făcătorul a toate.

Mă leg astăzi
Cu virtutea Întrupării lui Hristos şi a Botezului Său,
Cu virtutea Răstignirii Sale şi a Îngropării,
Cu virtutea Învierii Sale şi a Înălţării,
Cu virtutea Venirii Sale în Ziua Judecăţii.

Mă leg astăzi
Cu virtutea dragostei serafimilor,
În ascultarea îngerilor,
În nădejdea învierii spre răsplată,
În rugăciunile patriarhilor,
În prorociile profeţilor,
În propovăduirea apostolilor,
În credinţa mărturisitorilor,
În nevinovăţia sfintelor fecioare,
În faptele oamenilor drepţi.

Mă leg astăzi
Cu puterea Cerului,
Cu lumina soarelui,
Cu strălucirea lunii,
Cu frumuseţea focului,
Cu scânteierea fulgerului,
Cu iuţimea vântului,
Cu adâncimea mării,
Cu trăinicia pământului,
Cu tăria pietrelor.

Mă leg astăzi
Pentru ca puterea lui Dumnezeu să mă povăţuiască,
Tăria lui Dumnezeu să mă sprijinească,
Înţelepciunea lui Dumnezeu să mă înveţe,
Ochiul lui Dumnezeu să vegheze asupra mea,
Urechea lui Dumnezeu să mă audă,
Cuvântul lui Dumnezeu să-mi dea grai,
Mâna lui Dumnezeu să mă povăţuiască,
Calea lui Dumnezeu să rămână în faţa mea,
Scutul lui Dumnezeu să mă acopere,
Oastea lui Dumnezeu să mă apere,

Împotriva curselor diavolilor,
Împotriva ispitei patimilor,
Împotriva poftelor firii,
Împotriva tuturor celor ce gândesc să mă vatăme,
Fie ei aproape sau departe,
Fie ei mulţi sau puţini!

Chem astăzi toate aceste virtuţi
Împotriva oricărei puteri vrăjmaşe şi fără de milă
Care ar putea să atace trupul şi sufletul meu,
Împotriva descântecelor proorocilor mincinoşi,
Împotriva legilor negre ale păgânătăţii,
Împotriva legilor mincinoase ale ereziei,
Împotriva înşelăciunilor idolatriei,
Împotriva vrăjilor femeilor, făurarilor sau druizilor,
Împotriva oricărei ştiinţe care leagă sufletul omului!

Hristoase, apără-mă astăzi
De toată otrava, de foc,
De înec, de rană de moarte,
Ca să pot primi răsplată bogată!

Hristos cu mine, Hristos în faţa mea,
Hristos în spatele meu, Hristos înlăuntrul meu,
Hristos dedesubtul meu, Hristos deasupra mea,
Hristos la dreapta mea, Hristos la stânga mea,
Hristos în cetate, Hristos în căruţă, Hristos în corabie,
Hristos în inima tuturor celor care se gândesc la mine,
Hristos în gura tuturor celor ce vorbesc cu mine,
Hristos în fiecare ochi care mă vede,
Hristos în fiecare ureche care mă aude!

Mă leg astăzi,
Cu virtutea cea tare a chemării Treimii:
Cred în Treimea în Unime,
Făcătorul a toate!

Sursa:

https://sfantulmunteathos.wordpress.com/2014/03/17/viata-sfantului-patrick-apostolul-irlandei-platosa-sfantului-patrick/

https://mihaiandreialdea.org/2017/08/03/platosa-sfantului-patrick/

Viaţa Sfântului Patrick, apostolul Irlandei

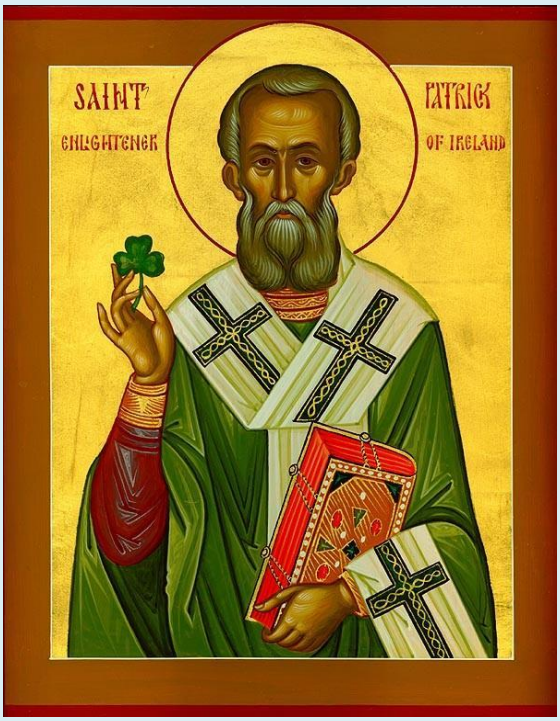

Puţini sfinţi au o viaţă mai mişcătoare şi mai plină de îmbărbătare decât Sfântul Patrick, ocrotitorul şi apostolul Irlandei. Cunoaşterea ei o datorăm mărturisirilor scrise de Patrick însuşi, una din rarele autobiografii ale unui sfânt. Folosindu-ne de aceste Mărturisiri vom încerca şi noi în continuare să-l prezentăm pe acest mare sfânt, atât de puţin însă cunoscut în ţara noastră.

Patrick s-a născut se pare într-un sat de pe coastele de apus ale Marii Britanii, în jurul anului 381, din părinţi britano-romani (celţi romanizaţi). Se trăgea dintr-o familie preoţească: tatăl lui era diacon, iar bunicul său fusese preot. Însă în ciuda acestui fapt, încă de tânăr Patrick s-a îndepărtat de credinţa în Dumnezeu şi de Biserică.

Apoi, când avea doar 16 ani, peste familia lui s-a abătut nenorocirea. Piraţi irlandezi păgâni, cu care romanii erau în război, au năvălit pe coastele Britaniei pustiind totul în cale. Întreaga familie a sfântului a fost ucisă sub ochii lui, iar el a fost dus rob în Irlanda.

„Am fost vrednici de această soartă”, avea să spună el mai târziu, „pentru că ne îndepărtasem de Dumnezeu; nici nu ţineam poruncile Lui, nici nu-i ascultam pe

păstorii noştri care ne vorbeau despre mântuire”. Însă cu toate acestea, robia avea să-i schimbe hotărâtor viaţa.

A început pentru el o perioadă de mari greutăţi şi lipsuri. Fusese vândut rob unui druid (preot păgân irlandez), om foarte aspru, care l-a trimis păstor la oi în munţi.

„Încă din copilărie nu am crezut în Dumnezeul cel viu”, arată sfântul, „ci am rămas în moarte şi în necredinţă până când am fost aspru pedepsit. Într-adevăr, am fost smerit cumplit de foame şi de goliciune, precum şi de faptul că în fiecare zi cât am fost în Irlanda a trebuit să umblu, împotriva voinţei mele, până cădeam jos de istovire”.

Însă tocmai în aceste amare greutăţi I s-a descoperit Dumnezeu alesului Său, şi ceea ce părea a-i fi o pedeapsă spre moarte, s-a dovedit a fi însuşi începutul vieţii sale de slujire a lui Hristos. Pe Cel pe care-l părăsise când trăia lipsit de griji, a început să-L caute cu lacrimi când ajunsese în necaz şi durere.

„Din ce în ce mai mult dragostea şi cinstirea mea pentru Dumnezeu creşteau. Credinţa mea s-a întărit şi râvna mea a ajuns atât de mare, încât în timpul unei singure zile ziceam câte o sută de rugăciuni şi aproape tot atâtea şi noaptea. Stăteam prin păduri şi în munţi, şi, chiar şi când era zăpadă sau îngheţ sau ploaie, mă trezeam înainte de răsărit pentru a mă ruga. Iar în aceasta nu m-am simţit vreodată bolnav sau leneş, pentru că, după cum îmi dau acum seama, eram plin de înflăcărare”.

Tocmai de aceea, întreaga sa viaţă Patrick avea să păstreze o mare smerenie şi un adânc simţământ al nevredniciei lui, însă şi o recunoştinţă fără margini faţă de Dumnezeu, care-l ridicase din păcat şi îl alesese tocmai pe el să-I fie slujitor şi apostol.

După şase ani petrecuţi în robie, în urma unui vis, sfântul a fugit de la stăpânul său şi a reuşit să ajungă cu bine, trecând marea, pe coastele Galiei. Ştim puţine despre următoarea perioadă a vieţii lui, doar că în călătoriile sale a vizitat multe din mănăstirile Galiei, în care Sfântul Ioan Casian aşezase rânduiala călugărească din pustiul Egiptului. Patrick a petrecut de asemenea mai mulţi ani ca ucenic al Sfântului Gherman, episcop de Auxerre.

Apoi, din nou un vis avea să-i schimbe viaţa. A auzit în somn voci dinspre Irlanda, care-i ziceau plângând: „Te rugăm, băiete, vino şi umblă încă o dată printre noi!”. Întrebându-l pe Sfântul Gherman ce înseamnă aceasta, episcopul l-a îndemnat să

plece în Irlanda pentru a-L propovădui pe Hristos. ***Şi într-adevăr, în scurt timp Gherman l-a hirotonit pe Patrick diacon, preot şi episcop şi, în jurul anului 435, sfântul a pornit, însoţit de câţiva tovarăşi, înspre Irlanda. Trecuseră mai bine de 20 de ani de când părăsise insula.***

Nu vom insista asupra călătoriilor lui, despre care de altfel se ştiu puţine lucruri sigure. Vom spune însă că Dumnezeu a rânduit să nu primească nici un ajutor de la fraţii săi britani, care îl invidiau şi nici nu puteau pricepe cum de sfântul vroia să-i încreştineze tocmai pe irlandezi, duşmanii lor de moarte, care uciseseră şi familia lui Patrick însuşi. Astfel, sfântul a fost nevoit să hirotonească încă de la început preoţi dintre irlandezi, şi prin aceasta credinţa creştină s-a răspândit cu o repeziciune uluitoare în întreaga insulă. El însuşi cutreiera ţara, propovăduind oamenilor cuvântul lui Dumnezeu, hirotonind preoţi şi zidind peste tot biserici.

„Sunt nespus de îndatorat lui Dumnezeu” - povesteşte el - „Care mi-a dat atâta har, încât prin mine mulţi oameni au fost născuţi din nou şi apoi unşi cu Sfântul Mir, cărora şi preoţi le-au fost hirotoniţi pretutindeni. Şi toate acestea pentru un popor nou venit la credinţă, pe care Domnul l-a luat chiar de la capătul pământului, după cum făgăduise cu mult timp înainte prin profeţii Săi”.
Patrick vorbea oamenilor simplu şi din inimă, pe înţelesul tuturor. ***Se spune de pildă că, pentru a le tâlcui taina Sfintei Treimi, se folosea de un trifoi: după cum trifoiul are o singură tulpină şi trei frunze - spunea el - la fel şi Dumnezeu este Unul în fiinţă, dar întreit în Persoane. Până astăzi, acest trifoi reprezintă stema Irlandei şi Patrick este pictat în icoane ţinând unul în mână.***

Pe lângă bisericile ce le-a zidit în întreaga ţară, sfântul a întemeiat şi mulţime de mănăstiri, în care a aşezat rânduiala Sfântului Ioan Casian din mănăstirile Galiei.

Iată cum scrie - neascunzându-şi mulţumirea - despre irlandezele care lepădaseră lumea pentru a se face mirese ale lui Hristos: „Părinţii lor nu le îngăduie, aşa că de multe ori pătimesc prigoană şi nedreptate din partea lor; însă cu toate acestea numărul lor creşte mereu, încât nici nu se poate socoti câte sunt fecioarele dintre cei întorşi la credinţă”.

Bineînţeles, episcopul a întâmpinat şi o mulţime de greutăţi şi împotriviri, mai ales la început şi mai ales din partea druizilor, preoţii irlandezi păgâni. Cu vrăjile şi descântecele lor, aceştia au încercat în fel şi chip să zădărnicească lucrarea apostolului.

Vieţile mai târzii ale lui Patrick ne prezintă şi câteva astfel de lupte între el şi druizi, şi se păstrează până azi o minunată rugăciune, numită Platoşa, pe care sfântul o rostea pentru a se apăra de aceste puteri vrăjmaşe.

Omul lui Dumnezeu dobândise şi darul facerii de minuni, însă ceea ce-i mişca cel mai mult pe oameni şi îi făcea să-l asculte şi să creadă în Hristos era dragostea nemăsurată pe care o avea Patrick, blândeţea şi bunătatea lui. Ajunsese să se identifice în întregime cu fiii lui, să simtă bucuriile şi necazurile lor ca pe ale lui proprii.

***

Aceasta mai ales se poate limpede vedea dintr-o scurtă scrisoare ce ni s-a păstrat de la Patrick, adresată unui general romano-britan, Coroticus, care năvălise pe coastele Irlandei, pustiise insula şi luase cu el mulţime de robi creştini.

Deşi sfântul însuşi fusese dus în robie de irlandezi în tinereţe şi familia lui fusese ucisă, Patrick îi scrie compatriotului său în cuvinte tunătoare, cerându-i să-i elibereze de îndată pe toţi pe care-i ţinea robi.

„Cu mâna mea am scris aceste cuvinte ca să fie date ostaşilor lui Coroticus; nu spun: celor de un neam cu mine, nici: celor de un neam cu romanii, ci: celor de un neam cu dracii, din pricina faptelor lor rele. Asemenea duşmanilor noştri, ei trăiesc în moarte. Înmuiaţi în sânge, se bălăcesc în sângele creştinilor nevinovaţi, pe care eu i-am născut pentru Dumnezeu."

Atât de pătruns ajunsese sfântul de datoria pe care o primise de la Însuşi Dumnezeu, încât, deşi aprins de dorul de ţară, nu şi-a îngăduit nici măcar să părăsească Irlanda până la moartea sa: ***„Nu este folositor pentru mine să mă gândesc să-i părăsesc pe irlandezi şi să mă duc în Britania. Cum nu mi-ar plăcea să mă duc, ca un om mergând în ţara sa şi la rudeniile sale! Singur Dumnezeu ştie cât am tânjit după aceasta, însă sunt legat de Duhul. El mi-a arătat că dacă aş face asta m-ar socoti răspunzător, şi mi-e teamă să nu stric munca pe care am început-o. De fapt, nu eu am început-o, ci Hristos Domnul, care mi-a spus să vin aici şi să stau cu ei tot restul vieţii mele".***

Şi într-adevăr, prin dragostea şi dăruirea lui sfântul şi-a văzut împlinit dorul de a-i naşte pe irlandezi la Hristos. Deşi nu întreaga insulă a fost încreştinată de el, ucenicii săi aveau să-i ducă la bun sfârşit munca. Iar această lucrare nu a fost defel una neînsemnată, pentru că Irlanda avea să ajungă „insula sfinţilor", unul dintre cele mai binecuvântate pământuri din Apus.

Irlanda a născut sute de sfinţi prin care dreapta credinţă a putut fi salvată în Apus de năvălirile barbare. Şi toate acestea s-au datorat şi marii jertfe a Sfântului Patrick, despre care se spune că, înainte de moarte, a primit de la Dumnezeu darul de a judeca la Înfricoşata Judecată poporul irlandez.

Prăznuirea sfântului se face la 17 martie, însă despre locul morţii şi despre moaştele lui nu se mai ştie azi nimic.

Pentru rugăciunile Sfântului părintelui nostru Patrick, ocrotitorul şi apostolul Irlandei, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Ieromonah Grigorie Benea

Sursa:
https://sfantulmunteathos.wordpress.com/2014/03/17/viata-sfantului-patrick-apostolul-irlandei-platosa-sfantului-patrick/

Viețile Sfinților - Viața Sfântului ierarh Patrick, luminătorul Irlandei

Numele Patrick, sau Patrichie însemna în limba latină om de neam mare.

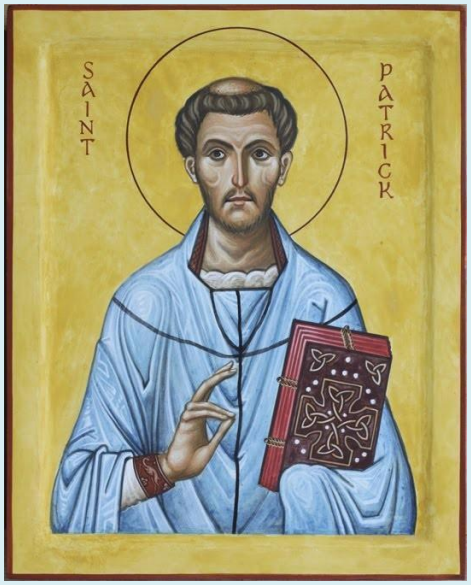

Sfântul Patrick este cel mai iubit și cel mai cunoscut sfânt al Irlandei. Sfântul Patrick, luminătorul Irlandei, s-a născut în jurul anului 381 d.Hr., într-un sat numit Bannaven Taberniae. Sfântul Patrick provenea dintr-o familie de slujitori ai altarului - bunicul său, Potitus a fost preot, iar tatăl său, Calpurnius, diacon.

Numele Patrick, sau Patrichie însemna în limba latină om de neam mare. Din relatarea vieții sale, aflăm că la vârsta de 16 ani ajunge să uite de Dumnezeu. Când a împlinit această vârstă, satul în care se afla a fost jefuit de pirați, iar el este vândut ca sclav în Irlanda. Ajunge păstor de oi pe muntele Slemish, în Antrim County. Plecarea în robie i-a schimbat desăvârșit viața. Din tânărul bogat și lipsit de griji, ajunge o persoană care rostea cel puțin o sută de rugăciuni noaptea și tot atâtea ziua.

Sfântul Patrick a avut două viziuni: în prima i se arăta că se va întoarce acasă, iar în a doua i se spunea că vaporul lui este gata. Descoperirea făcută de Dumnezeu se împlinește, astfel că după șase ani petrecuți în robie, reușește să revină la părinții săi.

Măi târziu, îl întâlnește în Auxerre pe Sfântul Gherman, episcopul orașului. Are parte de un alt vis, în care i se cere să meargă în Irlanda. Îi cere sfat Sfântului Gherman în privința visului, iar acesta pentru că se rugase lui Dumnezeu să-i dă-

ruiască o persoană care să-l înlocuiască pe Sfântul Paladie, a văzut în acest vis un răspuns al lui Dumnezeu. Sfântul Paladie părăsise Irlanda după mai puțin de un an de la hirotonirea sa, din cauza cruzimii irlandezilor.

Este hironit episcop și în anul 432 pleacă de la mănăstirea din Auxerre împreună cu câțiva însoțitori, spre Irlanda. Înconjurat de păgâni, Sfântul Patrick a avut parte de multe încercări.

Druizii se vor arăta nemulțumiți de prezența Sfântului Patrick și îl vor trimite pe Dichiu să-l omoare. Acesta înțepenește în momentul în care ridică sabia să-l omoare. Sfântul Patrick îl dezleagă de puterea nevăzută care îl ținea în loc. Drept răspuns pentru minunea săvârșită, Dichiu îi va oferi sfântului un adăpost în care acesta va săvârși Sfânta Liturghie. După această minune, multi irlandezi au primit credința în Hristos. Mai târziu, împreună cu ucenicii săi a botezat întreaga țară.

Sfântul Patrick a trecut la cele veșnice pe 17 martie în jurul anului 480. Este înfățișat în iconografie ținând în mână un trifoi, simbol al Sfintei Treimi, un singur Dumnezeu în ființă, dar întreit în persoane. Este sărbătorit în fiecare an, pe 17 martie.

Ziua închinată Sfântului Patrick este sărbătorită nu doar în Irlanda, ci în mai multe țări din lume. Cel mai important festival este considerat a fi cel de la Dublin, din Ținutul Leinster.

Sfântul Patrick, luminătorul Irlandei - drumul spre sfințenie

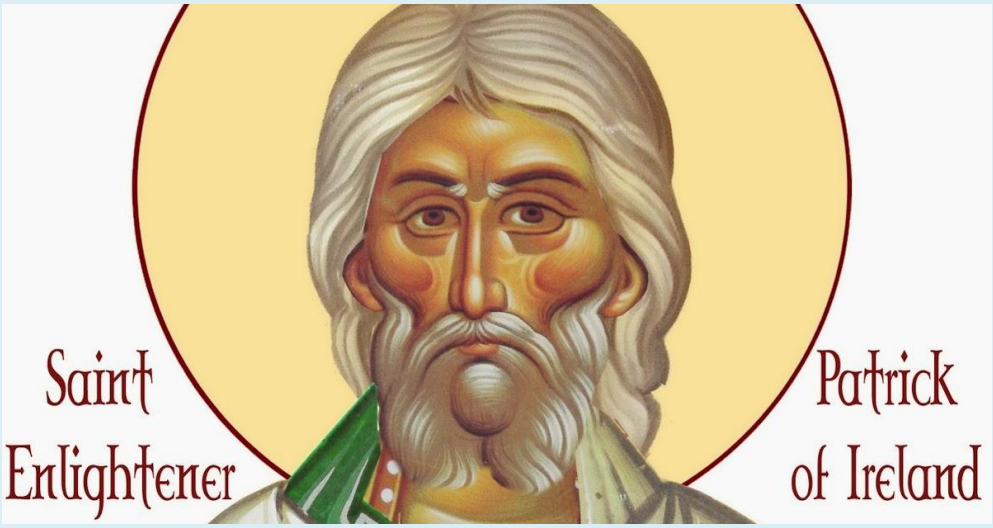

Provenind dintr-o familie de preoți, Sfântul Patrick ajunge să uite de Domnul în adolescență și este luat în sclavie. Întorcându-se la Dumnezeu, ajunge să fie episcop al Irlandei și cu ajutorul ucenicilor, îi botează pe toți din țară, în urma unei minuni.

Cel mai iubit sfânt al Irlandei, Sfântul Patrick, a trăit în secolul al IV-lea, bunicul său fiind preot, iar tatăl său diacon. „Om de neam mare”, așa cum se traduce numele său, a ajuns să fie vândut ca sclav în Irlanda într-o vreme în care uitase de Dumnezeu, la 16 ani. Așa s-a întors la Domnul, spunând câte o sută de rugăciuni ziua și noaptea, și a avut două vedenii: una cum că se va întoarce acasă, iar alta cum că vaporul său este gata.

După șase ani de robie se întoarce acasă, dar are un vis în care este trimis în Irlanda, așa că este hirotonit episcop și, în mijlocul păgânilor, sfântul îndură multe încercări.

În momentul în care un om a vrut să îl omoare, acela a înțepenit, dar sfântul l-a dezlegat de puterea ce îl ținea în loc, așa că irlandezii au început să creadă în Dumnezeu și așa a fost botezată toată țara.

Trecut la cele veșnice, sfântul este sărbătorit în lumea întreagă și este reprezentat în icoane ținând în mână un trifoi, simbol al Sfintei Treimi.

Vieţile Sfinţilor ortodocşi din Apus - Sfinţii Insulelor Britanice - Viaţa Sfântului Patrick, luminătorul Irlandei

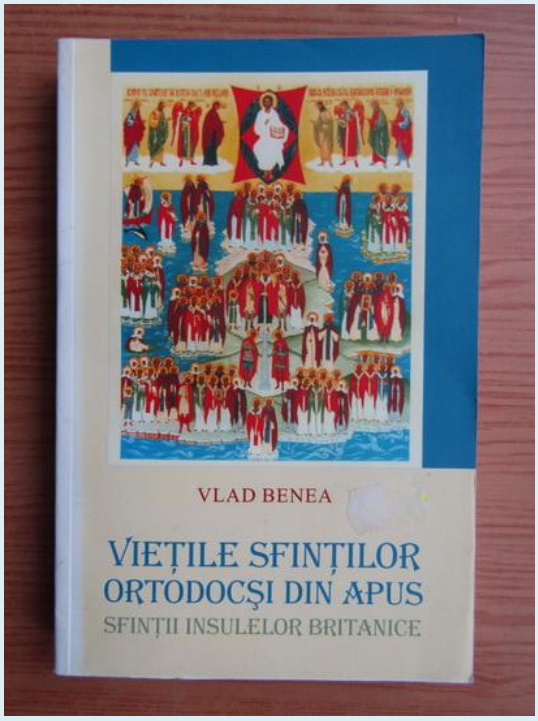

Troparul Sfântului Patrick, glas III: O, Sfinte părinte Patrick, făcătorule de minuni întocmai cu apostolii şi luminător al pământului Irlandei, roagă-L pe milostivul Dumnezeu, să dea iertare de păcate sufletelor noastre!

Introducere

Sfântul Patrick este, pe bună dreptate, cel mai iubit şi cel mai cunoscut dintre sfinţii Irlandei, fiind astăzi socotit atât ocrotitorul insulei, cât şi apostolul ei. Ne vom strădui să arătăm, în cele ce urmează, viaţa acestui mare ales al lui Dumnezeu, care a izbutit, prin propovăduirea lui, să aducă la credinţa creştină întreg poporul irlandez. Acest lucru nu a fost deloc unul neînsemnat, deoarece Irlanda avea să ajungă mai târziu „Insula sfinţilor”, insulă care a născut din pământurile sale mulţimi nenumărate de oameni plăcuţi lui Dumnezeu, dintre care mulţi au fost apostoli şi luminători a întregi popoare.

În primul rând trebuie să spunem că, deşi Sfântul Patrick este atât de îndrăgit şi de cinstit în întreaga lume, lucrurile care se cunosc despre viaţa lui sunt destul de pu-

ţine. S-a păstrat până astăzi o „Mărturisire” a sfântului, care este de mare însemnătate, deoarece în ea Patrick îşi înfăţişează pe scurt întreaga viaţă şi lucrare [1].

Pricina pentru care omul lui Dumnezeu a întocmit o astfel de scriere a fost mai ales aceea de a se apăra de multele învinuiri care îi erau aduse, precum şi de a lăsa o moştenire scrisă fiilor săi duhovniceşti. Pe lângă frumuseţea „Mărturisirii”, în care se poate vedea limpede felul de a fi al sfântului, aceasta este şi singura mărturie sigură despre viaţa omului lui Dumnezeu. Într-adevăr, celelalte „vieţi” care s-au păstrat sunt de multe ori nişte povestiri târzii, în care cu mare greutate adevărul poate fi deosebit de închipuire. Pentru aceasta, ne vom folosi adesea, în continuare, de această minunată „Mărturisire”, care este una dintre puţinele vieţi scrise de un sfânt despre el însuşi.

Naşterea şi anii de tinereţe ai sfântului

Se pare că Patrick s-a născut undeva în partea de apus a Marii Britanii, într-un sat numit Bannaven Taberniae [2], în jurul anului 381 d. Hr. Se trăgea dintr-o familie de credincioşi slujitori ai altarului. Tatăl său, Calpurnius, era diacon, în timp ce bunicul său, Potitus, fusese preot. La naştere, părinţii i-au pus sfântului numele Patrick (sau Patrichie), care în limba latină înseamnă om de neam mare [3]. Copilăria omului lui Dumnezeu a fost una liniştită şi fericită. Părinţii săi, care erau de neam celt, erau dintre cei mai bogaţi din sat. Aceasta, deoarece tatăl sfântului avea, pe lângă slujba de diacon, şi pe aceea de a păstra ordinea în ţinut [4].

Însă viaţa fără griji şi fără greutăţi l-a făcut pe Patrick să se depărteze de învăţătura creştină pe care o primise de la părinţii săi, şi să înceapă să ducă o viaţă departe de Dumnezeu şi de Biserică. Sfântul ne spune cu smerenie că până la vârsta de 16 ani ajunsese să uite cu desăvârşire atât de Dumnezeu, cât şi de poruncile Sale.

Atunci însă, din rânduială dumnezeiască, s-a abătut asupra satului în care trăia Patrick o mare nenorocire. În vremurile acelea, împărăţia romană ajunsese la mare decădere, astfel că ţinuturile de la marginea ei erau adesea lipsite de orice apărare. Din această pricină, hoarde întregi de păgâni năvăleau în satele şi oraşele romane, jefuindu-le fără milă şi trecând totul prin ascuţişul sabiei. Astfel s-a întâmplat şi în

---

[1] *V. Patrick, Sfântul, Confession, în Duffy, Joseph, Patrick in his own words, Veritas Publications, Dublin, 1975*

[2] *Deşi nu se ştie sigur, se pare că satul se afla pe coastele Scoţiei, de bună seamă undeva în apropierea mării.*

[3] *Sau: nobil, patrician.*

[4] *Era un decurion, adică un fel de dregător care făcea parte din sfatul aflat în fruntea ţinutului.*

partea de apus a Britaniei, în jurul anului 400. Câteva corăbii de irlandezi sălbatici au atacat ţinuturile din preajma mării, pustiind totul în cale şi luând cu ei mulţimi nenumărate de robi. Această năpastă a lovit şi casa lui Patrick. Toţi slujitorii familiei au fost omorâţi sub privirea îngrozită a tânărului, care a fost prins şi dus în Irlanda.

„Am fost vrednici de această soartă," povesteşte netulburat sfântul, „pentru că ne îndepărtasem de Dumnezeu; nici nu ţineam poruncile Lui, nici nu-i ascultam pe păstorii noştri, care ne vorbeau despre mântuire" [5]**.**

Plecarea în robie a fost însă pentru Patrick o încercare grozavă, care i-a schimbat hotărâtor întreaga viaţă. Fiind făcut rob aşa de tânăr, sfântul nu a mai apucat să-şi desăvârşească învăţătura. Din pricina aceasta a avut de suferit multe greutăţi toată viaţa, deoarece limba latină pe care o vorbea era una neşlefuită şi oarecum greoaie. Într-adevăr, duşmanii sfântului s-au folosit mereu de această slăbiciune a sa, pentru a-l batjocori şi pentru a-l face să se lepede de lucrarea de propovăduire. [6]

Robia în Irlanda

Dar pe lângă aceasta, anii de robie în Irlanda l-au schimbat cu desăvârşire pe alesul lui Dumnezeu. Astfel, odată ajuns acolo, Patrick a început să ducă o viaţă plină de greutăţi şi de lipsuri. A fost vândut rob unui mare preot păgânesc pe nume Milchu, om nespus de crud şi de aspru, care locuia în partea de miazănoapte a Irlandei, în ţinutul Antrim. Acesta i-a dat în ascultare sfântului să poarte grijă de oile sale, şi astfel Patrick a ajuns să petreacă zile şi nopţi întregi sub cerul liber, cutreierând cu turmele prin munţii Slemish.

El, care înainte fusese un tânăr bogat şi lipsit de griji, trebuia acum să muncească de dimineaţa până seara numai pentru a putea să trăiască. Însă în această ispită

---

[5] *Ibidem 1, în loc. cit., p. 12*

[6] *Patrick însuşi a amânat îndelung, din pricina aceasta, scrierea „Mărturisirii". „Mă temeam", ne spune sfântul, „să nu-mi atrag bârfă din partea tuturor, pentru că nu am învăţat precum alţii, care au primit o temelie trainică în drept şi în teologie. [...] Oricine poate vedea din felul scrisului meu cât de puţină pregătire am primit în folosirea cuvintelor. [...] De aceea sunt ruşinat astăzi şi mă tem cumplit să-mi dezvălui nepriceperea." (Ibidem, 10, în loc. cit. p. 15) Dar Patrick şi-a biruit această teamă, deoarece, măcar că era aşa de smerit şi de plecat, simţea în adâncul sufletului că era datoria lui să vestească tuturor mila pe care Dumnezeu o revărsase asupra sa. „În felul acesta Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru că ne-a îndreptat şi ne-a luat în seamă: Îi cinstim şi Îi lăudăm minunile înaintea fiecărui neam de sub cer. " (Ibidem 3, în loc. cit., p. 13)*

amară, Patrick nu a deznădăjduit, ci a început să se roage cu lacrimi fierbinţi Celui pe care Îl părăsise în timpul cât trăise în plăceri şi-n desfătare.

Iată cum povesteşte sfântul despre aceşti ani de grele încercări: ***„Încă din copilărie nu am crezut în Dumnezeul cel viu, ci am rămas în moarte şi în necredinţă până când am fost aspru pedepsit. Într-adevăr, am fost smerit cumplit de foame şi de goliciune, precum şi de faptul că în fiecare zi cât am fost în Irlanda a trebuit să umblu, împotriva voinţei mele, până cădeam jos de istovire.”***[7]

Însă încet-încet, prin aceste greutăţi nemaipomenite, Dumnezeu a început să lucreze în inima tânărului, întorcându-l la El şi aprinzându-i în suflet dragostea cea dumnezeiască. Pe cât sfântul se chinuia trupeşte în bătăi, în ocări şi-n oboseală, pe atât sufletul lui primea har de la Dumnezeu, încât în scurtă vreme, a ajuns la mare sporire duhovnicească.
Părăsit şi pătimind în inima munţilor, sfântul a ajuns să-L poarte mereu pe buze pe Cel ce era singura lui mângâiere şi alinare.

„Din ce în ce mai mult dragostea mea pentru Dumnezeu şi cinstirea mea pentru El creşteau,” *ne mărturiseşte Patrick.* ***„Credinţa mea s-a întărit şi râvna mea a ajuns atât de mare, încât în timpul unei singure zile ziceam câte o sută de rugăciuni şi aproape tot atâtea şi noaptea. Stăteam prin păduri şi în munţi, şi chiar şi când era zăpadă sau îngheţ sau ploaie, mă trezeam înainte de răsărit pentru a mă ruga. Iar în aceasta nu m-am simţit niciodată bolnav sau leneş, pentru că, după cum îmi dau acum seama, eram plin de înflăcărare.”***[8]

Dobândise, pentru multa sa râvnă şi dragoste, darul rugăciunii neîncetate. Aceasta lucra în el cu putere până şi în timpul somnului. De multe ori simţea ca şi cum ar fi fost Altcineva rugându-Se fără oprire înlăuntrul lui, după cuvântul Scripturii, „cu suspine negrăite”[9].

Odată, de pildă, a auzit în vis o voce care l-a umplut de bucurie şi care îi şoptea cu blândeţe: „Cel ce Şi-a dat viaţa pentru tine, Acela este Cel ce vorbeşte în tine.”[10]

Într-adevăr, rânduiala cea înţeleaptă a lui Dumnezeu îngăduie adesea mari greutăţi asupra aleşilor Lui, pentru a-i struni pe calea cea bună şi pentru a-i aduce la po-

---

[7] *Ibidem 27, 28, în loc. cit., p. 24*
[8] *Ibidem 16, în loc. cit., p. 18*
[9] *Rom. 8, 26*
[10] *Ibidem 24, în loc. cit., p. 23*

căinţă şi îndreptare. Pentru aceasta şi Patrick, ori de câte ori îşi aducea aminte de anii grei ai robiei sale, Îi mulţumea lui Dumnezeu pentru grija pe care i-o purtase şi pentru că prin suferinţă îl întorsese din căile păcatului. ***„Dumnezeu”,*** spune cu recunoştinţă sfântul***, „a privegheat asupra mea când eu încă nu-L cunoscusem, şi când încă nu eram în stare să deosebesc binele de rău.”***[11]

Însă Patrick nu socotea nici una dintre binefacerile lui Dumnezeu ca fiind rodul vredniciei sale, ci toate le punea pe seama bunătăţii nemărginite a Mântuitorului său.

Iată ce ne mărturiseşte cu mare smerenie: ***„Sunt, astfel, în primul şi în primul rând, un surghiunit fără carte şi neînvăţat, care nici nu poate să gândească pentru viitor. Dar un lucru ştiu fără îndoială: că înainte să pătimesc eram ca o piatră zăcând în noroi. Apoi El, cel ce este puternic, a venit şi, în mila Lui, nu numai că m-a scos afară [din noroi], ci m-a şi ridicat şi m-a aşezat în chiar vârful zidului.”***[12]

Scăparea din robie

După şase ani petrecuţi în robie, omul lui Dumnezeu, deşi aşa de tânăr, ajunsese întărit în credinţă şi plin de vârtute. Strălucea tuturor celor din jur şi toţi îl iubeau pentru marea sa bunătate, dar şi pentru nevinovăţia sa cea copilărească. ***Învăţase repede limba irlandeză, care semăna mult cu limba pe care o vorbea acasă, şi îi cucerea pe toţi prin cuvintele sale izvorâte din inimă.*** Într-adevăr, sfântul spunea întotdeauna fără ocolişuri tot ce gândea şi era neprefăcut şi sincer.[13] Fiind aşa de nevinovat la suflet, Dumnezeu l-a învrednicit să aibă mai multe vise minunate, care îl întăreau mereu şi-l povăţuiau în greutăţile sale.

Astfel, într-una din nopţi, omul lui Dumnezeu a auzit un glas care îl îndemna să plece de la stăpânul său, zicând: „Este bine că posteşti; în curând o să pleci în ţara ta. [...] Iată, corabia îţi este pregătită.”[14] Însă portul pe care sfântul l-a văzut în vis se afla la mai multe sute de kilometri depărtare, undeva pe coasta de răsărit a Irlandei.

***

[11] *Ibidem 2, în loc. cit., p. 12*
[12] *Ibidem 12, în loc. cit., p. 16*
[13] *Simplitatea şi sinceritatea, sfântul şi le-a păstrat întreaga viaţă. Ele pot fi lesne văzute şi în „Mărturisirea” sa, pe care Patrick a scris-o la adânci bătrâneţi.*
[14] *Ibidem 17, în loc. cit., pp. 18-19*

Deşi Patrick avea doar 22 de ani şi nu cunoştea deloc insula, a ascultat fără şovăială de porunca dumnezeiască şi s-a pornit la drum, fugind de la omul căruia îi slujise vreme de şase ani. Iar Dumnezeu l-a păzit în căile sale, astfel că, după mai mult timp, sfântul a izbutit să ajungă la locul pe care îl căuta.

Acolo, deşi a găsit corabia întocmai după cum îi fusese descoperit în vis, Patrick a fost nevoit să mai înfrunte o ispită. Corăbierii erau oameni necredincioşi, şi i-au cerut sfântului ca înainte de plecare să facă cu ei un legământ păgânesc. Fără să stea pe gânduri, omul lui Dumnezeu le-a spus că el este creştin şi că nu poate să împlinească cererea lor, şi pentru aceasta a fost izgonit cu cuvinte aspre.

Mâhnit cumplit, pentru că nu avea pe nimeni să-l ajute, Patrick a început să se roage fierbinte lui Dumnezeu. Iar Acesta nu l-a lăsat, ci în chip minunat a lucrat la inimile păgânilor. Astfel, în timp ce sfântul se îndrepta spre oraş, mereu cu mintea la Hristos, unul dintre necredincioşi a venit în fugă la el, spunându-i că hotărâseră să-l ia cu ei.

Slăvind pe Dumnezeu, Patrick s-a întors şi s-a urcat în corabie. După o călătorie de trei zile au ajuns la un oraş părăsit de pe coastele Galiei, unde s-au hotărât să coboare.

Deşi nu ştiau unde se află, au pornit la drum nădăjduind că vor găsi vreun sat locuit sau vreo aşezare oarecare. Însă vreme de 28 de zile au rătăcit prin pământurile neprimitoare, fără a şti încotro merg şi fără a găsi pe cineva să-i ajute. Mâncarea li se terminase şi ajunseseră atât de slăbiţi încât de-abia mai puteau merge.

Cu toate acestea, Patrick era mereu luminos la faţă şi netulburat. Văzându-l astfel, păgânii s-au gândit să-i ceară ajutorul, şi astfel conducătorul l-a întrebat cu mâhnire în glas: „Tu, creştine, spui că Dumnezeul tău e atotputernic. Atunci de ce nu te rogi pentru noi?”

Fără umbră de îndoială, sfântul i-a răspuns liniştit: ***„Întoarceţi-vă cu credinţă şi din toată inima la Domnul Dumnezeul meu, căci nimic nu Îi este cu neputinţă.”***[15]

Şi de cum a început Patrick să se roage, minunea s-a întâmplat. O turmă întreagă de porci a apărut în faţa lor din pădure, şi păgânii au putut astfel să-şi potolească foamea.

---

[15] *Ibidem 19, în loc. cit., pp. 19-20*

Din ziua aceea, au avut mereu hrană din destul, şi pentru aceasta au început să-l cinstească pe Patrick, privindu-l cu recunoştinţă şi teamă.

&&&

Chemarea la propovăduire

Despre anii care au urmat, sfântul ne spune foarte puţine lucruri. ***Ştim doar că omul lui Dumnezeu a petrecut multă vreme călătorind prin mănăstirile Galiei, care în vremea aceea străluceau prin nenumăraţi oameni sfinţi, şi că a ajuns şi la bine cunoscuta mănăstire din insula Lerins.***

În această mănăstire, Sfântul Ioan Casian aşezase rânduiala călugărească a părinţilor nevoitori din Egipt, astfel că Patrick a putut să se adape din duhul călugăriei adevărate.

Pe lângă aceasta, Patrick a ajuns şi la mănăstirea din oraşul Auxerre, unde se nevoia Sfântul Gherman, episcopul oraşului, om îmbunătăţit şi plin de înţelepciune. La picioarele lui, Patrick a stat timp îndelungat, sporind în vârtute şi umplându-se de Duh Sfânt.

După mai mulţi ani petrecuţi la Auxerre, omul lui Dumnezeu a hotărât să se întoarcă la casa sa din Britania, pentru a-şi vedea prietenii şi neamurile. A stat aici, în mijlocul rudelor sale, mai mulţi ani, învăţându-i pe toţi şi povăţuindu-i pe calea mântuirii.

Însă Dumnezeu rânduise ca lumina să nu rămână sub obroc, ci să strălucească tuturor, şi pentru aceasta a găsit un chip minunat de a-l chema pe alesul Său la propovăduire.

***

Astfel, într-o noapte Patrick a avut un vis. Se făcea că un om pe nume Victor venise din Irlanda cu mulţime nenumărată de scrisori, pe care i le-a dat sfântului să le citească.

Patrick şi-a aruncat ochii în prima scrisoare şi a văzut scris: „vocea irlandezilor”.

Apoi, de îndată a început să audă strigăte puternice venind dinspre Irlanda, care toate spuneau într-un glas: „Te rugăm, băiete, vino şi umblă încă o dată printre noi!”[16]

Chemarea aceasta, care poate părea neînsemnată, l-a străpuns pe Patrick până în adâncul inimii. Totuşi, la început sfântul nu a vrut să-i dea crezare sau să o bage în sea-mă, şi doar după ce de nenumărate ori a auzit în minte glasul cel deznădăjduit al irlandezilor, s-a hotărât să pornească la drum. Asemenea lui Moise mai înainte, Patrick şovăia să plece la propovăduire, deoarece se vedea neînvăţat şi se socotea nevrednic de o astfel de slujire.

S-a plecat însă cu smerenie voii lui Dumnezeu şi a hotărât să meargă la Sfântul Gherman pentru a-i cere sfat în privinţa visului pe care-l avusese. Acesta vizitase între timp de mai multe ori Britania, unde fusese trimis pentru a opri răspândirea ereziei pelagiene. Într-una dintre aceste călătorii ale sale, în anul 429 d. Hr., Gherman îl hirotonise episcop pe Sfântul Paladie, trimiţându-l ca păstor al puţinilor creştini ce trăiau în Irlanda. Însă Paladie plecase din insulă după mai puţin de un an de propovăduire, fiind scârbit de cruzimea şi de sălbăticia irlandezilor.

Când Patrick a venit la Gherman în anul 430, pentru a-i povesti descoperirea care îi fusese făcută, sfântul episcop tocmai se ruga lui Dumnezeu să-i trimită un înlocuitor pentru Paladie.

Astfel că, de cum a auzit cuvintele fostului său ucenic, s-a umplut de mare bucurie şi chiar în ziua aceea l-a hirotonit pe Patrick diacon. După ce l-a pregătit o vreme pentru lucrarea ce-i stătea înainte, Gherman l-a hirotonit preot şi apoi episcop, trimiţându-l să ducă vestea cea bună poporului în care Patrick pătimise atâţia ani.

De câte ori se gândea la această rânduială nepătrunsă şi tainică a lui Dumnezeu, Patrick se umplea de uimire în faţa înţelepciunii Stăpânului a toate. Într-adevăr, sfântul nu putea înţelege cum Dumnezeu îl alesese tocmai pe el, un rob amărât şi neînvăţat, pentru a aduce la credinţa creştină un întreg popor păgân.

Iată cuvintele lui: ***„Minunaţi-vă voi, oameni mari şi mici, care Îl cinstiţi pe Dumnezeu! Luaţi seama la aceasta, preoţi învăţaţi! Cine a fost Cel care m-a chemat pe mine, prost cum sunt, dintre cei ce sunt socotiţi înţelepţi, cunoscători ai dreptului, puternici în cuvânt şi în toate lucrurile? I-a lăsat la o parte pe toţi***

[16] *Ibidem 23, în loc. cit., p. 22*

aceştia pentru mine, un biet surghiunit. Mi-a însuflat frică, cinstire şi răbdare, ca să pot sluji cu credincioşie [...] poporului la care dragostea lui Hristos m-a adus. Cu adevărat, dragostea lui Hristos m-a dat lor, pentru a le sluji cu smerenie şi cu sinceritate întreaga mea viaţă - dacă voi fi socotit vrednic."[17]

Plecarea în Irlanda şi începutul propovăduirii

Şi astfel, în anul 432 d. Hr. Patrick a plecat de la mănăstirea din Auxerre împreună cu câţiva însoţitori, îndreptându-se spre Irlanda. Mai întâi, a hotărât să se abată pentru o vreme în Britania, pentru a cere ajutorul şi sprijinul episcopilor de un neam cu el. Însă când a ajuns acasă, sfântul a găsit greutăţi şi ispite în loc de ajutor şi îmbărbătare.
Într-adevăr, văzându-l hirotonit episcop, toţi prietenii şi cunoscuţii săi au început să-l ia în râs, ştiindu-l om neînvăţat şi simplu. Ceilalţi episcopi au fost cuprinşi de invidie văzând că Patrick, care plecase din Britania mirean, fusese hirotonit aşa de repede. Pentru aceasta, cu toţii, de cum au auzit că vroia să propovăduiască irlandezilor păgâni, au început să-şi bată joc de el şi să se străduiască să-l oprească de la aceasta.

Mai ales, cunoscuţii sfântului nu erau în stare să înţeleagă cum putea fi cineva dornic să meargă să trăiască într-un popor aşa de sălbatic şi de aprig precum irlandezii, care doar cu câţiva ani înainte trecuseră prin foc şi sabie însăşi familia lui Patrick.

„Obişnuiau să vorbească unii cu alţii despre mine pe ascuns", ne povesteşte sfântul. „«De ce vrea omul acesta să se arunce în primejdie între duşmani de- ai noştri, care nu au nici o cunoştinţă de Dumnezeu?»"[18]

Şi pentru că sfântul era atât de smerit, şi mereu se socotea pe sine nevrednic şi neputincios, a şovăit multă vreme înainte de a se hotărî ce să facă.

„Deşi Dumnezeu m-a ales ca să-I fiu ajutor," ne mărturiseşte Patrick, „am fost încet în a primi chemarea Duhului. Domnul a arătat bunătate faţă de mine de mii şi mii de ori, pentru că a văzut că eram gata, chiar dacă nu ştiam ce să fac în legătură cu starea în care mă aflam; căci mulţi erau cei ce vroiau să-mi împiedice propovăduirea." [19]

---

[17] *Ibidem 13, în loc. cit., p. 16*
[18] *Ibidem 46, în loc. cit., p. 32*
[19] *Ibidem 46, în loc. cit., p. 32*

Dar cunoscând chemarea ce îi fusese făcută, precum şi binecuvântarea primită de la Sfântul Gherman, omul lui Dumnezeu nu a mai amânat plecarea. De aceea, văzând că nu se poate aştepta la nici un ajutor din partea episcopilor britani, a hotărât să nu mai asculte glasurile lor, ci neîndoit să urmeze poruncii dumnezeieşti.

Cu acestea în gând, sfântul a ajuns din nou în Irlanda, prin anul 435 d. Hr., după ce părăsise insula mai bine de douăzeci de ani.

Despre lucrarea sa acolo nu se ştiu multe lucruri sigure. Totuşi, anume pentru această propovăduire a sa între irlandezi este sfântul astăzi cunoscut şi iubit de întreaga lume. Şi pentru aceea ne vom strădui să arătăm cum s-a ostenit omul lui Dumnezeu zi şi noapte, vreme de câteva zeci de ani, pentru a scoate poporul irlandez din întunericul păgânătăţii şi pentru a-l face vrednic de Împărăţia cerurilor.

Mai ales la început, sfântului i-a fost cumplit de greu. Înconjurat de puţini prieteni, în mijlocul unui popor în întregime necredincios şi neprietenos, Patrick a avut de îndurat nenumărate încercări.

„Am venit la păgânii irlandezi," ne mărturiseşte sfântul, „pentru a propovădui Vestea cea bună şi pentru a îndura ocări de la necredincioşi. Am auzit batjocorită chemarea mea şi am răbdat multe prigoane, chiar până la lanţuri."[20]

Înainte de a-şi începe lucrarea, omul lui Dumnezeu a hotărât să meargă la fostul său stăpân, Milchu, pentru a-i plăti acestuia preţ de răscumpărare pentru fuga sa. De aceea, a coborât pe ţărm în ţinutul Antrim şi de acolo s-a îndreptat spre munţii Slemish, unde păstorise vreme de şase ani oile.

***

În drum spre stăpânul său, Patrick a început să propovăduiască tuturor câţi îl ascultau, aducând pe mulţi la credinţă. Însă încă de la bun început, sfântul a avut de înfruntat împotrivirea preoţilor păgâni, care se numeau druizi. Auzind despre venirea sa şi ştiind puterea sfântului, aceştia au încercat în fel şi chip să-i împiedice lucrarea, atât prin vrăjile şi descântecele lor, cât şi prin puterea pe care o aveau asupra conducătorilor irlandezilor.

Astfel, în timp ce Patrick înainta spre casa stăpânului său, druizii au stârnit pe unul dintre căpeteniile irlandezilor, pe nume Dichu, sfătuindu-l să-l omoare pe sfânt.

---

[20] *Ibidem 37, în loc. cit., p. 28*

Bărbatul a primit cuvintele lor, şi văzându-l pe sfântul episcop apropiindu-se, s-a năpustit asupra lui, scoţând sabia pentru a-l lovi. Dar Dumnezeu nu l-a lăsat pe alesul Său, şi când Dichu a ajuns la mică apropiere de sfânt, a înţepenit dintr-odată, mâna rămânându-i încremenită în aer.

Văzându-l, Patrick a început să-l mustre cu blândeţe, şi până la urmă bărbatul a fost străpuns la inimă de cuvintele episcopului. Astfel, a făgăduit că nu-i va mai face nici un rău acestuia, şi atunci de îndată mâna i-a fost dezlegată de puterea nevăzută care o ţinea în loc.

Ca mulţumire pentru această izbăvire, Dichu i-a dăruit omului lui Dumnezeu un adăpost mare, în care Patrick a slujit pentru prima dată Sfânta Liturghie în Irlanda. Pe locul acestei clădiri mai târziu a fost zidită o mănăstire mare, numită Saul, unde sfântul venea adesea ca să se liniştească.

***

După această slăvită minune, care a întors pe mulţi irlandezi la credinţă, sfântul s-a pornit din nou la drum, pentru a ajunge la Milchu, stăpânul său.

Ajungând însă la casa acestuia, a fost cuprins de groază, căci a găsit-o în flăcări. Milchu auzise de puterea sfântului şi de cele întâmplate mai înainte cu Dichu. Văzându-l pe Patrick apropiindu-se, a fost orbit de mândrie şi a fugit în casă, închizându-se şi dându-şi foc.

Se spune că a făcut aceasta deoarece nu vroia să fie biruit de către fostul său rob.

&&&

Cumplit de mâhnit, sfântul s-a întors la noii săi ucenici pe care-i făcuse în Saul. Aici, el a continuat să propovăduiască în ţinutul stăpânit de Dichu, care ajunsese un foarte bun creştin.

Încet-încet, irlandezii au fost atinşi de cuvintele sfântului, care le vorbea simplu, din inimă, aducându-le dovezi după înţelegerea şi gândirea lor.

***

De pildă, o poveste mai târzie spune că sfântul se folosea în propovăduirea sa de un fel de trifoi foarte răspândit în Irlanda, pentru a le lămuri păgânilor taina Sfintei

Treimi. ***Precum trifoiul are o singură tulpină, dar trei frunze, spunea Patrick, la fel şi Dumnezeu este Unul în fiinţă, dar întreit în Persoane*** [21].

Deşi sfântul lucra nenumărate minuni, cel mai mult i-a străpuns pe irlandezi dragostea pe care el o arăta tuturor, o dragoste cum aceştia nu mai văzuseră încă. Într-adevăr, mai ales prin blândeţea sa cea nemărginită i-a cucerit sfântul pe sălbaticii păgâni. Din pricina bunătăţii lui, se spune că în timpul cât a propovăduit în Irlanda, aproape nici un creştin nu a fost omorât de către necredincioşi.
Aceasta este cu adevărat o mare minune, căci trecerea poporului irlandez de la credinţa păgână la cea creştină este socotită a fi singura schimbare din istoria Irlandei care nu a fost spălată în sânge.

Biruinţa asupra păgânilor

Dar Dumnezeu rânduise pentru alesul Său o nouă biruinţă, mai slăvită decât cea dintâi, prin care sfântul avea să aducă o lovitură deplină credinţei păgâneşti a irlandezilor.

Astfel, după ce Patrick a propovăduit mai mult timp în ţinutul Saul, Dichu l-a înştiinţat că Leoghaire, regele Irlandei, chemase toate căpeteniile din ţară la o mare adu-nare, care urma să fie ţinută la palatul regelui din Tara [22].

Auzind despre aceasta, sfântul s-a hotărât să se folosească de acest prilej pentru a vesti Evanghelia, şi de aceea a plecat înspre acel loc. ***Înainte de a pleca, se spune că omul lui Dumnezeu ar fi rostit o rugăciune scrisă de el însuşi, numită „Platoşa Sfântului Patrick”, pentru a fi ferit de toată puterea vrăjmaşului*** [23].

Pe drumul către Tara, sfântul a continuat să le vorbească oamenilor, aducând pe mulţi la credinţă.

Printre cei botezaţi s-a aflat şi familia unui conducător irlandez numit Secsnen, al cărui fiu, Benen, l-a îndrăgit nespus pe omul lui Dumnezeu, şi a hotărât să-i urme-

---

[21] *Până astăzi acest trifoi reprezintă stema Irlandei. De asemenea, Sfântul Patrick este zugrăvit în icoane ţinând un astfel de trifoi în mână (v. mai sus, p. 99).*
[22] *Tara era un fel de capitală a întregii insule.*
[23] *Va fi în întregime această rugăciune minunată mai jos, la p. 125. Deşi nu se ştie sigur dacă a fost scrisă chiar de Patrick, rugăciunea zugrăveşte cum nu se poate mai bine felul de a simţi şi de a trăi credinţa al primilor creştini pe care omul lui Dumnezeu i-a botezat în „insula sfinţilor”.*

ze acestuia în propovăduire, ajungând ucenic credincios al sfântului şi apoi urmaş al său pe scaunul de episcop.

Adunarea de la Tara urma să fie ţinută chiar în ziua de Paşti a acelui an. Regele dăduse o hotărâre în întreaga ţară, ca toate focurile din insulă să fie stinse cu o zi înainte. În dimineaţa zilei de duminică, acestea trebuiau să fie aprinse din nou de la focul ce ardea în casa regelui.

Încă de sâmbătă s-au adunat la Tara toate căpeteniile insulei, alături de mulţimi nenumărate de druizi şi oameni de rând. Patrick a ajuns către seară şi s-a dus, împreună cu însoţitorii săi, pe un deal aflat la mică depărtare de Tara. Fiind Sâmbăta mare, la miezul nopţii a început să slujească, alături de ucenicii săi, slujba Învierii. Când a împărţit credincioşilor lumina de Paşti, întreaga vale din Tara s-a umplut de o lumină strălucitoare şi minunată.

Văzând aceasta, regele s-a aprins de mânie cumplită şi a întrebat cine era cel ce îndrăznise să aprindă focul înaintea lui.

Înştiinţaţi prin vrăjile lor de venirea omului lui Dumnezeu, druizii i-au răspuns regelui cine era cel ce făcuse nelegiuirea, vestindu-i totodată că dacă în seara aceea nu va stinge focul ce fusese aprins, acela va mai putea fi stins vreodată.

Leoghaire, peste măsură de furios, a trimis oameni ca să-i omoare pe cei ce îi încălcaseră porunca.

Dumnezeu însă i-a păzit nevătămaţi pe slujitorii Săi, astfel că ostaşii trimişi s-au întors în scurtă vreme, spunând că o putere nevăzută nu îi lăsa să se apropie de adunarea creştinilor.

Auzind astfel de cuvinte, Leoghaire le-a poruncit druizilor să-şi folosească toate vrăjile şi descântecele pentru a-l birui pe Patrick şi pe ucenicii săi. În fel şi chip s-au străduit preoţii păgâneşti să stingă lumina Învierii, însă nimic din toată puterea vrăjmaşului nu îi atingea pe creştini.

Sfântul a continuat liniştit slujba de Paşti, terminând-o de abia când se luminase de ziuă. După aceasta, adunarea creştinilor, avându-l în frunte pe Benen, care ducea în mâini o Evanghelie, s-a îndreptat spre Tara, unde se afla palatul regelui.

Văzându-i venind, druizii au început să-şi folosească cu mai multă putere meşteşugirile drăceşti pentru a-i opri. Sub privirile înfricoşate ale irlandezilor, au acoperit întreaga vale cu o pâclă deasă şi întunecoasă.

Creştinii însă înaintau liniştiţi, cântând cu putere „Hristos a înviat!", şi când Patrick a intrat în norul de ceaţă, acesta s-a risipit de îndată, dând la iveală razele strălucitoare ale soarelui.

Atunci, mai-marele druizilor, pe nume Lochru, vrând să-şi arate puterea, s-a ridicat în văzduh, asemeni lui Simon Magul mai înainte, şi s-a îndreptat spre Patrick.

Omul lui Dumnezeu a îngenuncheat netulburat la rugăciune, şi de îndată ce a ridicat mâinile spre cer, druidul a căzut din zborul său, zdrobindu-se de pietre.
În cele din urmă Patrick a ajuns nevătămat la palat şi a început să propovăduiască întregii curţi vestea cea bună a mântuirii.

Mulţi dintre cei ce erau acolo, auzind cuvintele pline de Duh ale sfântului, au crezut în Hristos, văzând şi minunile cele slăvite ce se lucrau prin puterea Dumnezeului creştinilor.

Printre cei ce au primit botezul a fost chiar fratele regelui, pe nume Conall, care apoi i-a fost de mare ajutor lui Patrick [24].

Încreştinarea Irlandei

După această biruinţă, regele Leoghaire i-a îngăduit sfântului să propovăduiască nestingherit Evanghelia. Astfel întărit de puterea dumnezeiască, Patrick a început să boteze, împreună cu ucenicii săi, prin toată ţara. La început puţini, dar apoi din ce în ce mai mulţi irlandezi îi ascultau cuvintele. Mulţi dintre cei botezaţi îl urmau pe omul lui Dumnezeu pretutindeni, văzând că acesta avea cuvintele Vieţii veşnice.

„Sunt nespus de îndatorat lui Dumnezeu," ne povesteşte sfântul, „Care mi-a dat atâta har, încât prin mine mulţi oameni au fost născuţi din nou în Dumnezeu şi apoi întăriţi [25] în El, cărora şi preoţi le-au fost hirotoniţi pretutindeni. Şi toate acestea pentru un popor nou venit la credinţă, pe care Domnul l-a luat chiar de

---

[24] *Dumnezeu l-a binecuvântat pe Conall, din a cărui seminţie s-au ridicat mulţi dintre regii Irlan-dei. Printre urmaşii săi s-a numărat şi marele Sfânt Columba (v. viaţa, mai jos, pp. 129 sq.)*

[25] *Acest cuvânt traduce latinescul „confirmatio", care desemnează Taina Ungerii cu Sfântul mir.*

la capătul pământului, după cum făgăduise cu mult timp înainte, prin profeţii Săi."[26]

Într-adevăr, sfântul lucra fără osteneală, zi şi noapte, străbătând neîncetat întreaga Irlandă şi zidind peste tot biserici pentru poporul cel dreptcredincios. După ce a propovăduit mai mult timp în împrejurimile Tarei, a plecat împreună cu ucenicii săi în ţinutul Connaught, unde fusese chemat de căpeteniile irlandezilor.

În drumul său, a trecut pe lângă unul dintre idolii insulei, un stâlp uriaş de piatră pe care irlandezii îl împodobiseră cu aur şi argint, socotindu-l a fi dumnezeu.

Când Patrick a ajuns acolo tocmai avea loc o slujbă păgânească în jurul idolului. Aprins de râvnă, omul lui Dumnezeu a lovit cu toiagul său stâlpul de piatră, care s-a sfărâmat cu zgomot mare.

Apoi, sfântul le-a propovăduit irlandezilor adunaţi acolo, botezând chiar pe conducătorul lor, care a primit credinţa împreună cu cei şase fii ai săi. Pe lângă ei, alţi 6000 de păgâni au primit cuvântul mântuirii.

Pentru a nu îngreuia fără rost povestirea, nu o să mai pomenim aici toate amănuntele călătoriilor sfântului. Vom spune doar că rânduiala lui Dumnezeu a fost ca Patrick să primească foarte puţin ajutor din Britania, iar pentru aceasta a început de îndată să hirotonească preoţi dintre irlandezii cei mai vrednici. Astfel, noua credinţă a putut să intre nemaivăzut de repede în rândul întregului popor.

Oriunde mergea, sfântul propovăduia cuvântul Vieţii veşnice, botezând pe oricine primea vestea cea bună. Apoi le zidea fiilor săi câte o bisericuţă şi, după ce hirotonea dintre ei un preot, pleca mai departe. Râvna cea mare pe care o avea sfântul în propovăduirea sa izvora mai ales din răspunderea pe care Patrick simţea că o poartă fiilor săi în Hristos.

Iată cum mărturiseşte sfântul aceasta: ***„Trebuie să răspândesc neînfricat şi pe faţă numele lui Dumnezeu pretutindeni, pentru a lăsa o moştenire după moartea mea multelor mii de fraţi şi fii ai mei, pe care i-am botezat înDomnul. Nu am fost defel vrednic să primesc atâta har în acest popor, după toate încercările şi greutăţile, după robie şi după trecerea atâtor ani. Într-adevăr, Domnul mi-a dat mult***

---

[26] *Ibidem 38, în loc. cit., p. 28*

mie, bietului Său rob, mai mult decât, tânăr fiind, am nădăjduit sau mi-am închipuit vreodată." [27]

Pe lângă nenumăratele biserici pe care le-a zidit, sfântul a dobândit mare sprijin şi de la mănăstirile pe care, ca un adevărat propovăduitor, le-a ridicat în întreaga ţară. Într-adevăr, se umplea de bucurie inima lui Patrick văzând câţi dintre irlandezi îmbrăţişează fără şovăială viaţa călugărească. Căci ştia sfântul că prin toate aceste mănăstiri, închinate slăvirii lui Dumnezeu, lumina lui Hristos avea să strălucească cu nespusă putere în întreaga insulă.

Chiar sfântul ne povesteşte despre o femeie de neam mare şi foarte frumoasă, care după ce primise botezul, avusese descoperire să se facă călugăriţă. Femeii acesteia i-au urmat apoi încă multe alte fecioare. ***„Taţii lor nu le îngăduie, aşa că de multe ori pătimesc prigoană şi nedreptate din partea părinţilor; însă cu toate acestea numărul lor creşte mereu, încât nici nu se poate socoti câte sunt fecioarele dintre cei întorşi la credinţă. [...] Iar dintre toate acestea, cel mai mult suferă femeile ce trăiesc în robie. Ele au de îndurat teamă şi ameninţări în toată vremea. Însă Domnul dă har multora dintre roabele Sale şi, deşi nu le este îngăduit, acestea continuă să-L urmeze cu bărbăţie."*** [28]

***

Se păstrează o poveste minunată despre două astfel de fecioare. Într-una din zile, în timp ce sfântul se afla la propovăduire, s-a oprit să se odihnească lângă o fântână care se afla în apropierea palatului regelui.

Pe când stătea el acolo, a văzut venind două femei tinere şi foarte frumoase. Erau chiar fiicele regelui Leoghaire, care se numeau Ethne şi Fedelm. Veniseră pentru a se scălda în fântână. Când l-au văzut pe sfânt, s-au umplut de teamă şi l-au întrebat cine este şi ce face.

De îndată, Patrick a început să le vorbească despre Mântuitorul Hristos, şi a făcut aceasta cu atâta dar şi putere, încât cele două tinere au vrut să primească chiar atunci botezul.

Sfântul, plin de bucurie, le-a botezat în acea fântână, spunându-le că prin aceasta le făcuse mirese ale Regelui cerului Însuşi.

---

[27] *Ibidem 14-15, în loc. cit., p. 16*

[28] *Ibidem, 42, în loc. cit., pp. 30-31. De bună seamă, în mănăstirile pe care le-a zidit în Irlanda sfântul a aşezat rânduiala călugărească pe care o învăţase în mănăstirile Galiei.*

Însufleţite, fecioarele i-au cerut să-L vadă chiar în ziua aceea pe Mirele lor. „Nu puteţi să vedeţi faţa Mântuitorului Hristos," le-a răspuns Patrick, „decât dacă gustaţi moartea şi luaţi Sfânta Jertfă".

Fără a sta pe gânduri, tinerele s-au împărtăşit cu Sfântul Trup şi Sânge, iar apoi, liniştite şi cu feţele strălucind de bucurie, au adormit cu somnul morţii, pentru a se putea întâlni cu Domnul şi Dumnezeul lor.

&&&

Într-adevăr, cuvintele sfântului aveau puterea să schimbe în câteva clipe cu desăvârşire viaţa oamenilor. Nu se întâmpla aceasta pentru vreo altă pricină, decât pentru aceea că omul lui Dumnezeu îşi întemeiase întreaga lucrare pe o viaţă de aspră înfrânare şi sfinţenie. Petrecea întotdeauna în post, deşi era mereu pe drumuri, şi priveghea adesea. Pentru somn, folosea podeaua tare de piatră, şi niciodată patul. După cum am văzut mai înainte, încă din tinereţe rămânea timp îndelungat în rugăciune, atât ziua cât şi noaptea. Mai ales, era cu totul dezlipit de bogăţiile trecătoare ale aceste lumi.

De multe ori era încărcat cu daruri preţioase din partea regilor irlandezi, care vroiau să-i mulţumească pentru binefacerile sale, însă Patrick nu primea nimic din câte i se dădeau. Mai mult, pentru a nu-i îngreuia pe credincioşi, şi pentru a nu da păgânilor pricină de sminteală, nu lua niciodată plată pentru munca sa de propovăduitor şi de episcop.

Iată ce mărturiseşte însuşi sfântul: ***„În multele mii de botezuri pe care le-am săvârşit, am luat vreodată măcar un bănuţ de la cineva? Spuneţi-mi şi îl voi da înapoi. Sau când Domnul a hirotonit prin nevrednicia mea atâţia preoţi şi le-a dat slujirea duhovnicească, am cerut vreodată de la careva dintre ei măcar preţul unei singure perechi de papuci? Vorbiţi, şi o voi întoarce."*** [29]

Pe lângă aceasta, în munca sa Patrick a avut de întâmpinat mereu mari greutăţi din partea păgânilor care încă nu-i primiseră cuvântul. Dar fie că suferea de frig sau de foame, fie că n-avea nici măcar un loc în care să-şi plece capul, fie că era bătut sau jefuit sau prigonit, sfântul le răbda pe toate cu mare bucurie pentru dragostea Domnului său, ştiind că anume prin aceste pătimiri urma să nască poporul irlandez la credinţa creştină, şi că pentru jertfa sa Dumnezeu avea să-i binecuvânteze propovăduirea.

---

[29] *Ibidem 50, în loc. cit., p. 34*

Acesta, de altfel, era şi dorul său cel mare, pentru care se ruga neîncetat lui Dumnezeu, anume ca neamul la care fusese trimis să ajungă rob credincios al lui Hristos şi al Bisericii Sale.

Iar toate celelalte omul lui Dumnezeu nici nu le băga în seamă, ***„căci," spune el, „zilnic mă aştept să fiu ucis sau prădat sau luat în robie în vreun fel sau altul. Dar nu că mă tem de vreunul dintre aceste lucruri. Deoarece pentru făgăduinţele Lui, mă las în mâinile Atotputernicului Dumnezeu, care domneşte pretutindeni."*** [30]

Scrisoarea către Coroticus

Deşi în lucrarea sa sfântul s-a folosit de multe minuni slăvite, adevărata lui putere stătea, după cum am spus, mai ales în dragostea de care era însufleţit, în neînfricarea cu care putea să se jertfească mereu pentru turma sa. Ca un adevărat propovăduitor, Patrick ajunsese să fie una cu păstoriţii săi în bucuriile, nevoile şi necazurile lor. Mai mult, deşi după neam sfântul era duşman al irlandezilor, el, în toată şederea sa în insulă, s-a socotit mereu a fi unul dintre ei.

Aceasta se poate vedea limpede mai ales dintr-o anume împrejurare din viaţa omului lui Dumnezeu, care este înfăţişată în cealaltă scriere care ni s-a păstrat de la Patrick.

Este vorba despre o scurtă scrisoare pe care sfântul a trimis-o unei căpetenii de oşti din Britania, pe nume Coroticus. Acesta, deşi creştin, jefuise împreună cu ostaşii săi ţărmurile Irlandei, trecând prin foc şi sabie pe mulţi dintre creştinii botezaţi de Patrick şi ducând pe mulţi dintre ei în robie. Auzind despre cumplita nedreptate făcută fiilor săi, şi încă de către un creştin de acelaşi neam cu el, omul lui Dumnezeu i-a trimis lui Coroticus o aprigă scrisoare, în care îl mustra crunt pe nemilosul bărbat, cerându-i totodată să-i sloboadă pe toţi irlandezii pe care-i luase robi.

Dintre puţinele rânduri ale acestei scrisori, iese limpede la iveală cât de năvalnic şi de nestăvilit era sfântul, mai ales atunci când era atinsă turma adusă de el la Hristos. Patrick trăia din plin toate nenorocirile ce se abăteau asupra fiilor săi, şi pătimea pentru fiecare dintre ei ca şi cum ar fi pătimit pentru sine însuşi.

Iată de pildă cum îl mustră sfântul pe Coroticus şi pe ostaşii săi***: „Cu mâna mea am scris şi am alcătuit aceste cuvinte, ca să fie date, duse şi trimise ostaşilor lui Coroticus; nu spun: „celor împreună-cetăţeni cu mine", nici: „celor împreună-***

[30] *Ibidem 55, în loc. cit., p. 35*

cetăţeni cu sfinţii romani", ci: „celor împreună-cetăţeni cu dracii", din pricina faptelor lor rele. Asemenea duşmanilor noştri, ei trăiesc în moarte. [...] Înmuiaţi în sânge, se bălăcesc în sângele creştinilor nevinovaţi, pe care eu i-am născut pentru Dumnezeu şi i-am întărit [31] în Hristos!"[32]

Dar sfântul nu se opreşte aici. Pentru a-i face pe creştinii cei nevrednici să se întoarcă la pocăinţă adevărată, le cere tuturor fraţilor de credinţă să nu mai aibă nici o legătură cu ei, ba mai mult, nici măcar să nu le primească milostenia, până când nu se vor fi întors cu lacrimi la Dumnezeu, cerându-I iertare şi slobozind totodată pe creştinii pe care-i ţineau în robie. „***Care dintre sfinţi nu ar tremura să fie voios cu astfel de oameni, sau să se bucure la masa lor? Ei şi-au umplut casele cu bogăţii luate de la creştini morţi, ei trăiesc din prădare. Nu ştiu, nenorociţii, că ceea ce dau de mâncare prietenilor şi fiilor lor, este de fapt otravă aducătoare de moarte."*** [33]

Apoi, după ce a făcut tot ce îi stătea în putere pentru a-l îndupleca pe Coroticus, Patrick, asemenea unui tată jelindu-şi copiii, îşi îndreaptă glasul către fiii săi morţi: ***„Îmi voi ridica aşadar vocea în supărare şi durere: O, voi, buni şi iubiţi fraţi şi fii, fără număr, pe care v-am născut în Hristos, ce pot să fac oare pentru voi? [...] Răutatea celor răi a biruit asupra noastră. [...] Poate că ei nu cred că am primit unul şi acelaşi botez, sau că avem Unul şi Acelaşi Dumnezeu ca Tată. Pentru ei, este o ocară că suntem irlandezi [34]. Nu aveţi voi, după cum este scris, Un Dumnezeu? Oare chiar fiecare dintre voi a uitat de aproapele său? De aceea mă îndurerez, mă îndurerez pentru voi, iubiţii mei. Dar sunt şi plin de bucurie. Nu am muncit în zadar, şi călătoria mea în străinătate nu a fost deşartă. Iar dacă această nelegiuire cumplită şi de negrăit a trebuit să se întâmple, mulţumesc lui Dumnezeu! Aţi părăsit lumea şi aţi plecat în Rai fiind credincioşi botezaţi. Vă şi văd: aţi început călătoria înspre locul în care noapte nu va mai fi, nici tânguire, nici moarte, şi veţi sări precum viţeii sloboziţi din legăturile lor, şi îi veţi călca în picioare pe cei răi, şi ei vor fi precum cenuşa la picioarele voastre."*** [35]

Ispita fraţilor mincinoşi

---

[31] *V nota 25, p. 113.*

[32] *Patrick, Sfântul, Letter to Coroticus, 2, pe Internet la: http://www.irishchristian.com/stpatrick/CoroticusFrame.htm*

[33] *Ibidem 14*

[34] *Iată dragoste negrăită, care schimbă faţa lumii! Din iubire pentru fiii săi, sfântul se numeşte pe sine irlandez, deşi nu era!*

[35] *Ibidem 17, 18.*

După ce Patrick biruise prin dragostea sa împotrivirea păgânilor, şi petrecuse mai mulţi ani în mijlocul lor, Dumnezeu a îngăduit să vină asupra lui cea mai mare ispită a vieţii sale.

Într-adevăr, vrăjmaşul nu a putut suferi să vadă atâta mulţime de popor întoarsă la credinţă, şi pentru aceea i-a pregătit sfântului o altă cursă prin care să-l oprească de la lucrarea sa. De astă dată însă ispita nu a venit prin necredincioşii păgâni, ci prin fraţii cei mincinoşi, adică prin câţiva dintre episcopii britani.

După plecarea lui Patrick, aceştia au continuat să uneltească împotriva sfântului, străduindu-se să găsească un chip de a-i zădărnici propovăduirea. Până la urmă au izbutit să afle despre un păcat pe care Patrick îl săvârşise în tinereţe, în vremea când încă nu-L cunoscuse pe Dumnezeu.

Deşi nu ştim despre ce anume era vorba, totuşi sfântul povesteşte că acel păcat îl mărturisise unui prieten înainte de a fi hirotonit diacon. Prietenul acela, ştiind vrednicia şi sfinţenia lui Patrick, l-a îndemnat pe sfânt să primească fără şovăială episcopia.

Mai apoi, de bună seamă din greşeală, sau poate vrând să arate chipul minunat în care Dumnezeu lucrase la inima tânărului, prietenul a povestit câtorva persoane despre anii de început ai lui Patrick.

Aceasta a fost însă de ajuns pentru duşmanii sfântului. De cum au aflat, s-au adunat cu toţii şi s-au dus în Irlanda, aruncându-i omului lui Dumnezeu în faţă cele ce ştiau despre el. Îi spuneau că nu este vrednic să fie episcop, şi pentru aceea îi cereau să plece de îndată din insulă pentru a face pocăinţă.

Pentru Patrick, aceasta a fost o lovitură cumplită, de bună seamă din pricina smereniei lui celei nespuse, precum şi a faptului că era pătruns până în adâncul inimii de nevrednicia sa. Omul lui Dumnezeu nu putea înţelege cum despre păcatul lui vorbise tocmai omul care mai demult stăruise să primească episcopia. Astfel încercat, a vrut chiar atunci să-şi dea jos haina de episcop şi să se lepede pentru totdeauna de propovăduirea la care fusese chemat.

„Cu adevărat, copleşitoare a fost ispita de a cădea în ziua aceea," ne mărturiseşte sfântul, „şi nu doar pentru atunci, ci chiar pentru veşnicie." [36]

---

[36] *Idem, Confession 26 în Duffy, Joseph, op. cit., p. 24*

Dar Dumnezeu nu a îngăduit duşmanilor adevărului să-şi facă toate voile şi toate gândurile lor. Văzându-l pe alesul Său strâmtorat din toate părţile, şi mâhnit cum nu mai fusese vreodată, Stăpânul a toate a rânduit ca în noaptea următoare sfântul să aibă un vis minunat.

A văzut în vedenie o carte în care se vedea pe sine fiind defăimat, şi în acelaşi timp a auzit vocea lui Dumnezeu zicând: „Cu neplăcere am văzut chipul alesului Meu, lipsit de bunul său nume."[37] De îndată, Patrick s-a trezit plin de bucurie şi de încredere, înţelegând că Însuşi Dumnezeu era de partea lui, şi că Cel ce îl chemase la propovăduire nu îl părăsise nici atunci.
„Am simţit," povesteşte sfântul, „o mare putere înăuntrul meu, iar încrederea mea în mine a fost răzbunată înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor." [38]

Şi astfel, această ispită care era cât pe ce să-l întoarcă pe sfânt din calea sa, a ajuns, prin harul lui Dumnezeu, să fie pricină de mai mare întărire. Căci de atunci înainte, Patrick a lucrat cu şi mai multă râvnă şi neînfricare, propovăduind cuvântul mântuirii înaintea tuturor oamenilor, fără a se mai lăsa tras înapoi de nimic.

„Îi mulţumesc neobosit lui Dumnezeu, care m-a ţinut credincios în ziua încercării, astfel încât astăzi pot să-I aduc cu încredere jertfa, jertfa cea vie a vieţii mele, lui Hristos, Domnul meu, care m-a întărit în toate necazurile mele. Pot deci să spun: Cine sunt eu, Doamne, sau care este chemarea mea, încât împreună lucrezi cu mine cu atâta putere dumnezeiască? Astăzi, într-un popor păgân, Te laud şi Te mărturisesc în toate locurile, nu doar când lucrurile merg bine, ci şi în timp de încercare. Fie că am parte de bine sau de rău, Îi întorc deopotrivă mulţumire lui Dumnezeu, care m-a învăţat să mă încred în El fără îndoială." [39]

Desăvârşirea propovăduirii sfântului

Fiind astfel întărit şi îmbărbătat, Patrick a început să caute un loc în care să-şi aşeze scaunul de episcop. În vremea aceea, omul lui Dumnezeu propovăduia în ţinutul Ulster. Aici a găsit un loc potrivit pentru a ridica o biserică, în apropiere de cetatea Armagh, care era cârmuită de unul dintre regii irlandezi care trecuseră la credinţa creştină.

---

[37] *Ibidem 29, în loc. cit., pp. 24-25*
[38] *Ibidem 30, în loc. cit., p. 25*
[39] *Ibidem 34, în loc. cit., p. 26*

Din acest loc, sfântul a început să conducă întreaga muncă de încreştinare a Irlandei, trimiţând pretutindeni ucenici, întemeind biserici şi mănăstiri, botezând oameni în toate locurile. În fiecare ţinut a aşezat episcopi dintre ucenicii săi cei mai vrednici.

Vom aminti doar pe câţiva dintre aceştia, care prin viaţa lor au câştigat cununa sfinţeniei. Astfel, Sfântul Guasach, fiul fostului stăpân al lui Patrick, a fost hirotonit episcop de Granard [40]. Surorile lui Guasach au întemeiat în apropiere de acest oraş o foarte cunoscută mănăstire de maici. Apoi, Patrick l-a aşezat pe nepotul său, Sfântul Mel, la cârma creştinilor din Ardagh [41], în timp ce un alt ucenic apropiat al sfântului, pe nume Kieran, a fost numit episcop la Ossory [42].

Prin toate aceste fapte ale sale, Patrick a aşezat în întreaga Biserică din Irlanda o rânduială foarte trainică. El însuşi se ostenea mereu, sârguindu-se ca propovăduirea sa să aducă cât mai multe roade.

Într-adevăr, atât de multă jertfă de sine avea sfântul, încât după ce a ajuns în insulă a hotărât să rămână acolo până la moarte, fără a o mai părăsi vreodată. Deşi rudele şi prietenii săi stăruiau mereu, spunându- i să se întoarcă măcar pentru puţin timp în ţară, pentru a se întâlni şi a vorbi, Patrick nu le-a dat nicidecum ascultare ci, de dragul păstoriţilor săi, şi-a biruit cu bărbăţie dorul de casă şi de ţară. Era cu desăvârşire pătruns de răspunderea pe care o purta pentru binele veşnic al turmei sale, ştiind că Însuşi Dumnezeu fusese Cel care-l chemase şi-l trimisese la propovăduire.

„Nu este folositor pentru mine să mă gândesc să-i părăsesc [pe irlandezi] şi să mă duc în Britania. Cât de mult nu mi-ar plăcea să mă duc, ca un om mergând în ţara sa şi la rudeniile sale. [...] Singur Dumnezeu ştie cât de mult am tânjit după aceasta, însă sunt legat de Duhul. El mi-a arătat limpede că dacă ar fi să fac asta, m-ar socoti răspunzător, şi mi-e teamă să nu stric munca pe care am început-o. De fapt, nu eu am început-o, ci Hristos Domnul, care mi-a spus să vin aici şi să stau cu ei tot restul vieţii mele.” [43]

---

[40] *Sfântul Guasach este prăznuit la 24 ianuarie.*

[41] *Sfântul Mel era unul din cei patru nepoţi ai lui Patrick şi a lucrat neobosit pentru adu-cerea la Hristos a irlandezilor din ţinutul pe care-l avea în păstorire. A murit în anul 488 d. Hr. şi este sărbătorit la 6 februarie.*

[42] *Numit „cel dintâi născut dintre sfinţii irlandezi”, Sfântul Kieran a întemeiat o cunoscută mănăstire la Saighir. A murit în anul 530 d. Hr., fiind sărbătorit la 5 martie.*

[43] *Patrick, Sfântul, Confession 43 în Duffy, Joseph, op. cit., p. 31*

Propovăduind astfel neînfricat până la moarte, şi având harul dumnezeiesc lucrând în el, Patrick a izbutit să-şi ducă lucrarea la bun sfârşit. Deşi nu întregul popor a primit botezul din mâinile lui, ucenicii săi i-au desăvârşit munca, aducând în staulul Bisericii pe toţi pe care sfântul nu apucase să-i aducă.

O poveste veche spune că înainte să moară, Patrick a binecuvântat insula, izgonind pentru totdeauna şerpii din ea. De bună seamă, măcar în înţeles duhovnicesc, această poveste este cât se poate de adevărată, căci prin osteneala sa, omul lui Dumnezeu a alungat din Irlanda şerpii cei înţelegători, toate oştile de demoni, curăţind ţara de slujirea idolească şi de întunericul păgânătăţii.
O altă poveste veche îl leagă pe Patrick de un munte înalt aflat în partea de apus a Irlandei, numit astăzi Croagh Patrick. Se spune astfel că acest munte era sălaşul unui idol păgânesc înainte de venirea sfântului.

Într-adevăr, când omul lui Dumnezeu a urcat pentru întâia oară acolo, a descoperit că vârful era bântuit de demoni. Cu puterea care sălăşluia în el, sfântul i-a alungat pe draci de acolo, făcând din vechea capişte idolească un loc în care petrecea adesea în rugăciune şi în priveghere.

La puţin timp înainte de sfârşitul său, omul lui Dumnezeu s-a urcat pe munte pentru a se ruga lui Dumnezeu pentru poporul la care fusese trimis. Atunci a avut de îndurat ultima sa mare ispită, căci mulţimi nenumărate de diavoli au năvălit asupra sa în chip înfricoşător, pentru a-l tulbura din rugăciune şi pentru a-şi lua înapoi fosta lor casă. Însă sfântul, întărit fiind de Duhul Sfânt, nu a luat în seamă înşelăciunea vrăjmaşului, ci cu lacrimi s-a rugat lui Dumnezeu să fie izbăvit de primejdie.

Iar Stăpânul a toate îndată a căutat la rugăciunea alesului Său, risipind cu puterea Sa toată oastea drăcească. Se spune că după ce sfântul a rămas întreaga noapte în rugăciune fierbinte pentru fiii săi, un înger i-a descoperit că Domnul Hristos îi dăduse darul de a judeca poporul irlandez la a doua Sa venire [44].

Şi într-adevăr, Dumnezeu l-a slăvit nespus pe sfântul Său, pentru munca lui cea neobosită, atât în viaţa de aici, cât şi în cea de dincolo.

---

[44] *Până astăzi, muntele pe care s-a nevoit Patrick este socotit a fi unul dintre cele mai sfinte şi mai binecuvântate locuri ale Irlandei.*

Chiar Patrick recunoştea aceasta, spunând smerit: ***„Văd că până şi în lumea aceasta am fost înălţat peste măsură de către Domnul. Dar nu am fost nicicum vrednic ca Dumnezeu să mă aleagă pe mine pentru o astfel de cinste.”*** [45]

Într-adevăr, chiar şi apropiindu-se de sfârşitul vieţii sale, şi chiar văzând un popor întreg adus la Hristos prin mâinile lui, sfântul nu se socotea pe sine a fi ceva, nici nu se gândea că ar fi ajuns prin puterile sale la vreo dreptate cât de mică. Pentru el, toate erau roade ale milostivirii celei nespuse a lui Dumnezeu, care peste putinţă de înţelegere îl chemase pe el, un neînvăţat şi un neînsemnat, la slujirea cea mare a apostoliei. La atâta smerenie se coborâse sfântul, încât socotea că nu avea alt fel de a-I răsplăti lui Dumnezeu pentru toate binefacerile Sale, decât vărsându-şi sângele pentru El: ***„Ce pot să-I spun sau ce pot să-I făgăduiesc Domnului meu,” se întreabă sfântul, „de vreme ce orice înzestrare am, vine de la El? Ajunge pentru El să privească în inima şi în mintea mea; căci sunt gata, şi într-adevăr doresc cu putere, ca El să-mi dea să beau paharul Lui, după cum l-a dat şi altora care L-au iubit.”*** [46]

Mai mult, sfântul anume se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi, cerând să fie învrednicit de cununa muceniciei, deoarece simţea în adâncul inimii lui că doar aşa putea fi încredinţat că va câştiga mântuirea cea dorită: ***„Dacă am făcut vreodată ceva vrednic pentru Dumnezeul meu, pe care-L iubesc, Îl rog fierbinte să-mi dea harul de a-mi vărsa sângele de dragul Lui, alături de ceilalţi surghiuniţi şi robi.Chiar şi dacă nu-mi va fi îngăduit un mormânt, chiar şi dacă trupul meu va fi rupt în bucăţi şi risipit de câini şi de animale sălbatice, chiar şi dacă păsările cerului vor mânca din el cu lăcomie, totuşi, atunci aş fi pe deplin încredinţat că îmi voi fi mân-tuit atât trupul cât şi sufletul.”*** [47]

Cu toate că Dumnezeu nu i-a rânduit alesului Său să-şi verse sângele în chip văzut pentru El, Patrick a fost încununat cu o viaţă petrecută în mucenicie neîncetată. Într-adevăr, el s-a jertfit pe sine nu o singură dată, ci în fiecare zi din viaţa sa, punându-şi fără şovăială sufletul pentru poporul la care fusese trimis şi pătimind în fiecare clipă durerile naşterii pentru el.

Iată cum ne înfăţişează el însuşi aceasta: ***„Oare am venit în Irlanda fără Dumnezeu, sau după rânduiala trupului? Cine m-a silit? Sunt legat de Duhul să nu văd pe nici una dintre rudele mele. Oare din puterea mea am milă sfântă pentru po-***

---

[45] *Ibidem 55, în loc. cit., p. 35*
[46] *Ibidem 57, în loc. cit., p. 36*
[47] *Ibidem 59, în loc. cit., p. 36*

porul care odată m-a luat rob şi i-a ucis pe slujitorii şi pe slujitoarele casei tatălui meu? Am fost născut slobod după trup, [...] însă mi-am vândut dregătoria pentru binele altora, şi nu îmi este ruşine, nici nu-mi pare rău. Astfel, sunt slujitor al lui Hristos la un neam străin, pentru slava cea negrăită a Vieţii veşnice care este în Hristos Iisus Domnul nostru."[48]

Adormirea sfântului

După toate aceste fapte slăvite, a venit şi vremea morţii omului lui Dumnezeu. Despre sfârşitul lui, ştim însă puţine lucruri.
Se pare că a trecut în veşnicie în jurul anului 480 d. Hr., la adânci bătrâneţi [49], înconjurat fiind de ucenicii şi de fiii săi.

Se povesteşte că înainte de a muri, sfântului i s-a descoperit în vedenie tot viitorul insulei sale iubite. Astfel, Patrick a văzut o lumină strălucitoare umplând întreaga ţară, care apoi, cu trecerea veacurilor, a început încet-încet să se stingă, până ce a ajuns să fie o slabă pâlpâire ascunsă în văile cele mai ascunse şi mai retrase.

Văzând aceasta, sfântul a început să se roage cu lacrimi ca lucrarea sa să nu fie zădărnicită până la sfârşitul lumii. În timp ce se ruga astfel, a văzut lumina aprinzându-se din nou cu putere, şi un înger l-a mângâiat spunându-i că lumina adevărului va străluci din nou în Irlanda.

Apoi, Patrick s-a împărtăşit pentru ultima dată cu Sfintele Taine, şi după aceasta a adormit bucuros somnul morţii. Era ziua de 17 martie.

Bunii săi ucenici, care se strânseseră toţi în jurul lui, l-au înmormântat şi l-au plâns cu mare jale, ştiind însă că dobândiseră în cer un mijlocitor nemincinos, care avea să-i ocrotească cu îndrăzneală până la sfârşitul veacurilor.

Se pare că Patrick a fost înmormântat la Saul, însă nici un lucru sigur nu se mai ştie despre moaştele lui.

---

[48] *Patrick, Sfântul, Letter to Coroticus 10. Şi lucrarea lui Patrick a fost cu adevărat spre slava Vieţii veşnice, căci prin mijlocirea lui, poporul irlandez a ajuns unul dintre cele mai credincioase popoare ale apusului Europei, din rândul căruia s-au născut apoi sute şi mii de sfinţi.*
[49] *Avea aproape 100 de ani.*

Pentru rugăciunile Sfântului sfinţitului părintelui nostru Patrick, luminătorul Irlandei, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Platoşa Sfântului Patrick

Mă leg astăzi
Cu virtutea cea tare a chemării Treimii:
Cred în Treimea în Unime,
Făcătorul a toate.

Mă leg astăzi
Cu virtutea Întrupării lui Hristos şi a Botezului Său,
Cu virtutea Răstignirii Sale şi a Îngropării,
Cu virtutea Învierii Sale şi a Înălţării,
Cu virtutea Venirii Sale în Ziua Judecăţii.

Mă leg astăzi
Cu virtutea dragostei serafimilor,
În ascultarea îngerilor,
În nădejdea învierii spre răsplată,
În rugăciunile Patriarhilor,
În prorociile Profeţilor,
În propovăduirea Apostolilor,
În credinţa Mărturisitorilor,
În nevinovăţia Sfintelor fecioare,
În faptele oamenilor drepţi.

Mă leg astăzi cu puterea Cerului,
Cu lumina soarelui,
Cu strălucirea lunii,
Cu frumuseţea focului,
Cu scânteierea fulgerului,
Cu iuţimea vântului,
Cu adâncimea mării,
Cu trăinicia pământului,
Cu tăria pietrelor.

Mă leg astăzi
Pentru ca puterea lui Dumnezeu să mă povăţuiască,

Tăria lui Dumnezeu să mă sprijinească,
Înţelepciunea lui Dumnezeu să mă înveţe,
Ochiul lui Dumnezeu să vegheze asupra mea,
Urechea lui Dumnezeu să mă audă,
Cuvântul lui Dumnezeu să-mi dea grai,
Mâna lui Dumnezeu să mă povăţuiască,
Calea lui Dumnezeu să rămână în faţa mea,
Scutul lui Dumnezeu să mă acopere,
Oastea lui Dumnezeu să mă apere,
Împotriva curselor diavolilor,
Împotriva ispitei patimilor,
Împotriva poftelor firii,
Împotriva tuturor celor ce gândesc să mă vatăme,
Fie ei aproape sau departe,
Fie ei mulţi sau puţini.
Chem astăzi toate aceste vârtuţi
Împotriva oricărei puteri vrăjmaşe şi fără de milă
care ar putea să atace trupul şi sufletul meu,
Împotriva descântecelor proorocilor mincinoşi,
Împotriva legilor negre ale păgânătăţii,
Împotriva legilor mincinoase ale ereziei,
Împotriva înşelăciunilor idolatriei,
Împotriva vrăjilor femeilor, făurarilor sau druizilor,
Împotriva oricărei ştiinţe care leagă sufletul omului.
Hristoase, apără-mă astăzi
De toată otrava, de foc,
De înec, de rană de moarte,
Ca să pot primi răsplată bogată.

Hristos cu mine, Hristos în faţa mea,
Hristos în spatele meu, Hristos înlăuntrul meu,
Hristos dedesubtul meu, Hristos deasupra mea,
Hristos la dreapta mea, Hristos la stânga mea,
Hristos în cetate, Hristos în căruţă,
Hristos în corabie,
Hristos în inima tuturor celor care se gândesc la mine,
Hristos în gura tuturor celor ce vorbesc cu mine,
Hristos în fiecare ochi care mă vede,
Hristos în fiecare ureche care mă aude.

Mă leg astăzi,
Cu vârtutea cea tare a chemării Treimii:
Cred în Treimea în Unime,
Făcătorul a toate.

[Preluat din: Vieţile Sfinţilor Ortodocşi din Apus - Sfinţii Insulelor Britanice, Vlad Benea (Diaconul Grigorie), Ed. Renaşterea 2006, Cluj-Napoca:
http://www.orthodoxengland.org.uk/pdf/sib.pdf]

Sinaxar 17 martie

În această lună, în ziua a şaptesprezecea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Alexie, omul lui Dumnezeu.

Prea cuviosul părintele nostru Alexie s-a născut la Roma, fiind singurul copil al patricianului Eufimian şi al Aglaidei, care erau de neam nobil şi bogaţi. Ajungând la vârsta potrivită, tatăl său i-a ales soţie, pregătindu-i cămara de nuntă.

După căsătorie, când a intrat în cămara de nuntă, în care se găsea soţia lui, în loc să rămână acolo cu ea, şi-a scos inelul său şi dându-i-l şi binecuvântând-o, a ieşit în ascuns din casă şi a plecat îndată la Edesa.

Şi venind la biserica de aici, a rămas pe lângă ea timp de optsprezece ani, îmbrăcat cu haine sărace şi zdrenţuite, hrănindu-se din mila şi îndurarea celor ce veneau la biserică.

Mai târziu a plecat de acolo, căci nu se mai putea să rămână mai multă vreme ascuns, din cauza virtuţilor lui, fiindcă mulţi, înţelegându-i viaţa lui virtuoasă, veneau mereu la el şi-l stânjeneau, şi a voit să se ducă în Tarsul Ciliciei, la biserica sfântului apostol Pavel, dar nu şi-a putut împlini această dorinţă, deoarece corabia cu care călătorea, împinsă fiind de vânt, a fost îndrumată într-altă parte.

Ajungând deci la Roma, a venit la casa părinţilor lui. Aici, nemaifiind cunoscut de nimeni, îşi petrecea viaţa înaintea porţii casei sale, luat în derâdere şi batjocorit de înşişi servitorii lui, pătimind atât de mult, cât poate pătimi un om străin lipsit de orice îndrăzneală din partea unor oameni petrecăreţi şi gălăgioşi.

Când a simţit că i se apropie fericitul sfârşit, a cerut o bucată de hârtie şi a scris pe ea cine este şi unde s-a născut. Şi a păstrat această hârtie la el, până când împăratul Onoriu, după o descoperire dumnezeiască, venind la el, l-a găsit dându-şi duhul. Şi rugându-se de el şi luând de la el scrisoarea şi citind-o în auzul tuturor, au cunoscut cu toţii cele cu privire la el.

Deci, toţi fiind cuprinşi de spaimă, au luat şi au îngropat cu cinste şi cu mare cuviinţă sfintele lui rămăşite în biserica sfântului apostol Petru, moaştele lui răspândind după aceea miruri cu bun miros şi vindecări tuturor celor ce se apropiau de ele.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Pavel, care, pentru sfintele icoane, în foc s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului Teostirict mărturisitorul, care în pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Marin, care de sabie s-a săvârşit.

Sfântul Marin, din dragoste mistuitoare pentru Mântuitorul Hristos, a distrus un templu al idolatrilor în timpul unui festival păgân, călcând în picioare sacrificiile lor şi declarându-se creştin. După ce a fost crunt torturat, sfântului i s-a tăiat capul.

Tot în această zi s-a întâmplat şi pedeapsa înfricoşătoare a cutremurului, care, cu iubire de oameni, a fost adusă asupra noastră şi din care, mai presus de orice nădejde, ne-a izbăvit pe noi Domnul cel iubitor de oameni. Şi s-a întâmplat aceasta în vremea împăratului Constantin.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Patrick, episcopul şi iluminătorul Irlandei (383-461).

Sfântul Patrick, iluminătorul Irlandei s-a născut în jurul anului 385, fiul lui Calpurnius, un colector de taxe roman. El a trăit în satul Bannavem Taberniae, undeva la gura râului Severn din Wales. Când Patrick avea 16 ani, ţinutul a fost atacat de piraţi şi el a fost unul din captivi. El a fost dus în Irlanda unde a fost vândut ca sclav şi pus să lucreze ca îngrijitor de porci pe un munte, numit Slemish în Antrim County.

În perioada cât a fost sclav Patrick a învăţat limba irlandeză care i-a fost de folos mai târziu în misiunea lui viitoare.

El a trăit în rugăciune şi singurătate pe munte timp de 6 ani. Sfântul Patrick a avut două viziuni: în prima i se arăta că se va întoarce acasă, iar în a doua vedenie i se spunea că vaporul lui este gata. Pornind pe jos, Patrick a parcurs două sute de mile de-a lungul coastei. Acolo a reuşit să se îmbarce pe vapor şi s-a întors în Marea Britanie la părinţii săi.

Puţin mai târziu, s-a dus la Gaul şi a studiat preoţia în Auxerre, sub Sfântul Germanus (prăznuit în 31 iulie). În cele din urmă, a fost sfinţit episcop şi i s-a încredinţat misiunea în Irlanda, urmându-i Sfântului Paladie (prăznuit în 7 iulie). Sfântul Paladie nu a avut prea mult succes în Irlanda. După un an, s-a dus în Scoţia, unde a murit în anul 432.

Patrick a avut un vis în care un înger a venit la el ţinând în mână mai multe scrisori. Alegând una pe care scria Vocea Irlandezilor, i-a auzit pe irlandezi cum îl chemau înapoi la ei.

Cu toate că Sfântul Patrick a avut rezultate deosebite în propovăduirea Evangheliei, el nu a fost nici primul, nici unicul misionar în Irlanda. El a ajuns acolo în jurul anului 432 (deşi nu se ştie sigur anul), cam la un an după ce Sfântul Paladie şi-a început misiunea în Irlanda. Pe coasta de sud-est mai erau şi alţi misionari activi, dar Sfântul Patrick a avut cea mai mare influenţă în răspândirea cuvântului Evan-gheliei. De aceea, a rămas cunoscut drept "Iluminătorul Irlandei".

Cartea sa autobiografică "Confesiuni" cuprinde multe din încercările şi dezamăgirile pe care acesta le-a trăit de-a lungul misiunii sale.

Patrick i-a mărturisit odată unui prieten că era tulburat de un anumit păcat pe care l-a comis înainte de a împlini 15 ani. Prietenul l-a asigurat că Dumnezeu se va îndura de el şi îl va milostivi, susţinându-l în numirea lui ca episcop. Mai târziu, însă, prietenul l-a trădat dezvăluind secretul lui Patrick, în încercarea de a-l opri să devină episcop. Mulţi ani de atunci, Sfântul Patrick încă mai plângea pentru prietenul său care l-a umilit public.

Sfântul Patrick a înfiinţat multe biserici şi mănăstiri pe teritoriul Irlandei, dar convertirea poporului irlandez nu era o sarcină uşoară. Aceştia erau ostili şi de multe ori îl atacau pe Sfântul Patrick, acesta înfruntând pericolul, insultele şi ocările care i se aruncau cu referire la statutul său de străin şi fost sclav. Se crede chiar că ar fi fost în pericol de moarte. În ciuda tuturor obstacolelor el a rămas fidel chemării sale şi a botezat mulţi oameni întru Hristos.

Epistola sfântului către Coroticus este o lucrare autentică. În aceasta el denunţă atacul celor din Coroticus asupra uneia din congregaţiile sale. Lucrarea Lorica este atribuită tot Sfântului Patrick.

În scrierile sale, putem citi despre conştientizarea chemării sfântului de către Dumnezeu, precum şi hotărârea şi smerenia sa în îndeplinirea misiunii. El se

considera "un păcătos", cel mai neştiutor dintre toţi, şi cel mai dispreţuit dintre toţi. El mulţumeşte lui Dumnezeu pentru reuşitele sale şi nu se bazează pe puterile sale. ***"Datorez totul lui Dumnezeu pentru că din mila Lui atâţia oameni s-au născut din nou întru El."***

Pe vremea când a înfiinţat Scaunul Episcopal în Armargh în 444, Sfântul Patrick a mai avut şi alţi episcopi care-l ajutau, mulţi preoţi şi diaconi locali, încurajând dezvoltarea monahismului.

Sfântul Patrick este deseori înfăţişat ţinând în mână un trifoi, sau cu şerpi care fug de la el. El a folosit simbolul trifoiului pentru a ilustra doctrina Sfintei Treimi. Cele trei frunze care cresc dintr-o tulpină l-a ajutat să explice conceptul unui singur Dumnezeu în trei persoane. Mulţi cred acum că povestea alungării şerpilor din Irlanda nu are nici un fond istoric.

Sfântul Patrick s-a stins din viaţă în 17 martie 461 (unii spun că în 492). Sunt mai multe variante despre ultimele sale zile, dar mai mult legende. Muirchu spune că nu se ştie locul în care a fost îngropat Sfântul Patrick.

Sfântul Columba din Iona (prăznuit în 9 iunie) spune că Duhul Sfânt i-a descoperit că Patrick a fost îngropat la Saul, locul primei sale biserici. O lespede de granit a fost amplasată pe locul tradiţional al mormântului său din Downpatrick în 1899.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Sfântul Patriciu (Patrick)- Biografii

Episcop:
c.385-c.461
n.: în c.385, Scoţia
d.: în c.461, Irlanda
17 martie (latin)

Biografii: varianta 1

Patriciu este apostolul şi patronul Irlandei, deoarece el este cel care cu înţelepciune şi răbdare a semănat din belşug Sfânta Evanghelie în aceste ţinuturi; irlandezii îi spun Patraig şi englezii Patrick.

Datele biografice asupra vieţii lui sunt puţine şi în parte încă neclare; se reţine ca sigur că s-a născut în anul 385 şi a murit în anul 461, aproape de Down, astăzi rebotezată Downpatrik, în Ulstre, Irlanda de Nord.

S-a născut într-o localitate din Ţara Galilor, în vestul Angliei; de tânăr, la vârsta de 16 ani, a fost prins de piraţi şi dus în insula alăturată, Irlanda, pe atunci locuită de celţi şi scoţieni, care erau încă păgâni. Piraţii l-au purtat prin târgurile irlandeze ca să-l vândă ca sclav.

Întâlnirea cu viitoarea patrie adoptivă a fost astfel dură, iar şederea acolo tot atât de neplăcută; de două ori a încercat să fugă, dar a fost prins, readus în Irlanda şi supus unui regim sever; a treia oară însă, a reuşit să scape. Petrecuse şase ani de sclavie.

Se va mai întoarce în Irlanda, dar nu ca sclav, ci ca vestitor al Sfintei Evanghelii. Între timp s-a pregătit pentru viitoarea misiune făcând serioase studii teologice la Auxerre, sub conducerea Sfântului Gherman. A întreprins şi o lungă călătorie în Italia, vizitând mai multe mănăstiri înfloritoare. S-a îndreptat apoi spre Irlanda, în anul 432, trimis fiind de însuşi Sfântul părinte Papa, care l-a numit succesor al primului episcop, Palladiu.

Buna reuşită a misiunii Sfântului Patriciu în Irlanda trebuie atribuită organizării inteligente pe care el a ştiut să o creeze în această insulă lipsită de centre orăşeneşti şi împărţită în numeroase triburi şi clanuri conduse de căpetenii independente. Mai presus de toate, a ştiut să se adapteze la condiţiile sociale ale locurilor, formând un cler indigen şi mici comunităţi creştine în sânul fiecărei clase, fără a respinge obiceiurile şi practicile tradiţionale.

Şi-a dat un interes deosebit să convertească pe capii de triburi, bineştiind că exemplul lor va fi imediat urmat de supuşii lor. În diferite puncte ale Irlandei a construit mănăstiri care au devenit celebre şi în jurul lor s-au format nucleele viitoarelor oraşe.

Patriciu a avut multe greutăţi din partea ereticilor pelagiani (urmaşi ai învăţăturii lui Pelagius). Aceştia susţineau că pentru a ajunge la desăvârşirea creştinească este suficientă o educaţie şi o formaţie corectă a facultăţilor umane şi nu este nevoie de o intervenţie deosebită a harului divin, obţinut prin rugăciune şi sfintele sacramente.

Pentru a se dezvinovăţi, Patriciu a scris o Mărturisire - „Confessio” arătând că toată munca sa misionară este răspunsul la o poruncă dumnezeiască şi că aversiunea sa faţă de pelagiani se întemeiază pe adevărul teologic că harul divin este necesar pentru mântuirea şi desăvârşirea omului. Munca neobositului misionar a dat roade excelente, care s-au păstrat de-a lungul veacurilor; o dovedeşte marea şi frumoasa coroană de sfinţi irlandezi, precum şi neclintitul lor ataşament faţă de credinţa strămoşească.

Foarte răspândit în Irlanda, datorită Sfântului Patriciu, acest nume este puţin folosit în alte părţi. Este un cuvânt latinesc: patricius, care arată o persoană făcând parte din senat şi având drepturi politice depline. La origine stă cuvântul pater = tată, deoarece senatorii erau numiţi patres.

La noi a ajuns prin limbile greacă şi slavă în formele Patrichie, Patrichi, Patrichia; mai nou este luată forma apuseană de Patricia.

Pentru un creştin, şi fără îndoială Sfântul Patriciu s-a gândit la fel, numele acesta aminteşte cuvintele apostolului: „nu mai suntem străini şi călători, ci din chiar familia lui Dumnezeu”. Sfântul Pavel exprima acelaşi adevăr ca şi învăţătorul: „nu vă mai numesc pe voi, slugi, ci prieteni; sluga nu cunoaşte tainele stăpânului, dar eu v-am spus tot ce am auzit de la Tatăl”.

Sursa: "Vieţile sfinţilor", Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice de Bucureşti

https://www.sfinticatolici.ro/patriciu/

Biografii: varianta 2

„Domnul mi-a dat darul inestimabil de a readuce la viaţa în el multe popoare, prin opera mea, şi de a-i conduce la plinătatea vieţii creştine” [50].

Patriciu nu s-a născut în Irlanda, ba chiar primul contact cu acest pământ minunat a fost pentru el destul de neplăcut. Avea doar 16 ani când piraţii l-au smuls din Marea Britanie, pământul său, şi l-au vândut ca sclav pe coastele nordice ale Insulei Verde unui necunoscut, probabil un şef de trib.

Un vis spulberat

A fost perioada cea mai grea din viaţa sa. Gândul îi revenea mereu la casa părintească, la mama, o creştină dintr-o bucată, şi la tatăl său, diacon al comunităţii Bannhaven Taberniae, unde Patriciu se născuse, în 385, şi unde primise o educaţie destul de elevată. Poate că în acea perioadă a visat să conducă şi el o comunitate creştină, ca şi tatăl său, sau să devină călugăr, pentru a răspândi Evanghelia, dar acum timpul visării apusese în mod tragic! Se afla într-un ţinut străin, în mijlocul unui popor neîncreştinat încă, de la care nu înţelegea nici un cuvânt, şi, în plus, trebuia să-şi petreacă zilele supraveghind animalele, lucru pe care nu-l făcuse niciodată în viaţa sa.

De două ori a încercat să fugă, dar inutil. Să fi avut dubii că Dumnezeu îl voia tocmai în acel ţinut şi în mijlocul acelui popor? Probabil. Dar, încetul cu încetul, adaptându-se la obiceiurile stăpânilor şi învăţându-le limba, şi-a dat seama că ei nu erau chiar atât de primitivi cum i se păruseră la început. Chiar în organizarea lor tribală descoperea ceva nobil şi raporturile dintre familii şi dintre triburi erau impregnate de respectul reciproc. Desigur, le lipsea credinţa creştină, adorau încă idolii, dar ce ar fi putut face el singur şi fără vreo experienţă în acest sector? Şi apoi, nu era el un sărman sclav? Ce sens avea şederea sa prelungită în această ţară străină? Trebuia să fugă cu orice preţ. A organizat, pentru a treia oară, un plan de fugă care i-a reuşit în mod perfect. Erau deja şase ani de când trăia departe de casă.

La şcoala Sfântului Gherman

[50] *Confesiunea Sfântului Patriciu: PL 53, 809.*

Nu ştim dacă corabia l-a adus în patrie sau l-a lăsat pe coastele franceze. Se ştie însă sigur că, la un moment dat, Patriciu se află la Auxerre, aproape de Sfântul episcop Gherman (t 448), un om cu o cultură foarte solidă şi de o mare sfinţenie, care, la rândul său, fusese în Anglia pentru a restabili pacea în acea Biserică tulburată de erezia pelagiană.

Sfântul Gherman l-a primit cu plăcere pe tânărul britanic şi i-a ascultat cu mult interes relatarea peripeţiilor. El a descoperit în acestea degetul providenţei. Cine mai bine decât el, care cunoştea din propria-i experienţă limba şi obiceiurile celţilor şi ale irlandezilor, ar fi putut să-i aducă la credinţa creştină? Este adevărat că, în Irlanda, papa Celestin trimisese deja un episcop, dar acesta nu a reuşit să ajungă şi la inima acelor oameni.

Ideea nu i-a displăcut lui Patriciu care, după ce şi-a completat la Auxerre formaţia sa creştină şi culturală sub conducerea sfântului episcop, a mers pentru un timp la Lerins, centru monastic de faimă europeană, lângă Provenza, unde s-a cufundat cu toate energiile sale în viaţa monastică, convins fiind că numai cu această carismă va reuşi să planteze Biserica într-o manieră durabilă în mijlocul populaţiei din Irlanda.

Trăind împreună cu ei şase ani, a învăţat că există o mare diferenţă între psihologia insularilor adunaţi în interiorul unei culturi mai familiare şi mai statice, şi aceea a locuitorilor de pe continent, mereu implicaţi în evenimente istorice mai agitate şi de largă amplitudine. Pentru aceasta, a dorit să viziteze numeroase mici mănăstiri din insulele tireniene, aproape de actuala Toscana, şi să vadă cu proprii ochi metoda folosită de acei călugări pentru încreştinarea locuitorilor insulelor.

Evanghelizatorul insulei

Să fi făcut în acea perioadă şi o vizită la Roma? Să se fi întâlnit personal şi cu papa? Este posibil, însă nu se ştie acest lucru cu exactitate. Ştim, în schimb, cu siguranţă, că, în anul 432, datorită morţii lui Paladiu, primul episcop al Irlandei, Patriciu a fost numit succesorul său şi, de aceea, a plecat de îndată cu un grup de călugări spre locul său de misiune. Stabilindu-se la Armagh, a început să-şi pregătească planurile.

Irlanda, spre deosebire de Anglia, nu a cunoscut niciodată dominaţia romană şi, deci, nu exista pe insulă nici o structură socială pe care să se bazeze pentru începerea evanghelizării. Locuitorii acesteia erau împărţiţi în clanuri, foarte unite în interiorul lor şi, în acelaşi timp, foarte deosebite unele de altele. Ele îşi aveau propria civi-

lizaţie şi propria ordine tribală de care erau foarte legate. Patriciu s-a apropiat personal de conducătorii clanurilor, ajutat şi de faptul că le cunoştea foarte bine şi limba şi obiceiurile. Le-a ridicat prima abaţie şi le-a propus să construiască şi altele în folosul populaţiei. S-a ajutat chiar de ei pentru construcţia lor şi i-a făcut, în acelaşi timp, coresponsabili de întreţinerea lor. Nu i-a fost prea greu să le şi umple cu tineri irlandezi, pe care îi educa cu ajutorul călugărilor.

Conducătorii de trib, respectaţi pentru rolul lor, au fost primii care au îmbrăţişat credinţa, trăgând după ei propriul clan. Abaţiile se înmulţeau şi în jurul lor se ridicau locuinţele conducătorilor şi ale poporului, embrioni ai viitoarelor oraşe.

Călugării, sub înţeleapta conducere a lui Patriciu, vor reuşi astfel să înglobeze în credinţa creştină tot ceea ce religiozitatea anterioară conţinea pozitiv, îndepărtând, încetul cu încetul, tot ceea ce era inconciliabil cu ea. Această capacitate genială a lui Patriciu de a se contopi cu sufletul irlandez şi de a-l înţelege până în profunzimile lui explică de ce predicarea noii credinţe nu a avut nici un martir în acest ţinut, cu toate că locuitorii săi au fost un popor de războinici, lucru dovedit chiar în luptele ce aveau loc între ei. Astfel, civilizaţia monastică a găsit modul de a se întrupa în viaţa acestui popor generos şi orgolios, fără să provoace traume în raport cu trecutul său.

Patriciu îşi alegea călugării şi preoţii dintre tinerii locului. Între ei nu era mare diferenţă, deoarece preoţii călugări exercitau cu dăruire ministerul pastoral şi preoţii diecezani trăiau cu plăcere alături de călugări în jurul episcopului. Acesta, la rândul său, ori era abatele, ori era un călugăr ales de abatele însuşi, şi deci încredinţat responsabilităţii sale.

Deasupra tuturor veghea figura paternă şi carismatică a lui Patriciu. El străbătea insula în toate direcţiile, pentru a se asigura că mănăstirile şi diecezele, legate între ele, vor fi centre de viaţă evanghelică la înălţimea carismei şi a misiunii lor.

În ultimele zile ale vieţii sale, contemplând opera pe care Dumnezeu o realizase în insulă, exclama plin de emoţie: *„De unde mi-a venit mie această înţelepciune, pe care n-am avut-o la început? Eu nici măcar nu ştiam să număr zilele, nici nu eram capabil să mă bucur de Dumnezeu. Cum mi-a fost dat, aşadar, un dar aşa de mare şi mântuitor, cum este acela de a-l cunoaşte şi de a-l iubi pe Dumnezeu? Cine mi-a dat putea să-mi părăsesc patria şi părinţii, să refuz onorurile care mi-au fost oferite şi să vin în mijlocul populaţiei Irlandei şi să predic Evanghelia, suportând batjocurile necredincioşilor şi infamia exilului, fără să mai pun la socoteală numeroasele persecuţii ce au însemnat lanţuri şi închisoare? Aşa mi-am jertfit pro-*

pria-mi libertate pentru mântuirea altora! Şi dacă aş fi demn de aceasta, sunt gata să-mi dau, fără ezitare şi cu multă bucurie, viaţa pentru numele său. Dacă Domnul îmi va face acest har, doresc să-mi consacru toate puterile mele pentru această cauză”[51].

Patriciu şi-a încheiat în pace viaţa, în Ulster, în anul 461, la Down, care va primi ulterior numele de Downpatrick. Misiunea sa se împlinise pe deplin, dacă ţinem cont de faptul că nimeni până astăzi nu a reuşit să smulgă creştinismul din inima locuitorilor Insulei Verzi.

Sursa: "Martiri şi sfinţi din calendarul roman", Editura Sapientia, Enrico Pepe, trad. pr. Ioan Bişog

https://www.sfinticatolici.ro/patriciu/2/

[51] *Confesiunea Sfântului Patriciu: PL 53, 809.*

Papa Francisc în Irlanda și ”Platoșa” sau canonul Sfântului Patriciu

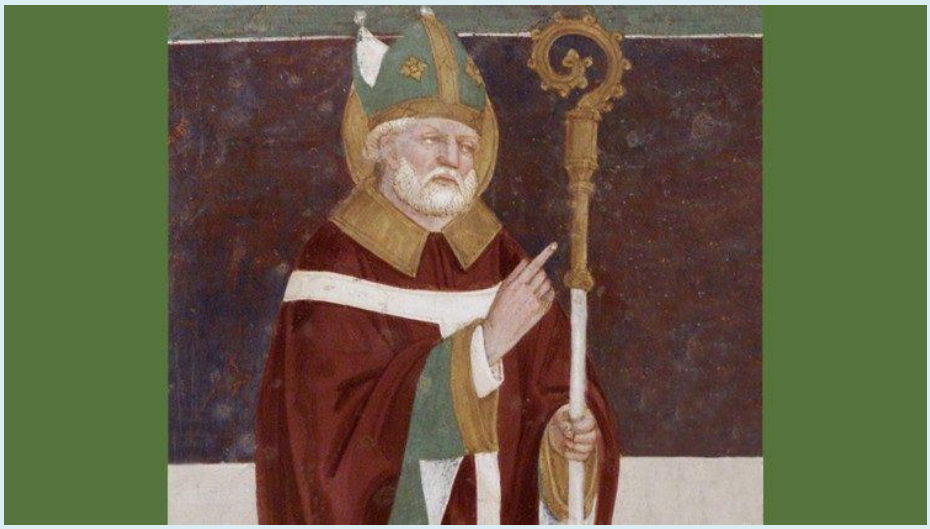

La finalul omiliei de la Sfintei Liturghie de încheiere a celei de-a noua întâlniri mondiale a familiilor, celebrată duminică, 26 august 2018, la Dublin, papa Francisc a preluat un fragment din celebra Rugăciune a Sfântului Patriciu (Patrick), episcopul și luminătorul Irlandei. Rugăciunea este foarte populară în rândul credincioșilor de tradiție irlandeză și este cunoscută sub diferite denumiri precum ”Canonul Sfântului Patrick” sau ”Platoșa credinței”.

28 august 2018 - Vatican News. «Pregătindu-ne să reluăm fiecare drumul nostru, să reînnoim fidelitatea noastră față de Domnul și față de vocația la care l-a chemat pe fiecare dintre noi. Însușindu-ne rugăciunea Sfântului Patriciu, să repetăm fiecare cu bucurie: ”Hristos în mine, Hristos în urmă, Hristos cu mine, Hristos dedesubt, Hristos deasupra”. Cu bucuria și tăria conferite de Duhul Sfânt, să-i spunem cu încredere: ”Doamne, la cine să mergem? Tu ai cuvintele vieții veșnice!” (In 6,68).» Este fragmentul final al omiliei papei Francisc de la Sfânta Liturghie de încheiere a celei de-a IX-a întâlniri mondiale a familiilor, celebrată în Parcul Phoenix din Dublin, duminică, 26 august 2018, cu participarea a 300.000 de credincioși din Irlanda și din lumea întreagă.

Prin referința la Rugăciunea Sfântulu Patriciu, cunoscută și sub denumirea de ”Platoșa credinței”, pontiful a dorit să revigoreze spiritul misionar atât în Biserica din Irlanda cât și în familiile creștine din mileniul al treilea. Asemenea primilor misionari irlandezi ”care au înfruntat ape înghețate și mări învolburate ca să-l urmeze pe Iisus”, a remarcat papa la omilie, ”să nu ne lăsăm niciodată influențați sau descurajați de privirea de gheață a indiferenței sau de vânturile furtunoase ale ostilității”.

Vă oferim aici, în traducerea Laurei Mărcean, Rugăciunea Sfântului Patriciu, numită pe alocuri ”Canonul” Sfântului Patrick sau ”Platoșa credinței”. Rugăciunea este recitată îndeosebi dimineața și prezintă arhitectura teologică a unei mărturisiri de credință, împletită cu invocarea ajutorului ceresc:

«Mă ridic astăzi
întru nemărginita putere, chemarea Treimii -
credinţa în Trei, mărturisirea Unuia,
Dumnezeu Atoatefăcătorul.

Mă ridic astăzi
întru puterea Naşterii lui Hristos, şi Botezul,
puterea Răstignirii Lui, şi Mormântul,
puterea învierii Lui, şi Înălţarea
puterea Pogorârii Lui la Judecata cea nemitarnică.

Mă ridic astăzi
întru puterea cetelor Serafimilor
în ascultarea îngerilor,
în slujirea Arhanghelilor,
în nădejdea învierii întru răsplată,
în rugăciunile Patriarhilor,
în prorociile Prorocilor,
în propovăduirea Apostolilor,
în credinţa Mărturisitorilor,
în neprihănirea Fecioarelor Sfinte,
în faptele drepţilor.

Mă ridic astăzi
întru puterea cerului,
lumina soarelui,
strălucirea zăpezii,
frumuseţea focului,
iuţeala fulgerului,
sprinteneala vântului,
adâncimea mării,
statornicia pământului,
tăria stâncilor.

Mă ridic astăzi

întru puterea lui Dumnezeu, să mă îndrume,
tăria lui Dumnezeu, să mă ţină,
înţelepciunea lui Dumnezeu, să mă călăuzească,
ochiul lui Dumnezeu, să mă vegheze,
urechea lui Dumnezeu, să mă audă,
cuvântul lui Dumnezeu, să-mi grăiască,
mâna lui Dumnezeu, să mă păzească,
calea lui Dumnezeu, să-mi stea înainte,
pavăza lui Dumnezeu, să mă acopere,
oastea lui Dumnezeu, să mă mântuiască
de cursele dracilor,
de ademenirile păcatelor,
de poftele firii,
de tot cel ce-mi voieşte răul,
fie aproape ori departe,
fie singur ori în mulţime.

Acestea toate le chem astăzi
împotriva a toată puterea vrăjmaşă fără de milă
ce vrea să vie asupra trupului şi sufletului meu:
împotriva descântecelor prorocilor mincinoşi,
împotriva legilor întunecate ale păgânătăţii,
împotriva legilor mincinoase ale ereziei,
împotriva înşelăciunilor închinării la idoli,
împotriva vrăjilor femeilor, magilor şi măiaştrilor,
împotriva a toată cunoştinţa oprită sufletului omenesc.

Hristos să mă păzească astăzi
de toată otrava, de ardere,
de înecare, de rană,
ca să mă învrednicesc de multă răsplată.

Hristos cu mine,
Hristos înainte,
Hristos în urmă,
Hristos în mine,
Hristos dedesubt,
Hristos deasupra,
Hristos la dreapta,
Hristos la stânga,

Hristos când mă culc,
Hristos când şed,
Hristos când mă scol,

Hristos în inima a tot cel ce cugetă la mine,
Hristos în gura a tot cel ce vorbeşte cu mine,
Hristos în tot ochiul ce mă vede,
Hristos în toată urechea ce mă aude.

Mă ridic astăzi
întru nemărginita putere, chemarea Treimii -
credinţa în Trei, mărturisirea Unuia,
Dumnezeu Atoatefăcătorul.

A Domnului este mântuirea,
A Domnului este mântuirea,
A lui Hristos este mântuirea.
Mântuirea Ta, Doamne, fie pururea cu noi».

(Traducere: Laura Mărcean, în "Omul imbrăţişării: Sfântul Columba al Ionei. Viaţa, minunile, prorociile, acatistul, paraclisul", ed. Sophia 2013).

Alexandru Nan - Sfântul Patrick, apostolul Irlandei

În fiecare an, la data de 17 martie este pomenit cel mai cunoscut şi mai iubit sfânt al Irlandei, Sfântul Patrick. Prin misiunea desfăşurată, el a reuşit să aducă întreg poporul irlandez la Hristos, de aceea şi este numit astăzi apostolul Irlandei.

Conform propriilor informaţii transmise în Mărturisirea sa de credinţă, Sfântul Patrick s-a născut în satul Bannaventa Berniae, astăzi localitatea Banwell din partea de apus a Marii Britanii, iar după alte informaţii într-un sat din Scoţia, în jurul anului 381. Tatăl său, Calpornius, a fost funcţionar al Imperiului roman şi-n acelaşi timp diacon. Bunicul său, Potitus, a fost preot.

Răpirea şi viaţa de sclav

La vârsta de 16 ani, Patrick a fost răpit de piraţi, care se pare că i-au omorât pe toţi membrii familiei sale şi apoi l-au vândut ca sclav în Irlanda. Conform tradiţiei, acolo trebuia să păzească oile lui Micho pe muntele Slemish.

Viaţa plină de lipsuri şi de greutăţi i-a dat tânărului Patrick ocazia de a medita la lucrurile importante din viaţă, întorcându-se la credinţa în Hristos, după cum singur mărturiseşte, după ce până la vârsta de 16 ani îşi pierduse credinţa în Dumnezeu: *"Încă din copilărie nu am crezut în Dumnezeul cel viu, ci am rămas în moarte şi în necredinţă până când am fost aspru pedepsit. Într-adevăr, am fost smerit cumplit de foame şi de goliciune, precum şi de faptul că în fiecare zi cât am fost în Irlanda a trebuit să umblu, împotriva voinţei mele, până cădeam jos de istovire. Din ce în*

ce mai mult dragostea mea pentru Dumnezeu şi cinstirea mea pentru El creşteau. Credinţa mea s-a întărit şi râvna mea a ajuns atât de mare, încât în timpul unei singure zile ziceam câte 100 de rugăciuni şi aproape tot atâtea şi noaptea. Stăteam prin păduri şi prin munţi, şi chiar şi când era zăpadă sau îngheţ sau ploaie, mă trezeam înainte de răsărit pentru a mă ruga" (Vieţile sfinţilor ortodocşi din Apus. Sfinţii Insulelor britanice, Cluj-Napoca 2006).

După scăparea din robie (care a durat vreo şase ani), sfântul ne oferă foarte puţine informaţii despre activitatea sa. Ştim doar că a poposit prin mai multe mănăstiri din Galia, ajungând şi la Mănăstirea Lerins, întemeiată de către Sfântul Ioan Casianul. De aici a plecat, probabil la Auxerre, devenind ucenic al episcopului Gherman, un om cu viaţă îmbunătăţită.

Viziunea lui Patrick şi începutul misiunii

Într-o noapte, Patrick a avut un vis care i-a schimbat viaţa. Un bărbat pe nume Victor venise din Irlanda cu mulţime nenumărată de scrisori, pe care i le-a dat lui Patrick să le citească. Patrick şi-a aruncat ochii pe prima scrisoare şi a citit următoarele cuvinte: "vocea irlandezilor". Nedumerit de acest vis, Patrick îl va vizita pe episcopul Gherman.

Acesta propovăduise irlandezilor în mai multe călătorii şi-l hirotonise episcop pe Paladie, însă acesta, scârbit de cruzimea şi de sălbăticia lor, a părăsit insula după câteva luni de misiune.

Dându-şi seama că Patrick era chemat să-i aducă pe irlandezi la Hristos, episcopul Gherman l-a hirotonit pe Patrick diacon, apoi preot şi episcop, dându-i sfaturile necesare pentru misiune.

Altă tradiţie susţine că Patrick a fost hirotonit episcop la Roma de către papa Celestin (422-432).

În anul 432, Patrick a plecat de la Mănăstirea Auxerre şi s-a hotărât să treacă prin patria sa de origine, unde prietenii şi cunoscuţii l-au luat în râs văzându-l episcop şi ştiind că n-a beneficiat de o pregătire intelectuală foarte temeinică. De aceea, Patrick a şovăit ceva vreme înainte de a pleca în misiune.

După această perioadă de nesiguranţă, Patrick a plecat în acelaşi an (432) în Irlanda pentru misiune, însoţit de 24 de ucenici, unde va desfăşura o activitate remarcabilă timp de mai mulţi ani, mai ales în nordul insulei.

Tradiţia ne prezintă şi modul minunat prin care un comandant al irlandezilor, Dichu, a rămas înţepenit pentru că a vrut să-l omoare pe Patrick, până când a crezut în Hristos. Aici a înfiinţat o mănăstire. Mulţi irlandezi s-au convertit la Hristos.

Se pare că pentru a explica taina Sfintei Treimi, Patrick a folosit în propovăduirea sa un fel de trifoi, care are o singură tulpină, dar trei frunze, la fel cum şi Dumnezeu este Unul în Fiinţă, dar întreit în Persoane.

După ce a propovăduit mai mult timp în ţinutul Saul, Patrick însoţit de ucenicii săi a slujit pe un deal din apropierea localităţii Tara (astăzi localitatea Slane) slujba Învierii. Pe acest deal, regele Leoghaire dorea să ţină o adunare. După ce a terminat slujba Învierii, însoţit de prietenii săi şi cântând imnul "Hristos a înviat", Patrick s-a îndreptat spre Tara, ajungând să predice Evanghelia chiar în faţa regelui, cu toată oponenţa druizilor. Atunci s-a convertit la creştinism şi fratele regelui, Conall. Regele i-a permis atunci lui Patrick să predice şi să boteze pe întreg teritoriul său. Astfel, el a hirotonit preoţi şi a construit bisericile pentru comunităţile înfiinţate de pe întreg teritoriul Irlandei. Se pare că Patrick a ridicat nu mai puţin de 365 de biserici pe teritoriul irlandez.

În anul 444 sau 445 a fost ridicată şi biserica episcopală din Armagh, la sediul regelui, unde se află astăzi atât sediul arhiepiscopului catolic, cât şi al arhiepiscopului anglican, care este şi primat al Irlandei.

Cinstirea Sfântului Patrick din Canada până-n Africa de Sud

Un mare avantaj pentru Patrick a fost faptul că-n tinereţe învăţase limba irlandeză, ceea ce i-a permis să comunice cu localnicii în limba lor. Patrick este cel care a distrus un stâlp uriaş de sare din ţinutul Connaught şi unde propovăduind, nu mai puţin de 6.000 de oameni au primit cuvântul mântuirii. Nu numai biserici, ci şi mănăstiri a ridicat Patrick în timpul misiunii sale.

Tradiţia spune că le-a convertit la creştinism şi pe fiicele regelui Leoghaire, Ethne şi Fedelm. Întregul succes s-a bazat în primul rând pe viaţa aspră de înfrânare şi sfinţenie pe care a trăit-o, petrecând mereu în post şi rugăciune.

Ucenicii Sfântului Patrick au continuat activitatea sa, convertindu-i pe toţi irlandezii la Ortodoxie.

O tradiţie veche spune că înainte să moară, Patrick a binecuvântat insula, izgonind pentru totdeauna şerpii de pe ea. Cu câteva zile înainte de sfârşitul său, Patrick a

trebuit să biruie o mare ultimă mare ispită din viaţa lui: un ultim atac al puterilor demonice.

După atâtea fapte minunate, Patrick a trecut în veşnicie în anul 480 după Hristos în ziua de 17 martie.

Tradiţia ne spune că după ce s-a rugat din suflet pentru a nu se stinge flacăra credinţei pe insulă, s-a spovedit şi s-a împărtăşit cu Sfintele Taine, predându-şi sufletul în mâinile lui Hristos, pe care-L slujise cu atâta ardoare.

Sfântul Patrick a fost înmormântat la Saul, iar veneraţia sa s-a răspândit în Evul Mediu în multe ţări din Europa.

Focul lui Patrick de pe insula Sees Lough Derg este astăzi un loc foarte vizitat de către pelerini şi turişti.

Ziua de pomenire a Sfântului Patrick este prăznuită şi ca zi naţională a Irlandei. În Dublin are loc o procesiune în cinstea Sfântului Patrick, iar timp de patru zile toată lumea este liberă. Atunci sunt purtaţi pe străzi şerpi din plastic cu limbile de culoare roşie, în amintirea minunilor săvârşite de sfântul ocrotitor al insulei.

Sfântul Patrick este prăznuit nu numai de către irlandezii de pe insulă, ci în toate colţurile lumii unde există comunităţi puternice de irlandezi: din Canada şi SUA până-n Australia şi din Noua Zeelandă până-n Africa de Sud.

Pr. Ciprian Bâra - Sfântul Patrick, creştinătorul irlandezilor

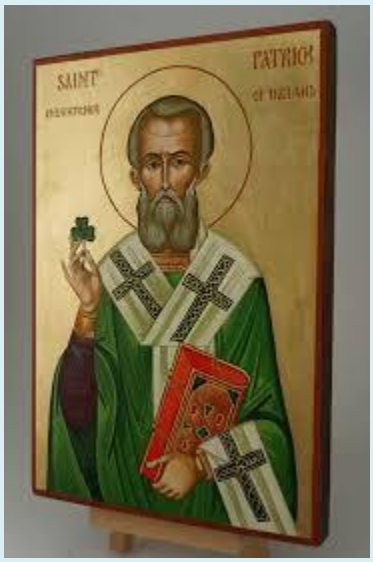

Sfântul Patrick se înscrie în categoria sfinţilor din Apus aproape necunoscuţi în rândul credincioşilor din Răsărit. Acesta s-a născut într-o familie de slujitori ai altarului, din perioada în care Apusul Europei era parte a Bisericii celei una şi nedespărţite. A primit de la Dumnezeu darul rugăciunii neîncetate, însă el nu socotea nici una dintre binefacerile lui Dumnezeu ca fiind rodul vredniciei sale. A dus muncă de apostol şi a încreştinat Irlanda în timpul regelui Laoghaire.

În partea de apus a Marii Britanii, pe coastele Scoţiei, aproape de mare, în preajma celui de-al doilea Sinod Ecumenic (381), unei familii bogate de neam celt i s-a născut un prunc - Patrick. Tatăl său, Calpurnius, era diacon şi în acelaşi timp, îndeplinea şi funcţia de decurion, adică un fel de dregător care făcea parte din administraţia ţinutului, iar bunicul său, Potitus, a fost preot.

Cu timpul însă, viaţa fără griji şi fără greutăţi l-au făcut pe fiul cuminte şi credincios să se depărteze de învăţătura creştină pe care o primise de la părinţii săi. Astfel, după mărturisirile sale, pe la vârsta de 16 ani a uitat cu desăvârşire de Dumnezeu şi de poruncile creştine.

Mai întâi, rob în Irlanda

Asupra satului în care trăia Sfântul Patrick, cât şi asupra întregii părţi de apus a Britaniei, în jurul anului 400, s-au năpustit câteva corăbii de irlandezi sălbatici, care au pustiit totul în cale şi au luat cu ei foarte mulţi robi.

„Am fost vrednici de această soartă pentru că ne îndepărtasem de Dumnezeu. Nici nu ţineam poruncile Lui, nici nu-i ascultam pe păstorii noştri, care ne vorbeau despre mântuire“, spunea mai târziu sfântul, referindu-se la perioada tinereţii sale. Durerea a venit şi peste casa lui Patrick. Toţi slujitorii familiei au fost omorâţi sub privirea îngrozită a tânărului, care a fost prins şi dus în Irlanda.

Odată ajuns acolo, Patrick a fost vândut unui mare preot păgân, pe nume Milchu, care locuia în nordul Irlandei. Acesta l-a pus să pască oile sale. Din tânărul bogat şi lipsit de griji, Patrick a ajuns un păstor care îşi petrecea zilele şi nopţile sub cerul liber, păscând turmele prin Munţii Slemish. Muncea de dimineaţă până seara pentru a-şi câştiga hrana. Toate acestea au avut însă un rol hotărâtor în viaţa lui - l-au apropiat iarăşi de Dumnezeu.
„Din ce în ce, dragostea mea pentru Dumnezeu şi cinstirea mea pentru El creşteau. Credinţa mea s-a întărit şi râvna mea a ajuns atât de mare încât, în timpul unei singure zile, ziceam câte o sută de rugăciuni şi aproape tot atâtea şi noaptea. Stăteam prin păduri şi prin munţi, şi chiar şi când era zăpadă sau îngheţ, sau ploaie, mă trezeam înainte de răsărit pentru a mă ruga. Iar în aceasta nu m-am simţit niciodată bolnav sau leneş, pentru că, după cum îmi dau acum seama, eram plin de înflăcărare“, a mărturist mai târziu sfântul.

A primit de la Dumnezeu darul rugăciunii neîncetate, însă el nu socotea nici una dintre binefacerile lui Dumnezeu ca fiind rodul vredniciei sale. Afirma mereu că este *„un surghiunit fără carte şi neînvăţat, care nici nu poate să gândească pentru viitor, iar înainte să pătimesc, eram ca o piatră zăcând în noroi. Apoi, El, Cel ce este puternic, a venit şi, în mila Lui, nu numai că m-a scos afară, ci m-a ridicat şi m-a aşezat în chiar vârful zidului“.*

După şase ani de robie a învăţat limba irlandeză şi a început încet-încet să-i cucerească şi pe alţii la credinţa creştină.

Sfântul Gherman i-a fost sfătuitor

După ce a împlinit 22 de ani, a auzit într-una dintre nopţi o voce de înger care l-a îndemnat să plece. A părăsit casa stăpânului său şi a plecat spre o corabie care era la câteva sute de kilometri, undeva pe coasta de răsărit a Irlandei. Acolo, corăbierii, care erau nişte oameni necredincioşi, i-au cerut ca înainte de plecare să facă cu ei un legământ păgânesc. Fără să stea prea mult pe gânduri, el le-a spus că este creştin şi că nu poate să le împlinească dorinţa. Gestul sfântului a atras mânia corăbierilor, care au vrut să-l alunge de pe vas. Şi-au schimbat atitudinea în momentul în care

oaspetele lor a săvârşit o minune. După o călătorie de trei zile, Patrick a coborât într-un mic port din Galia, prilej cu care a călătorit prin mănăstirile ţinutului.

În Mănăstirea Lerins, Sfântul Ioan Casian a aşezat rânduiala călugărească a părinţilor nevoitori din Egipt. Tot în acest timp, a ajuns şi la mănăstirea din oraşul Auxerre, unde l-a întâlnit pe Sfântul Gherman, în preajma căruia a stat foarte mult timp, ceea ce l-a îmbogăţit în virtuţile monahale.

În conflict cu druizii

După mai mulţi ani petrecuţi la Auxerre, a hotărât să se întoarcă la casa sa din Britania pentru a-şi revedea rudele şi prietenii. După mai mulţi ani petrecuţi aici şi în care a propovăduit credinţa creştină, a avut un vis în care era chemat la propovăduire. Nedumerit, a plecat la Sfântul Gherman pentru a-i cere sfat. Episcopul s-a bucurat foarte mult şi l-a hirotonit diacon, pregătindu-l o vreme pentru lucrarea misionară, după care l-a hirotonit preot şi apoi episcop. Patrick a fost trimis să ducă vestea cea bună poporului irlandez, în mijlocul căruia pătimise atâţia ani. Era în anul 432.

„Am venit la păgânii irlandezi pentru a propovădui Vestea cea bună şi pentru a îndura ocări de la necredincioşi. Am auzit batjocorită chemarea mea şi am răbdat multe prigoane, chiar până la lanţuri“, a mărturisit mai apoi sfântul despre perioada propovăduirii în Irlanda.

Înainte de a-şi începe activitatea propriu-zisă, a hotărât să meargă la fostul său stăpân, Milchu, pentru a-i plăti acestuia preţ de răscumpărare pentru fuga sa. În drum spre fostul său stăpân, a început să le vorbească tuturor de Hristos. Cuvintele lui au percutat sufletele şi conştiinţele acestora, încât mulţi dintre ei se converteau.

Momentele frumoase au fost dublate de unele mai puţin fericite, cum ar fi împotrivirea preoţilor păgâni, a druizilor, în ceea ce priveşte exercitarea lucrării misionare.

În timp ce înainta spre casa lui Milchu, una dintre căpeteniile irlandeze, Dichu, a vrut să îl omoare pe Patrick, dar mâna i-a rămas înţepenită. Patrick l-a certat cu blândeţe şi s-a rugat pentru el, iar Dumnezeu l-a vindecat. Uimit de minune, Dichu i-a dăruit lui Patrick un adăpost mare, în care a slujit pentru prima dată Sfânta Liturghie în Irlanda. Pe locul acestei clădiri a fost zidită, mai târziu, marea Mănăstire Saul, unde sfântul venea adesea pentru a se linişti.

Aici, în ţinutul stăpânit de Dichu, convertit la creştinism, Sfântul Patrick a propovăduit mult timp, iar irlandezii au început să ascultate cuvintele lui, pornite simplu, din inimă, pe înţelesul lor.

Noaptea Învierii, renaşterea poporului irlandez

După o vreme, Laoghaire, regele Irlandei, a chemat toate căpeteniile din ţară la o mare adunare, la palatul din Tara, capitala insulei. Cu acest prilej, Sfântul Patrick a vestit Evanghelia în faţa unei adunări impresionante.

Înainte de a pleca, a rostit o rugăciune scrisă de el însuşi, cunoscută în tradiţie ca „Platoşa Sfântului Patrick“.
În ziua premergătoare sărbătorii din Tara, care a avut loc în ziua de Paşti, Patrick a mers împreună cu însoţitorii săi pe un deal, în apropierea capitalei. Fiind Sâmbăta mare, la miezul nopţii a început să slujească slujba Învierii. A împărţit ucenicilor şi credincioşilor prezenţi lumina pascală, moment cu totul deosebit, care a umplut întreaga vale de lumină sfântă. Regele nu a fost de acord şi a dat poruncă ca toate focurile să fie stinse cu o zi înainte de marea adunare a căpeteniilor şi a trimis oameni să-l asasineze pe Patrick.

Dumnezeu i-a păzit în chip minunat pe slujitorii Săi, iar ostaşii regelui s-au întors şi au spus că o putere nevăzută i-a împiedicat.

Leoghaire a cerut druizilor lui să folosească toate vrăjile pentru a-l omorî pe Patrick şi pe ai săi. Planul răuvoitorilor a eşuat. Patrick şi tovarăşii săi au ajuns nevătămaţi la palatul regelui şi au început să propovăduiască creştinismul în întreaga curte. După această întâmplare, regele Leoghaire nu l-a mai împiedicat pe Sfântul Patrick să propovăduiască Evanghelia.

A trăit mulţi ani, iar în jurul anul 480, după ce a avut o vedenie în care i s-a arătat viitorul insulei, Sfântul Patrick s-a împărtăşit ultima dată cu Sfintele Taine şi s-a mutat la Domnul în ziua de 17 martie. A fost înmormântat de ucenicii săi la Mănăstirea Saul.

Sfântul Patrick este ocrotitorul Irlandei, ca unul care i-a scos pe irlandezi din negura păgânătăţii.

Nicolae Pintilie: Trifoiul Sfântului Patrick - explicație pentru dogma Sfintei Treimi

Cinstit în Biserica Romano-Catolică, în cultul anglican și în cel luteran, Sfântul Patrick a fost personalitatea care a purtat în sine simplitatea Orientului, în materialitatea Occidentului. În gândirea acestuia, deși nu i-a cunoscut niciodată, se simte trăirea părinților pustiei din Egipt și Palestina și se respiră dogma Sfintei Treimi, așa cum a fost statornicită de către sinodalii ecumenici de la Niceea și Constantinopol.

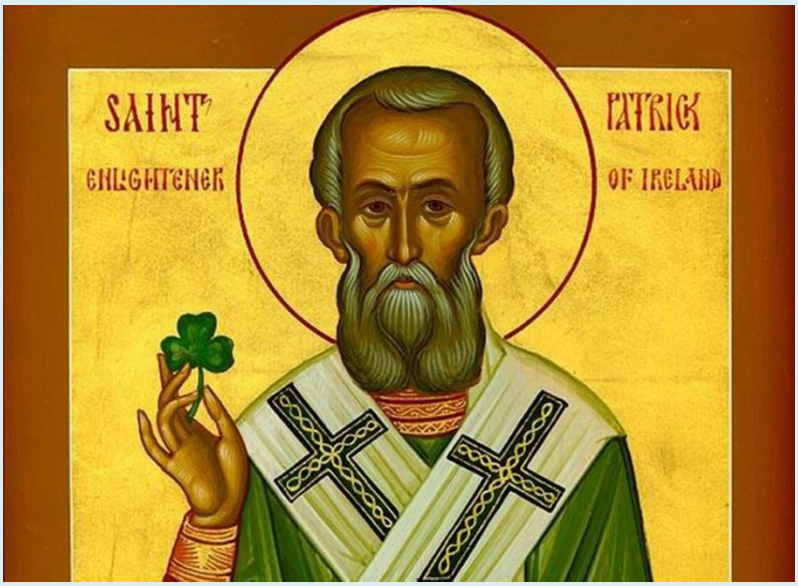

Cu mult înainte de a se vorbi despre confesiuni creștine, despre deosebiri și ziduri despărțitoare, credința în Mântuitorul Iisus Hristos era o limbă comună - cel puțin pentru spațiul fostului Imperiu Roman. Până astăzi ne uimim când ne este relatată slujirea împreună a Sfântului Policarp al Smirnei, deci un oriental din Siria, cu episcopul Anicet al Romei! Orient și Occident. Și, totuși, era o limbă comună – dumnezeiasca Liturghie. Din timpurile în care Ortodoxia era trăită și în Europa Nordică, ne-a rămas și un alt exemplu de sfințenie.

Cinstit în Biserica Romano-Catolică, în cultul anglican și în cel luteran, Sfântul Patrick a fost personalitatea care a purtat în sine simplitatea Orientului, în materialitatea Occidentului. În gândirea acestuia, deși nu i-a cunoscut niciodată, se simte trăirea părinților pustiei din Egipt și Palestina și se respiră dogma Sfintei Treimi, așa cum a fost statornicită de către sinodalii ecumenici de la Niceea și Constantinopol.

La mii de kilometri de Orient, Sfântul Patrick s-a născut în Britania, în jurul anului 385. La 16 ani a fost prins de pirați și vândut rob în Irlanda, unde a fost trimis să pască oile. Recâștigându-și libertatea, după șase ani s-a întors în Britania. A intrat în rândul clericilor, iar în anul 432 s-a întors în Irlanda, învățând cu râvnă poporul din acea insulă. A convertit pe mulți la credința creștină și a organizat Biserica locală. În jurul anului 444 a întemeiat episcopia Armagh, în apropierea orașului Belfast.

Trifoiul - icoană a Sfintei Treimi

Episcop într-un ţinut ostil religiei păgâne, dar apropiat practicilor agricole, Sfântul Patrick a căutat în natură un exemplu prin care nordicii să înţeleagă învăţătura creş-tină despre Sfânta Treime. Modul în care noi slăvim pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh - Sfânta Treime, singurul Dumnezeu, a fost asemănat de către Sfântul Patrick cu o plantă întâlnită mai la tot pasul în ţinuturile nordice - trifoiul. Precum cele trei frunze ale trifoiul sunt unite şi îşi trag seva din aceeaşi tulpină, la fel vorbim despre un singur Dumnezeu întreit în persoane.

La fel mărturisesc şi dogmele stabilite la sinoadele ecumenice: *„Urmând Sfintele Scripturi şi învăţătura Sfinţilor părinţi, Biserica Ortodoxă mărturiseşte că Sfânta Treime înseamnă trei Persoane, care împărtăşesc aceeaşi substanţă sau natură. Toate cele trei Persoane sunt consubstanţiale Una cu Cealaltă, Ele sunt de aceeaşi esenţă şi coeterne. Nu a existat niciodată un timp în care Una dintre Persoanele Treimii să nu fi existat. Dumnezeu este dincolo şi înainte de timp şi totuşi lucrează înăuntrul timpului, mişcându-Se şi vorbindu-ne în cadrul istoriei”.*

Învăţătura Sfântului Patrick este întru totul ortodoxă, deşi a trăit la kilometri depăr-tare, în Occidentul Nordic încă păgân din secolul al IV-lea.

Ziua de 17 martie, în care Irlanda şi Islanda şi alte ţinuturi nordice îl serbează pe Sfântul Patrick, trebuie să constituie un moment în care să ne aducem aminte că a existat o singură tulpină a Bisericii, o mărturie comună, Sfântul Patrick fiind un Sfânt al Ortodoxiei ecumenice.

Cătălin Acasandrei - Ce legătură există între Sfântul Patrick și frunza de trifoi?

În fiecare an, pe data de 17 martie, Biserica noastră face pomenirea Sfântului Patrick, luminătorul Irlandei, ierarhul înfățișat în iconografie cu o frunză de trifoi în mână. Care este explicația din spatele acestei reprezentări?

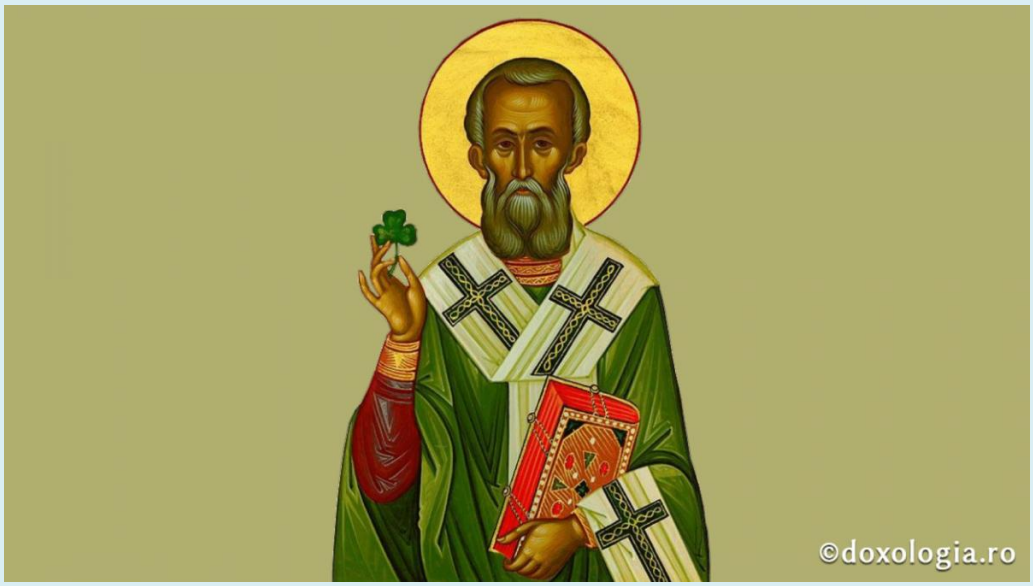

Cel mai iubit sfânt al Irlandei, Sfântul Patrick, a trăit în secolul al IV-lea, bunicul său fiind preot, iar tatăl său diacon. „Om de neam mare”, așa cum se traduce numele său, a ajuns să fie vândut ca sclav în Irlanda într-o vreme în care uitase de Dumnezeu, la 16 ani. Așa s-a întors la Domnul, spunând câte o sută de rugăciuni ziua și noaptea, și a avut două vedenii: una cum că se va întoarce acasă, iar alta cum că vaporul său este gata.

După șase ani de robie se întoarce acasă, dar are un vis în care este trimis în Irlanda, așa că este hirotonit episcop și, în mijlocul păgânilor, sfântul îndură multe încercări.

În momentul în care un om a vrut să îl omoare, acela a înțepenit, dar sfântul l-a dezlegat de puterea ce îl ținea în loc, așa că irlandezii au început să creadă în Dumnezeu și așa a fost botezată toată țara.

Sfântul Patrick a trecut la cele veșnice pe 17 martie, în jurul anului 480.

În multe din reprezentările iconografice, sfântul este prezentat ținând în mâna dreaptă un trifoi deoarece, potrivit tradiției, el s-ar fi folosit de un trifoi cu trei foi pentru a le explica mai bine doctrina Sfintei Treimi păgânilor irlandezi. Astfel, Sfântul Patrick le-a arătat că așa cum frunza de trifoi are o singură tulpină și trei frunze unite, așa și Dumnezeu este Unul Singur în trei Persoane. Poporul irlandez păstrează până astăzi o tradiție conform căreia, dacă cineva găsește un trifoi cu patru frunze este binecuvântat tot timpul anului, asupra sa pogorându-se harul lui Dumnezeu, simbolizat de cea de-a patra frunză.

Pe lângă Sfântul Patrick şi alţi Sfinţi părinţi şi teologi ai Bisericii noastre au explicat, în scrierile lor, învăţătura ortodoxă despre Sfânta Treime, arătând că Tatăl este nenăscut, Fiul este născut din veci din Tatăl, iar Duhul Sfânt purcede din veci din Tatăl.

Spre exemplu, în anul 325, ierarhii adunaţi la Sinodul de la Niceea au clarificat învăţătura Bisericii despre Sfânta Treime.

În explicarea acestei problematici, un rol important l-a avut şi Sfântul Spiridon, episcopul Trimitundei care fără a utiliza formulări academice sau alte cuvinte sofisticate, le-a demonstrat tuturor celor pre-zenți că Dumnezeu este Unul în fiinţă, dar întreit în Persoane. Cum a făcut acest lucru? Mai întâi, a luat o cărămidă în mâna stângă și le-a spus celor prezenți că, deși este un singur obiect, ea este alcătuită din trei elemente: pământ, apă şi foc. Apoi, cu mâna dreaptă a făcut semnul Sfintei Cruci, spunând: „În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh”.

Fericitul Augustin ne indică alt exemplu: „Unul este izvorul din care porneşte o apă, altul fluviul şi altceva marea. Sunt trei înfăţişări ale aceleaşi substanţe, care este apa în toate trei”, iar Sfântul Epifanie ne dă o explicație și mai practică: „După cum dinții, buzele şi limba lucrează împreună şi se ajută una pe alta pentru a alcătui cuvântul, la fel se întâmplă şi cu Tatăl, cu Fiul şi cu Duhul Sfânt. Tatăl este mintea, Fiul este cuvântul, în timp ce Duhul Sfânt, Cel prea pătrunzător şi fin este esenţa, transparenţa şi vederea care sunt caracteristicile comune şi ale minţii, şi ale cuvântului”.

Sărbătoarea Sfântului Patrick a început să fie celebrată de irlandezi încă din secolele IX-X, prin ample manifestări și procesiuni, iar în anul 1903, Ziua Sfântului Patrick a devenit ziua națională a Republicii Irlandeze.

Răzvan Moceanu - Sărbătoarea naţională a Republicii Irlanda - ziua Sfântului Patrick

În fiecare an, la data de 17 martie, este prăznuit Sfântul Patrick, cel mai cunoscut şi venerat sfânt al Irlandei, sărbătoare naţională a ţării. În Irlanda dar şi în alte ţări în care există comunităţi puternice de irlandezi, au loc procesiuni în cinstea sfântului, care în timp au luat forma festivalurilor, paradelor şi petrecerilor, iar timp de patru zile toţi irlandezii din ţară sunt liberi. În cele ce urmează ne propunem să prezentăm semnificaţia şi simbolistica acestei zile, pe fondul minunilor săvârşite de sfântul ocrotitor al insulei.

***

Sfântul Patrick s-a născut în secolul al IV-lea, în jurul anului 381, după unele surse în satul Bannaventa Berniae (astăzi Banwell, în vestul Marii Britanii), iar conform altora, într-un sat din Scoţia, într-o familie cu puternice rădăcini religioase, tatăl său, Calpornius, fiind funcţionar al Imperiului roman şi diacon, iar bunicul său, Potitus, slujind ca preot.

La împlinirea vârstei de 16 ani, Patrick a fost răpit de piraţi, care după ce i-au ucis pe membrii familiei sale, l-au vândut ca sclav în Irlanda, unde trebuia să păzească oile lui Micho pe muntele Slemish.

În condiţiile unei astfel de vieţi dominate de greutăţi, Patrick se dedică credinţei în Hristos. În perioada în care s-a aflat în sclavie, Patrick a învăţat limba irlandeză, lucru care avea să îi fie de folos mai târziu în misiunea pe care o va primi.

După perioada de şase ani de robie, Patrick se perindă pe la mai multe mănăstiri din Galia, ajungând în cele din urmă la Auxerre, unde a devenind ucenic al episcopului Gherman.

Viaţa sa avea să fie schimbată total de o viziune care, cu ajutorul episcopului, l-a ajutat să înţeleagă că era cel chemat să-i întoarcă pe irlandezi cu sufletul la Hristos, până la acel moment aceştia fiind adepţi ai politeismului.

Astfel, Patrick este hirotonit diacon, iar mai apoi preot şi episcop, în jurul anilor 422-432. Conform unor surse chiar Papa Celestin i-ar fi dat binecuvântarea pentru a-şi duce la îndeplinire misiunea.

Patrick ajunge astfel în ţara sa natală, în ţinutul Saul, alături de 24 de ucenici, dar iniţial este privit cu suspiciune, având în vedere că era considerat o persoană fără o educaţie temeinică şi fără aptitudini intelectuale dovedite.

El nu era la acel moment singurul misionar care propovăduia cuvântul Evangheliei, însă avea să exercite cea mai mare influenţă asupra poporului irlandez, motiv pentru care a rămas cunoscut drept „Iluminătorul Irlandei”.

Aici înfiinţează o mănăstire şi la scurtă vreme realizează prima minune: un comandant al irlandezilor, Dichu, a intenţionat să îl ucidă pe Patrick, însă a rămas înţepenit, alinarea sa venind doar în momentul în care şi-a mărturisit credinţa pentru Hristos.

Pentru a propovădui taina Sfintei Treimi, el a utilizat simbolul trifoiului pentru a arăta că Dumnezeu este Unul în Fiinţă, dar întreit.

După ce însuşi fratele regelui Leoghaire, Conall, iar mai apoi chiar fiicele regelui, Ethne şi Fedelm au fost convertiţi la creştinism, cu toată opoziţia druizilor, Patrick a primit permisiunea să predice şi să boteze pe întreg teritoriul ţării, a hirotonit preoţi şi a construit nu mai puţin de 365 de biserici şi mănăstiri pentru comunităţile înfiinţate pe întreg teritoriul Irlandei.

În jurul anului 444 Patrick a ridicat şi biserica episcopală din Armagh, centrul administrativ al regalităţii la acea vreme, care astăzi este sediul arhiepiscopului catolic dar şi al celui anglican - primat al Irlandei.

După o viaţă aspră de înfrânare şi sfinţenie pe care a trăit-o, petrecând mereu în post şi rugăciune şi devenind astfel un exemplu pentru irlandezi, după ce, conform istorisilor vremii, Patrick a binecuvântat insula, izgonind pentru totdeauna şerpii de pe ea, după ce s-a rugat pentru a nu se stinge flacăra credinţei pe insulă, s-a spovedit şi s-a împărtăşit cu Sfintele Taine, şi şi-a predat sufletul în mâinile lui Hristos, pe care-L slujise cu atâta devotament, la 17 martie, în anul 480, fiind înmormântat la Saul.

Tradiţia venerării Sfântului Patrick avea să se răspândească la scurtă vreme după plecarea sa în mai multe ţări din Europa, iar ucenicii sfântului au continuat activitatea sa, convertindu-i pe toţi irlandezii la credinţa întru Hristos.

* * * * *

Astfel ziua de 17 martie a devenit un moment de mare însemnătate pentru irlandezi, poate cea mai importantă zi a lor de peste an. Deşi la origini aceasta a fost doar o sărbătoare catolică, în zilele noastre există tradiţii care se extind asupra întregii culturi irlandeze, fiind sărbătorită cu mare fast şi în Marea Britanie sau Statele Unite ale Americii.

Dacă iniţial, culoarea asociată Sfântului Patrick era albastrul, ulterior a început să se folosească mai mult verdele, culoarea devenită simbol a Irlandei, iar obiceiul de a purta funde verzi şi trifoi pentru sărbătoare datează încă din secolul al XVII-lea.

În secolul al IX-lea Sfântul Patrick era marcat, neoficial, pentru prima dată, ca sărbătoare naţională, însă în calendarul catolic a fost înscrisă oficial abia în secolul al XVII-lea.

Primul cortegiu de sărbătorire a Sfântului Patrick, a avut loc nu în Irlanda, ci la Boston, în anul 1737, apoi a avut loc cel mai mare alai de sărbătoare, tot pe tărâm american, la New York, iniţiat în anul 1756 la localul Thistle Tavern.

În această zi, conform tradiţiei începute cu circa 150 de ani în urmă de către Victoria, stră-străbunica Reginei Elisabeta a II-a, regina oferă în fiecare an simbolicul buchet de trifoi (shamrock) regimentului ei irlandez - The Irish Guards, pentru a simboliza Sfânta Treime creştină propovaduită de Sfântul Patrick.

Parada de Saint Patrick's Day este o tradiţie atât în Irlanda, cât şi în străinătate, căci după marea foamete din secolul al XIX-lea, cauzată de lipsa cartofilor, un val de migranţi a părăsit Irlanda, iar parada de Saint Patrick's Day a devenit modalitatea acestora de a-şi manifesta identitatea.

În anul 1903, Ziua Sfântului Patrick a devenit oficial sărbătoare naţională a Irlandei, apoi în anii '90 au început manifestările de amploare denumite generic Festivalul Sfântului Patrick.

Cu toate că sărbătoarea pică de regulă în postul Paştelui, Biserica Catolică irlandeză permite consumul de carne în această zi, astfel că, după slujba de dimineață de la biserică, urmează marele ospăţ în onoarea patronului spiritual al ţării.

Festivalul include manifestări de amploare, toate având ca punct de pornire culoarea verde: haine verzi, simbolul trifoiului etalat sub diferite forme, chiar şi bere irlanedză - ediţie specială, verde, iar la Chicago, oraş american cu o importantă populaţie de origine irlandeză - colorarea, cu ajutorul unei vopsele vegetale, în verde a principalului râu al oraşului.

St Patrick's Cathedral New York

Obiceiurile culinare din această zi, presupun, pe lângă consumul de bere, plăcinta tradiţională cu stafide, iar sărbătoarea este însoţită de mesaje adresate celor apropiaţi, felicitări, rugăciuni şi urări tradiţionale irlandeze.

Sfânta Bridgit scoate la iveală adevărul în cazul celor nedreptățiți

Sfânta Bridgit s-a adresat acelui copil în fața tuturor celor adunați, cu toate că era foarte mic ca să vorbească: „Cine este tatăl tău?”, l-a întrebat Brigdit. „Nu este Brón tatăl meu, ci un alt bărbat ce stă puțin mai încolo de cei adunați. Mama mea spune minciuni!”.

Traducere și adaptare: Pr. Elisei Roncea
Sursa: Η αγία Brigit αθωώνει τον άγιο Bron

În acea vreme, lumea se strânsese în Tailtiu (Irlanda). Se găsea și Sfântul Patrick acolo. Încercau să găsească soluție pentru o problemă dificilă. O femeie îl acuzase pe unul din preoții Sfântului Patrick și spunea că era tatăl copilului ei. Numele preotului era Brón (mai târziu, episcop de Cassel-lrra, aproape de Sligo, Irlanda, n. trad).

- Cum se poate întâmpla una ca aceasta? se întrebau toți.

- Nu este greu, spunea femeia. Am mers la Brón pentru a primi schima îngerească și să-mi ofer fecioria mea lui Dumnezeu. Iar acest necuviincios preot m-a prihănit și astfel am născut pe fiul său.

În timp ce discutau această problemă, Sfânta Bridgit s-a îndreptat către cei adunați acolo.

După aceea, episcopul Mel a spus Sfântului Patrick:

- Fecioara Bridgit se îndreaptă spre cei adunați și va face descoperit, prin harul pe care-l are, dacă acest lucru este adevărat sau fals, pentru că nu există nimic în cer și pe pământ care să nu-i fie descoperit de Hristos, dacă aceasta Îi cere. Iar acest lucru trebuie să se întâmple în cazul de față. Trebuie să o cheme să vorbească în mod diferit față de cei adunați, pentru că nu va face nici o minune în fața ta, Patrick (Sfântul Patrick era părintele ei duhovnicesc și cel care o botezase, iar ea nu voia să facă minuni în fața lui, din smerenie. Cu toate acestea, în unele situații vom vedea că a făcut câteva minuni în fața lui, când situațiile i-o impuneau).

Bridgit a apărut în fața mulțimii. Lumea s-a ridicat în picioare în semn de respect. Sfânta s-a îndepărtat apoi de mulțime, pentru a pune unele întrebări femeii și preotului respectiv, fără să o însoțească Sfântul Patrick.

- Al cui este acest copil? a întrebat-o Sfânta Bridgit pe femeie.

- Al lui Brón, spuse ea.

- Aceasta nu este adevărat, îi răspunse Sfânta Bridgit.

I-a însemnat fața femeii cu semnul Sfintei Cruci și îndată capul și limba ei au început să se umfle.

Mai apoi, Sfântul Patrick s-a dus și i-a găsit pe aceștia deoparte de mulțime. Sfânta Bridgit s-a adresat acelui copil în fața tuturor celor adunați, cu toate că era foarte mic ca să vorbească:

- Cine este tatăl tău? a întrebat Bridgit.

- Nu este Brón tatăl meu, ci un alt bărbat care stă puțin mai într-o parte. Mama mea spune minciuni!

Toți I-au mulțumit lui Dumnezeu și au propus să o pedepsească pe cea vinovată.

Însă Sfânta Bridgit a refuzat categoric și a zis:
- Lăsați liberă această femeie, să se pocăiască.

Așa s-a și întâmplat, iar umflătura pe care femeia o dobândise în urma mărturiei mincinoase a dispărut. Comunitatea s-a bucurat, preotul a fost scutit de învinuire, iar Sfânta Bridgit a fost slăvită.

Sursa:
Sfânta Bridgit, ocrotitoarea Irlandei - 1 februarie: **https://doxologia.ro/sfanta-bridgit-ocrotitoarea-irlandei**

ro.wikipedia - Sfântul Patriciu

Saint Patrick Catholic Church (Junction City, Ohio) - stained glass

Patrick (romanizat și ca Patriciu; (n. 385 d.Hr., Anglia romană, Imperiul Roman - d. 17 martie 461 d.Hr., Saul, Dawn, Ulaid) a fost un episcop irlandez, sfânt patron al Irlandei și Islandei, sărbătorit în Biserica Catolică la 17 martie. Mai este cunoscut și sub numele de apostolul Irlandei.

Date personale:
Poreclă: Apostle of Ireland
Născut: 385 d.Hr., Anglia romană, Imperiul Roman
Decedat: 17 martie 461 d.Hr. (76 de ani) Saul, Dawn(d), Ulaid(d)
Părinți: Calpornius și Conchesa
Religie: creștinism
Ocupație: cleric; preot; agricultor; misionar și scriitor
Limbi vorbite: limba latină
Sărbătoare: 17 martie

Viața

S-a născut în Britania, în jurul anului 385. La 16 ani a fost prins de pirați și vândut rob în Irlanda, unde a fost trimis să pască oile. Recâștigându-și libertatea după 6 ani, s-a întors în Britania.

A intrat în rândul clericilor, iar în 432 s-a întors în Irlanda, devenind marele apostol al acestei țări. Sfințit episcop al Irlandei, a evanghelizat cu râvnă poporul din acea insulă, i-a convertit pe mulți la credința creștină și a organizat Biserica locală, în ciuda unor mari dificultăți.

În jurul anului 444 a întemeiat episcopia Armagh, în apropiere de Belfast.

A murit în anul 461 în Downpatrick, Irlanda de Nord. Este sfântul patron al Irlandei și Islandei.

Statuia Sfântului Patriciu pe colina Tara (Irlanda)

Simboluri, legende și sărbătoare

Cel mai celebru simbol asociat cu Sfântul Patriciu este trifoiul. Se spune că sfântul s-ar fi folosit de un trifoi cu trei foi pentru a le explica mai bine doctrina Sfintei Treimi păgânilor irlandezi. De asemenea există o legendă conform căreia Sfântul Patriciu ar fi alungat toți șerpii din țară.

Sărbătoarea sfântului are loc pe data de 17 martie, fiind cunoscută sub numele de Saint Patrick's Day, o sărbătoare devenită internațională datorită numărului mare de imigranți irlandezi, mai ales în Statele Unite ale Americii.

Atunci, catolicii se îmbracă în verde, culoarea asociată în mod eronat cu sfântul, ea fiind de fapt culoarea specifică a Irlandei devenită în scurt timp simbol al său. Tot atunci se organizează petreceri și carnavaluri în țările cu o puternică comunitate irlandeză, cu purtări de steaguri și trifoi. În timp ce catolicii se îmbracă în verde, protestanții se îmbracă în portocaliu, culoarea specifică a protestanților irlandezi, o altă culoare națională devenită simbol al sfântului.

Scrieri:

- ⇨ Epistula ad milites Corotici;
- ⇨ Confessio (scrisă cu puțin timp înainte de moarte);

Ediții:

- ⇨ The Tripartite Life of P. and other Documents relating to that Saint, ed. by Whitley Stokes, II, 1887;
- ⇨ Libri Sancti Patricii, ed. Newport J. D. White, 1918;
- ⇨ The Irish Manuscripts Commission: Facsimiles in Collotype of Irish Manuscripts, vol. 3: Book of Armagh: The Patrician Documents, with introduction by Edward Gwynn, 1937;
- ⇨ Ludwig Bieler, Libri Epistolarum Sancti Patricii Episcopi, 2 vol., 1952;
- ⇨ Idem, The Works of St. P., St. Secundinus, Hymn on St. P., 1953;
- ⇨ R.P.C. Hanson, English Translation of the »Confession« and the »Letter to Coroticus« of St. P., Nottingham Mediaeval Studies 15, 1971, 3-26;
- ⇨ Idem, - Cécile Blanc, Saint P.: Confession et Lettre à Coroticus, 1978;
- ⇨ A. B. E. Hood, St. P.: His Writings and Muirchu's Life, 1978.

Bibliografie:

"Liturgia orelor", Arhiepiscopia romano-catolică București 1994, p. 1311.
"Schott-Messbuch", Freiburg 1962.

A. Gutsfeld, "Patricius", Biographisches-Bibliographisches Kirchenlexikon" VII (1994) 9-12.

Ziua Sfântului Patriciu: **https://ro.wikipedia.org/wiki/Ziua_Sf%C3%A2ntului_Patriciu**

ro.orthodoxwiki - Patrichie al Irlandei

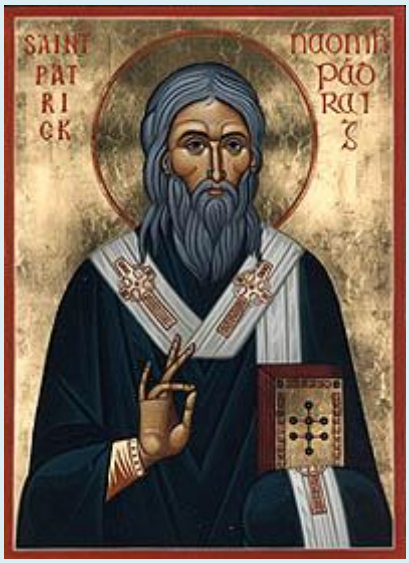

Părintele nostru în rând cu sfinții Patrichie al Irlandei (engl. St. Patrick), episcop de Armagh și luminător al Irlandei, s-a născut în Britania secolului al IV-lea. Capturat și dus în Irlanda ca sclav, el reușește să evadeze și să se reîntoarcă acasă. Mai târziu, se întoarce în Irlanda, ducând creștinismul poporului de acolo. Prăznuirea sa în Biserica Ortodoxă se face la 17 martie.

Împreună cu Sfinții Columba din Iona (9 iunie) și Brighita din Kildare (1 februarie), Sfântul Patrichie este unul din cei trei sfinți protectori ai Irlandei. Toți trei sunt înmormântați împreună în Downpatrick din County Down (provincia Ulster) în celebra colină Hill of Down.

Funcția episcopală
Titlul: Episcop de Armagh
Perioada: 732 - 5 iunie 754
Hirotonire episcopală: 430
Data nașterii: 387 (sau 390)
Locul nașterii: Kilpatrick, lângă Dumbarton, Scoția
Data morții: 17 martie 461
Locul morții: Saul, Downpatrick, Irlanda

Viața

Sfântul Patrichie s-a născut în jurul anului 390 (probabil în 387), în Kilpatrick, lângă Dumbarton, din Scoția. Numele său vine din latinescul Patricius, care înseamnă

naștere înaltă. Părinții săi făceau parte din minoritatea creștină din Britania; tatăl său, Calpurnius, era diacon, „fiul lui Potitus, preot, din satul Bannavem Taburniæ”.

La vârsta de 16 ani Patrichie a fost capturat în timpul unui raid de piraţi şi dus în Irlanda, ca sclav, pentru a avea grijă de turme de oi. În acea perioadă el s-a rugat frecvent și, pentru prima dată, a ajuns la credința adevărată în Dumnezeu.

La vârsta de 22 de ani, el are o viziune în care Dumnezeu îi spune să se pregătească să plece din Irlanda. Curând, reușește să scape și după ce merge pe jos 200 de mile ajunge la o corabie care îl duce în Anglia.

Într-un vis, vede poporul irlandez chemându-l: „Te implorăm, tinere sfânt să vii și să călătorești din nou printre noi”.

Sfântul Patrichie primește educație clericală și este hirotonit de Sfântul Gherman, episcop de Auxerre. În jurul anului 430 el este hirotonit episcop, după care se reîntoarce în Irlanda. Acolo, el propovăduiește Evanghelia, merge la șefii de triburi, obținând permisiunea lor să propovăduiască și supușilor acestora.

În timpul episcopatului său este atacat pentru un păcat pe care îl mărturisise unui prieten apropiat, un păcat comis "în cel mult o oră" când avea doar 15 ani, dar fără să sufere din cauza aceasta.

El a înființat o administrație episcopală și a dus un stil de viață monahal.

Sfântul Patrichie a murit în Saul, Downpatrick, Irlanda, la 17 martie 461.

Lucrări atribuite Sfântului Patrichie

Confessio - Sfântul Patrichie a scris această lucrare semi-autobiografică ca un efort dedicat lui Dumnezeu, explicând povestea vieții lui pentru a-i inspira și pe alți credincioși să-și ducă viața în Dumnezeu. Pe lângă acestea, el a dorit să răspundă grijilor clerului său apropiat privitor la păstrarea de către el a scaunului episcopal.

Epistola - Sfântul Patrichie a scris această scrisoare soldaților regelui Coroticus pentru a-i pedepsi pentru că au capturat creștini din turma lui Patrichie ca sclavi.

Explicații ale Sfintei Treimi - Sfântul Patrichie este adesea considerat cel care a comparat Sfânta Treime cu trifoiul alb, irlandez, spunând că așa cum trifoiul are

trei părți dar rămâne unul și Sfânta Treime are trei persoane dar este un singur Dumnezeu.

Lorica Sfântului Patrichie - Lorica înseamnă pavăză pentru piept în latinește. Povestea acestei rugăciuni spune că Patrichie și ucenicii săi foloseau această rugăciune deosebit de frumoasă ca să se apere de oamenii care doreau să îi ucidă pe când călătoreau prin Irlanda. Mai este numită și Strigătul cerbului (Fáed Fíada) pentru că inamicii săi vedeau cerbi, nu oameni. Se poate să nu fi fost scrisă de Patrichie, dar reflectă accentuarea sa teologică asupra Treimii.

Mă leg astăzi
cu vârtutea cea tare a chemării Treimii:
cred în Treimea în Unime,
făcătorul a toate.

Mă leg astăzi
cu vârtutea Întrupării lui Hristos și a Botezului Său,
cu vârtutea Răstignirii Sale și a Îngropării,
cu vârtutea Învierii Sale și a Înălțării,
cu vârtutea Venirii Sale în Ziua Judecății.

Mă leg astăzi
cu vârtutea dragostei serafimilor,
în ascultarea îngerilor,
în nădejdea învierii spre răsplată,
în rugăciunile Patriarhilor,
în prorociile Profeților,
în propovăduirea Apostolilor,
în credința Mărturisitorilor,
în nevinovăția Sfintelor fecioare,
în faptele oamenilor drepți.

Mă leg astăzi
cu puterea Cerului,
cu lumina soarelui,
cu strălucirea lunii,
cu frumusețea focului,
cu scânteierea fulgerului,
cu iuțimea vântului,
cu adâncimea mării,

cu trăinicia pământului,
cu tăria pietrelor.

Mă leg astăzi
pentru ca puterea lui Dumnezeu să mă povățuiască,
tăria lui Dumnezeu să mă sprijinească,
înțelepciunea lui Dumnezeu să mă învețe,
ochiul lui Dumnezeu să vegheze asupra mea,
Urechea lui Dumnezeu să mă audă,
cuvântul lui Dumnezeu să-mi dea grai,
mâna lui Dumnezeu să mă povățuiască,
calea lui Dumnezeu să rămână în fața mea,
scutul lui Dumnezeu să mă acopere,
oastea lui Dumnezeu să mă apere,
împotriva curselor diavolilor,
împotriva ispitei patimilor,
împotriva poftelor firii,
împotriva tuturor celor ce gândesc să mă vatăme,
fie ei aproape sau departe,
fie ei mulți sau puțini.

Chem astăzi toate aceste vârtuți
împotriva oricărei puteri vrăjmașe și fără de milă
care ar putea să atace trupul și sufletul meu,
împotriva descântecelor proorocilor mincinoși,
împotriva legilor negre ale păgânătății,
împotriva legilor mincinoase ale ereziei,
împotriva înșelăciunilor idolatriei,
împotriva vrăjilor femeilor, făurarilor sau druizilor,
împotriva oricărei științe care leagă sufletul omului.

Hristoase, apără-mă astăzi
de toată otrava, de foc,
de înec, de rană de moarte,
ca să pot primi răsplată bogată.
Hristos cu mine, Hristos în fața mea,
Hristos în spatele meu, Hristos înlăuntrul meu,
Hristos dedesubtul meu, Hristos deasupra mea,
Hristos la dreapta mea, Hristos la stânga mea,
Hristos în cetate, Hristos în căruță, Hristos în corabie,

Hristos în inima tuturor celor care se gândesc la mine,
Hristos în gura tuturor celor ce vorbesc cu mine,
Hristos în fiecare ochi care mă vede,
Hristos în fiecare ureche care mă aude.

Mă leg astăzi,
cu vârtutea cea tare a chemării Treimii:
cred în Treimea în Unime,
făcătorul a toate.

Lucrări despre Patrichie

Lucrarea lui Muirchu, Viața Sfântului Patrichie, scrisă în jurul anului 683 (două secole după moartea lui Patrichie), este cea mai veche lucrare existentă, cunoscută despre Sfântul Patrichie.

Imnografie

Tropar (glas 3): Sfinte episcop Patrichie, păstor credincios al turmei regale a lui Hristos ai umplut Irlanda cu strălucirea Evangheliei: tăria de neînvins a Treimii! Acum, când stai în fața Mântuitorului, roagă-te ca El să ne țină în credință și iubire.

Condac (glas 4): Din sclavie ai scăpat la libertatea slujirii lui Hristos și te-a trimis să scoți Irlanda din legăturile demonului. Ai semănat cuvântul Evangheliei în inimi păgâne. În călătorii și pericole ai fost asemeni apostolului Pavel, primind răsplata strădaniilor tale în Rai, neîncetând să te rogi pentru turma pe care ai adunat-o pe pământ, Sfinte episcop Patrichie.

Etimologia sau semnificația numelui Patrick - Patricia

Patrick - acest nume provine din latinescul "Pătrĭcĭus", care înseamnă "nobil, patern, părintesc, cel care are grijă de ai lui ca un tată, patrician, de descendență nobilă, nobil", de la "patres" nominativ plural al lui "Pătĕr", care, la rândul său, derivă din proto-italic "*patēr", adică "tată, cap de familie".

Termenul "Patrician" se referea inițial la un grup de familii de elită din Roma Antică, incluzând atât membrii lor naturali, cât și cei adoptați. La sfârșitul Imperiului Roman, clasa a fost lărgită pentru a include înalții oficiali ai consiliului, iar după căderea Imperiului de Vest, a rămas un înalt titlu onorific în Imperiul Bizantin.

În Anglia și în alte părți ale Europei în timpul Evului Mediu, acest nume a fost folosit în cinstea sfântului. Cu toate acestea, în general nu a fost folosit în Irlanda înainte de secolul al XVII-lea, deoarece era considerat prea sfânt pentru uzul de zi cu zi. După secolul al-XVII-lea el devine foarte comun în Irlanda.

Derivate ale numelui Patrick
Patric, Patricia, Patri.

Când își post serba ziua de nume cei care poartă numele de Patrick? Conform calendarului ortodox, aceștia își pot serba ziua de nume în data de 17 martie când este pomenit Sfântul ierarh Patrick, luminătorul Irlandei.

Articole și video despre Sfântul Patrick pe net

Articole:
https://www.crestinortodox.ro/tag/Sfantul+Patrick/

St. Patrick bishop and patron saint of Ireland:
https://www.britannica.com/biography/Saint-Patrick

Video:

St Patrick - The Irish Legend:
https://www.youtube.com/watch?v=ndUfgHopiPI

Sfântul Patrick: O legendă irlandeză, la TVR1:
https://www.youtube.com/watch?v=TZTF7n6FM3o

Story of Saint Patrick | English | Stories of Saints:
https://www.youtube.com/watch?v=KmuPUrnoyEg

O zi în Dublin (III) - În casa patronului spiritual al Irlandei, Catedrala Sfântului Patrick

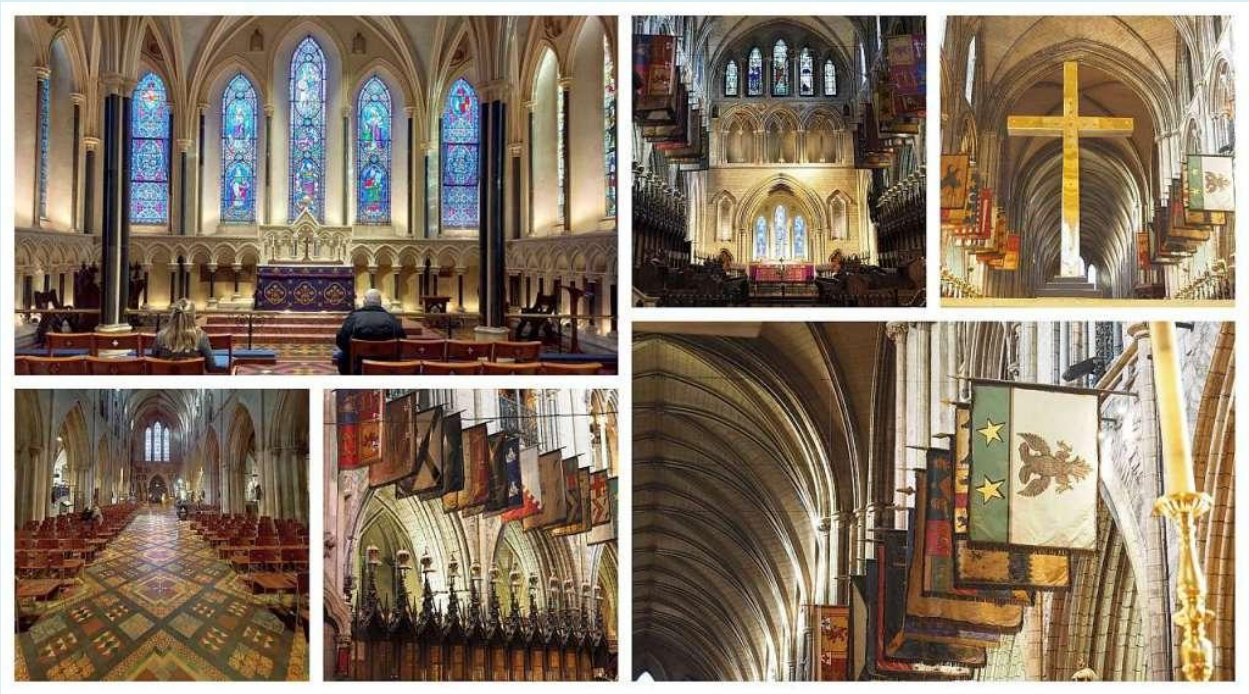

Catedrala Sfântul Patrick se află tot în centrul Dublinului, aproape de Catedrala Biserica lui Hristos, fiind de altfel cea mai mare și mai impresionantă construcție de acest gen din Irlanda, cu origini medievale dar definitivată la stafiu actual în epoca victoriană.

Mă rog, între cele două catedrale a fost o adevărată rivalitate de-a lungul secolelor, cel puțin la nivel decizional și ierarhic, care în subordinea căreia este… până când un act legislativ din 1869 a tranșat lupta aceasta ecleziastică pentru totdeauna.

Catedrala Sfântul Patrick este în prezent Catedrala Națională a Bisericii Irlandei (Biserica Anglicană) iar Catedrala Biserica lui Hristos aparține diocezei din Dublin și Glendalough.

Și, din câte am văzut, la Catedrala Sfântului Patrick se lucrează destul de intens la acoperiș, fiind într-un intens proces de renovare.

OPEN

23 decembrie era data în care noi ne-am plimbat prin Dublin și am avut noroc să pătrundem la interior, pentru că orarul de vizitare se termina cam într-o oră. Chiar am observat că se pregăteau pentru un concert de Crăciun. Așa că nu am avut parte de un tur ghidat în acel moment, ne-am mulțumit să ne plimbăm singurei pe unde am putut. Așa că, fără să vrem, am mai ratat câteva informații interesante de pe acolo.

Biletele de intrare au costat 18 Euro, pentru toată familia.

La interior, Catedrala Sfântului Patrick arată cam așa….

ERECTED BY THE CITIZENS OF DUBLIN
TO THE MEMORY OF
JOHN M'NEILL BOYD, R.N.
CAPTAIN H.M.S. AJAX.
BORN AT LONDONDERRY 1812.
AND LOST OFF THE ROCKS AT KINGSTOWN
FEB 9TH 1841, IN ATTEMPTING TO SAVE
THE CREW OF THE BRIG NEPTUNE.

DEATH OF LIEUT COL. TOMLINSON
Comd. 18th (Royal Irish) Regt.
AT CHAPPOO 18TH MAY 1842
TO THE MEMORY OF THE
OFFICERS, NON-COMMISSIONED OFFICERS,
DRUMMERS AND PRIVATES
18TH (ROYAL IRISH) REGT.
WHO FELL DURING 1840-41-42 IN THE
CHINA WAR
ERECTED BY THEIR COMRADES

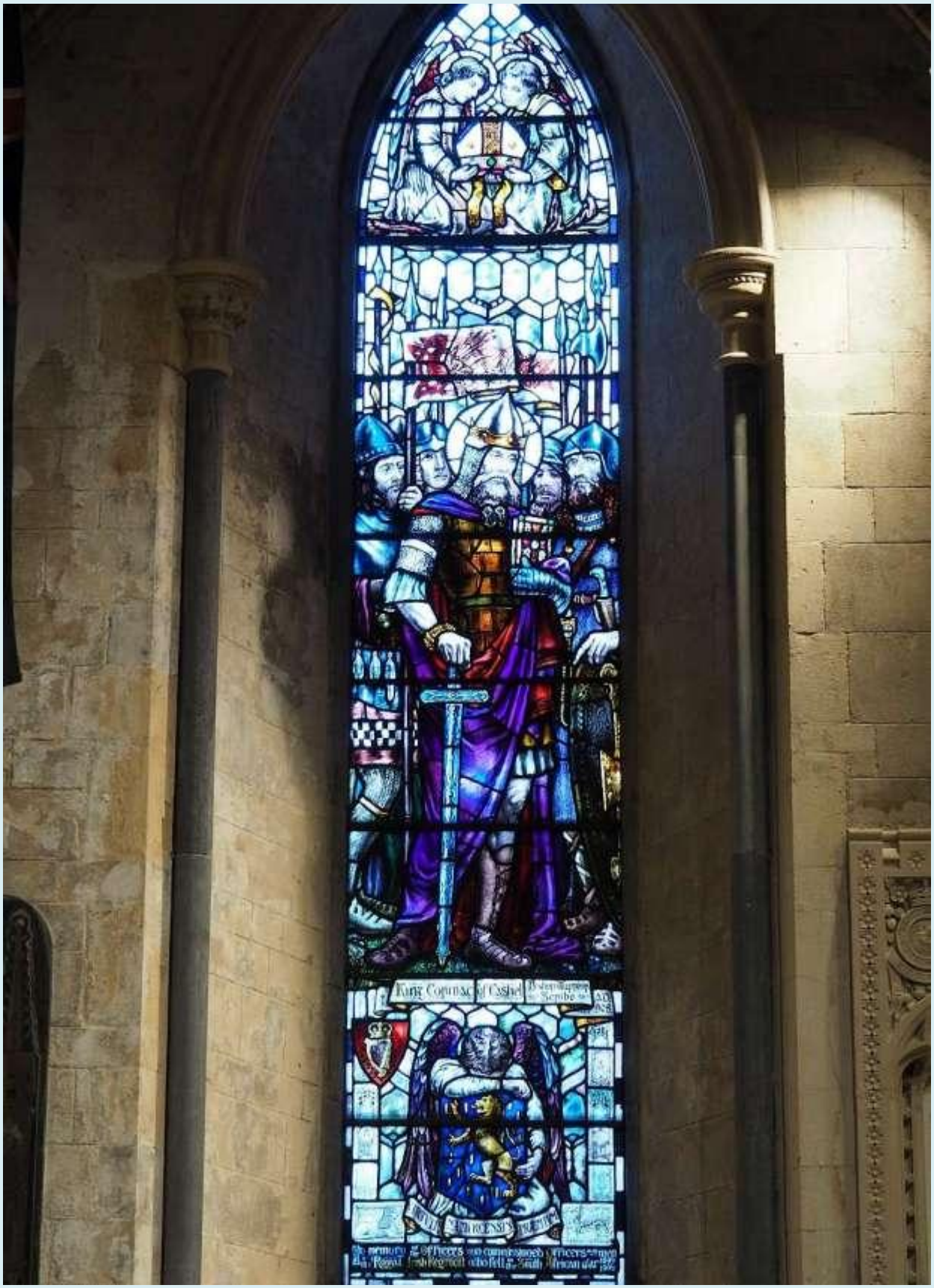

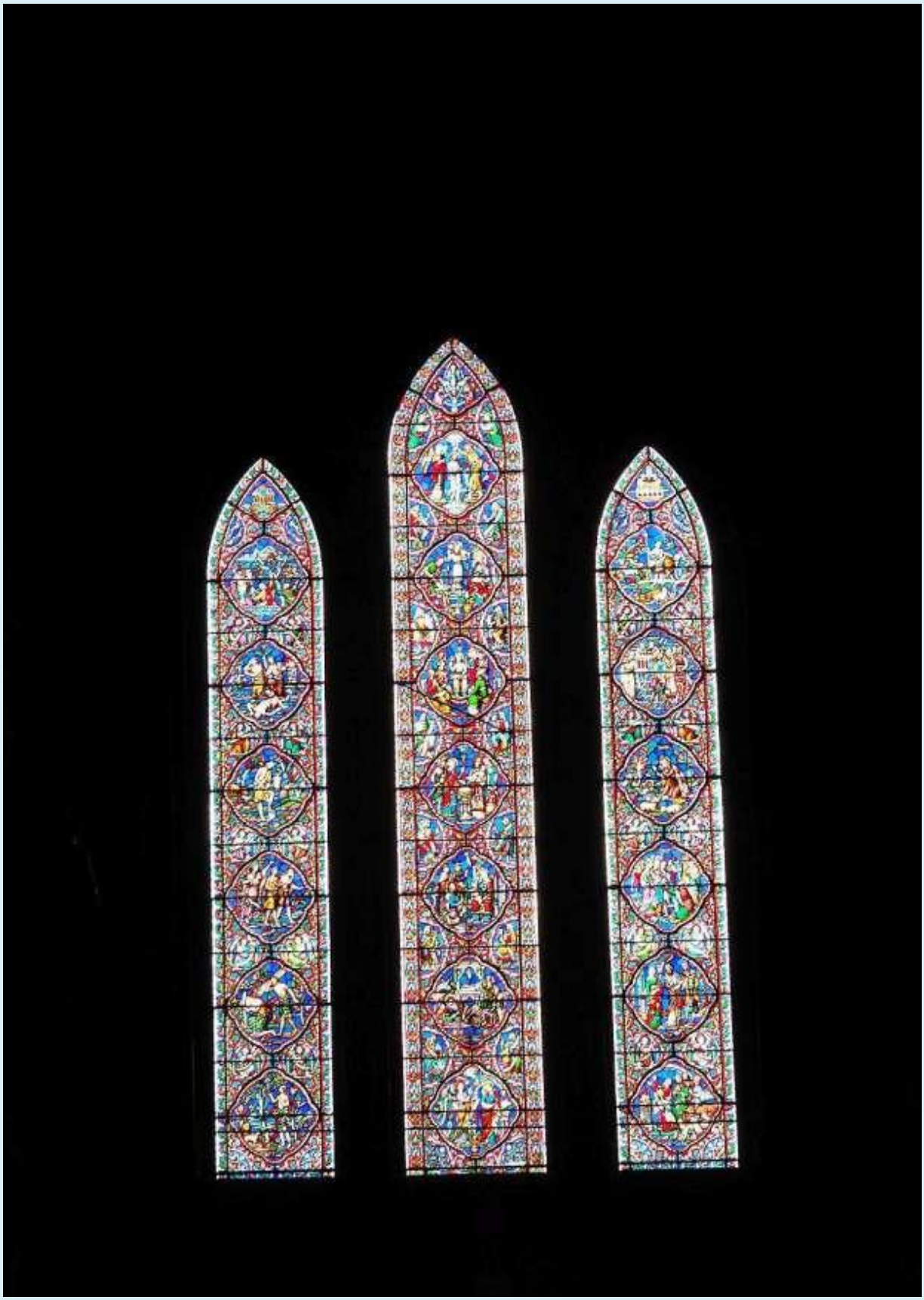

Prima documentare istorică a unei construcții pe acelaşi loc datează din 890, doar o mică bisericuță din lemn în acele vremuri. Actuala catedrală ar fi fost construită începând cu 1220 iar lucrările au durat nu mai puțin de 40 de ani. A fost terminată în anul 1260. Cam cât durează un tronson de autostradă la noi…

A fost renovată din nou în anul 1860, la 600 de ani distanță în timp, cu ajutorul unei donații importante din partea familiei Guinness. Iar Benjamin Guinness ar fi avut rol decizional asupra amenajărilor și planurilor constructive ale catedralei, schimbându-le destul de semnificativ în acele vremuri.

Sfântul Patrick este cunoscut drept patronul spiritual al Irlandei, fiind cel care i-a creștinat pe irlandezi. Se cunosc foarte puține informații despre viața acestuia, din păcate, deși am înțeles că sunt sute de locuri în Irlanda care revendică o legătură cu sfântul.

Pe acest loc, unde se află acum Catedrala, ar fi fost și fântâna în care Sfântul Patrick îi boteza și creștina pe irlandezi.

În secolul XII s-au găsit dale de mormânt la intrarea în ceea ce este acum parcul de lângă Catedrală. Aceste pietre au fost datate aproximativ din secolul al X-lea d.Hr. Una dintre acestea ar fi acoperit intrarea într-o fântână antică, posibil Fântâna Sfântului Patrick în care îi convertea la creștinism pe irlandezi.

Interesant și istoricul acesteia din punct de vedere al ritului creștin în care a funcționat de-a lungul timpului. La mijlocul anilor 1500, Catedrala Sfântul Patrick funcționa ca o biserică anglicană, ca mai toate catedralele și bisericile irlandeze de după ruperea legăturii cu Papa de la Roma. Dar cea mai mare parte a populației țării din acea perioadă era totuși catolică. Regina Maria a făcut-o din nou catolică, pentru ca apoi Elizabeth I să o readucă la ritul anglican.

În timpul războiului din 1600 dintre catolici și protestanți, James al II-lea a făcut-o din nou catolică iar după înfrângerea acestuia, ghiciți, a devenit din nou anglicană.

Ping-pong-ul acesta s-a terminat în anul 1869 iar Catedrala Sfântului Patrick a rămas ca acum, fiind în prezent Catedrala Națională a Bisericii Irlandei (Biserica Anglicană).

Istoria acesteia poate fi consultată de altfel pe site-ul oficial.

Scriitorul Jonathan Swift, autorul „Calatoriilor lui Guliver", a fost paroh al catedralei din 1713 până in 1745. Mormântul și epitaful său pot fi văzute în catedrală.

Din 1783 și până în 1871 catedrala a adăpostit și Capela Ordinului Sfântului Patrick, în care se desfășurau ceremoniile de inițiere ale acestui ordin cavaleresc. După separarea Bisericii Irlandei din anul 1871, ceremoniile Cavalerilor Sfântului Patrick s-au mutat la Castelul din Dublin. Dar însemnele și steagurile cavalerilor pot fi admirate în continuare în interiorul catedralei.

De asemenea, în catedrală sunt expuse steagurile de luptă ale batalioanelor irlandeze participante la primul război mondial. Dar și plăci comemorative pentru soldații irlandezi căzuți în războaiele din China, Birmania sau Crimeea din secolul XIX, sau din alte părți ale lumii.

Clar, grandoarea acestei catedrale irlandeze ne-a impresionat. De ce să nu o recunoaștem, la noi sunt prea puține catedrale de acest gen, poate Biserica Neagră din Brașov sau Catedrala Romano-Catolică din Cluj să rivalizeze cu o construcție atât de impresionantă. Dacă greșesc, trageți-mă de mânecă…

O catedrală care, pe lângă serviciile spirituale și ecleziastice pentru enoriași sau pentru aproape oricine îi trece pragul, asigură păstrarea spre memoria urmașilor a unor importante file din istoria sa, spre cinstea eroilor săi.

Sursa:
https://hailaplimbare.ro/2020/01/05/o-zi-in-dublin-iii-in-casa-patronului-spiritual-al-irlandei-catedrala-sf-patrick/

Icoane

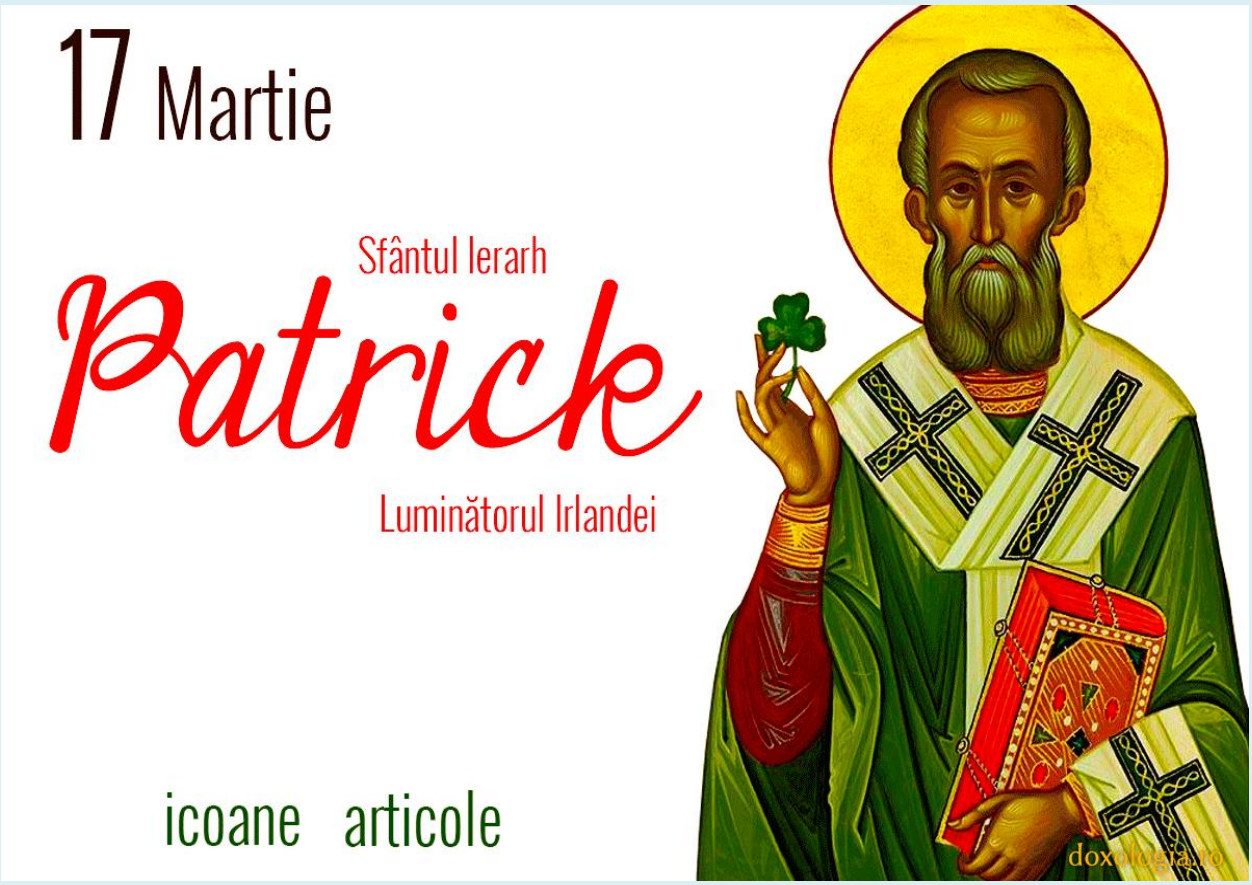
17 Martie
Sfântul Ierarh
Patrick
Luminătorul Irlandei
icoane articole
doxologia.ro

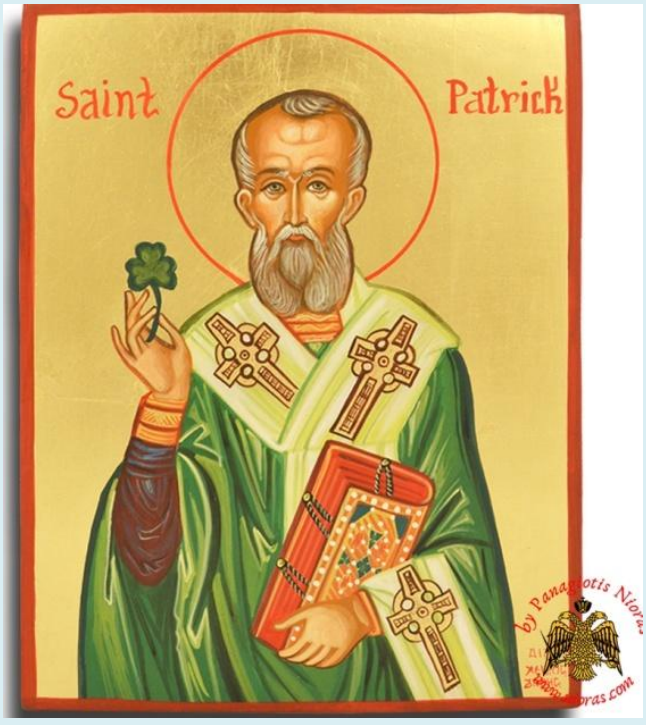
Saint
Patrick

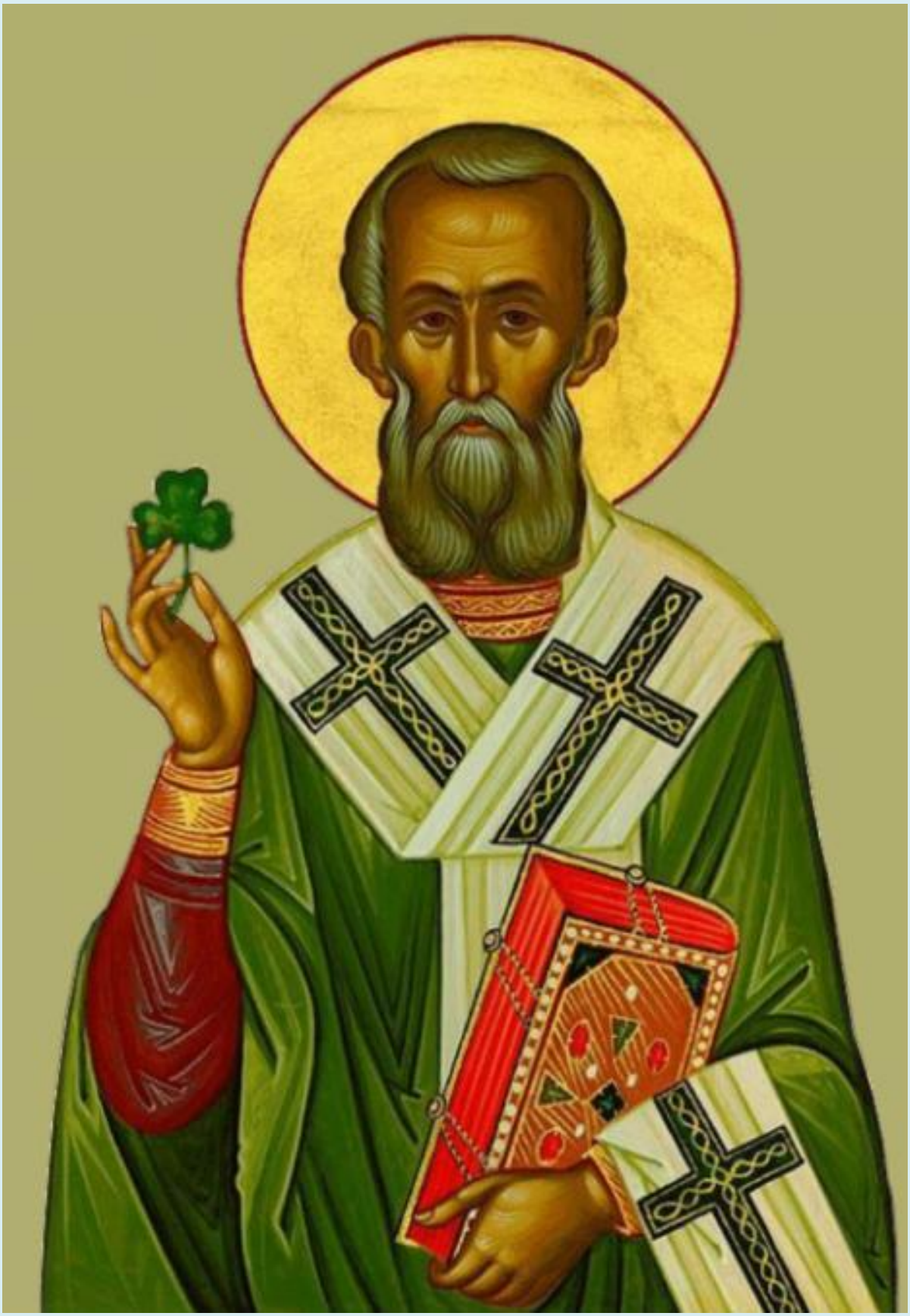

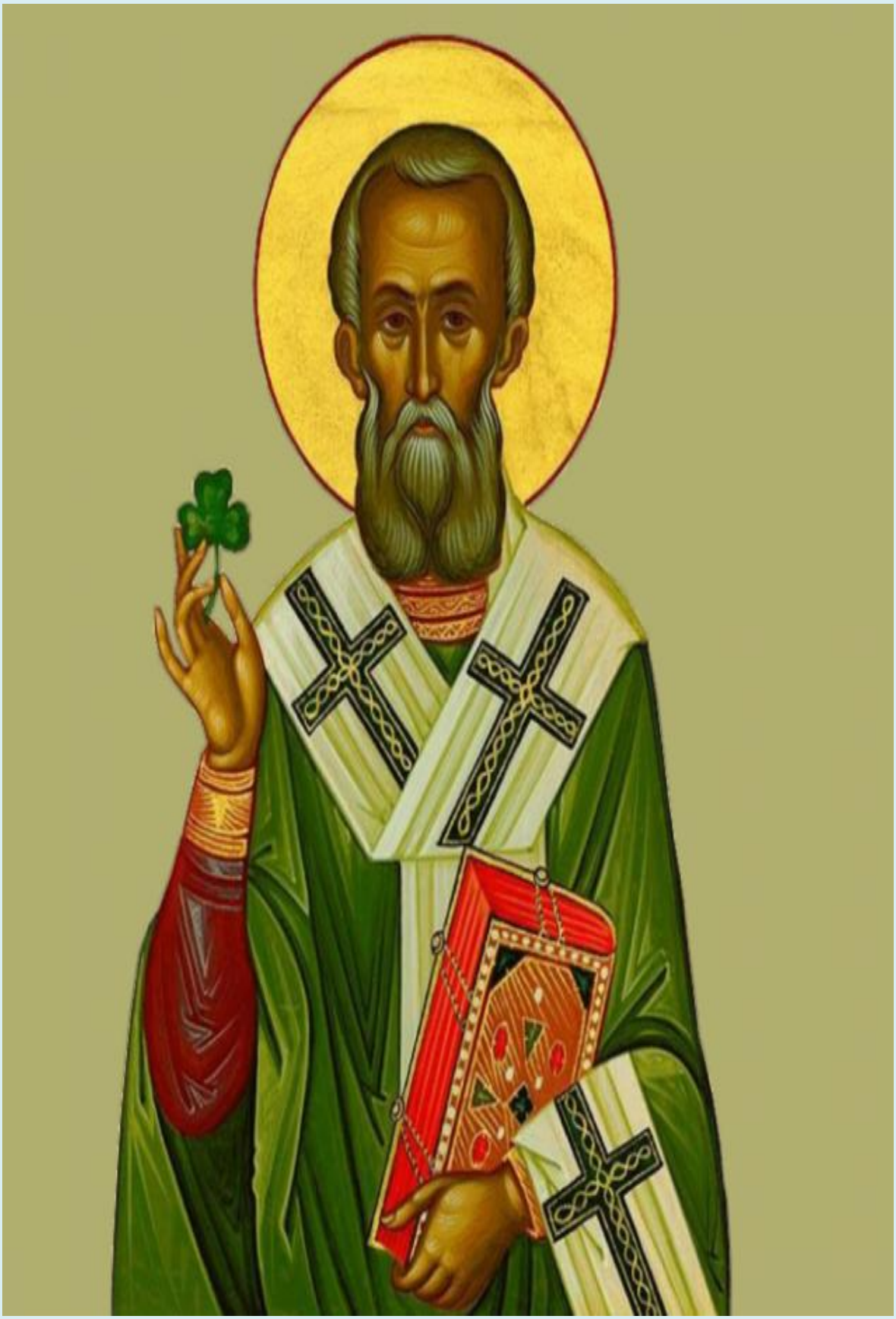

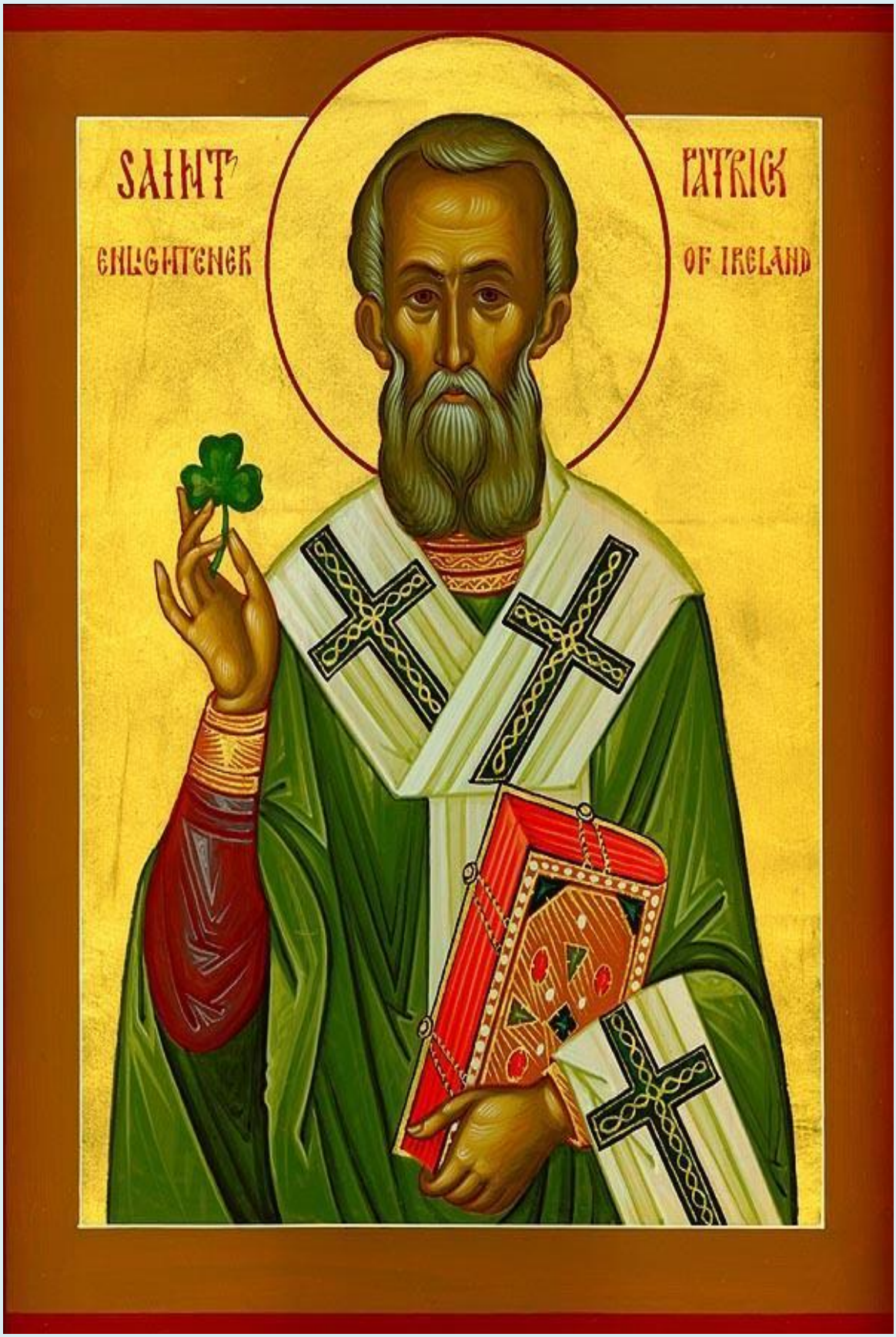
SAINT
PATRICK
ENLIGHTENER
OF IRELAND

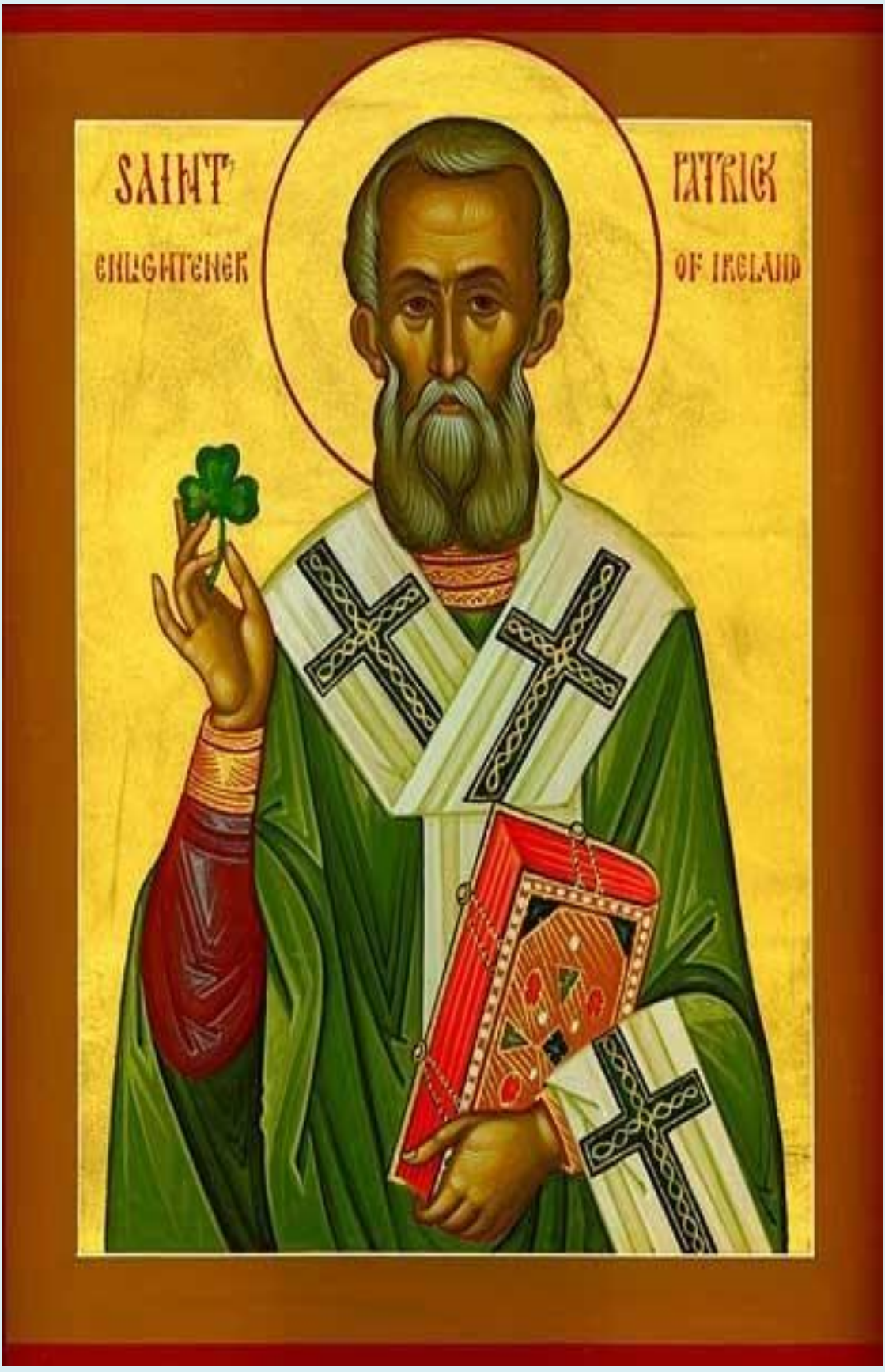
SAINT
PATRICK
ENLIGHTENER
OF IRELAND

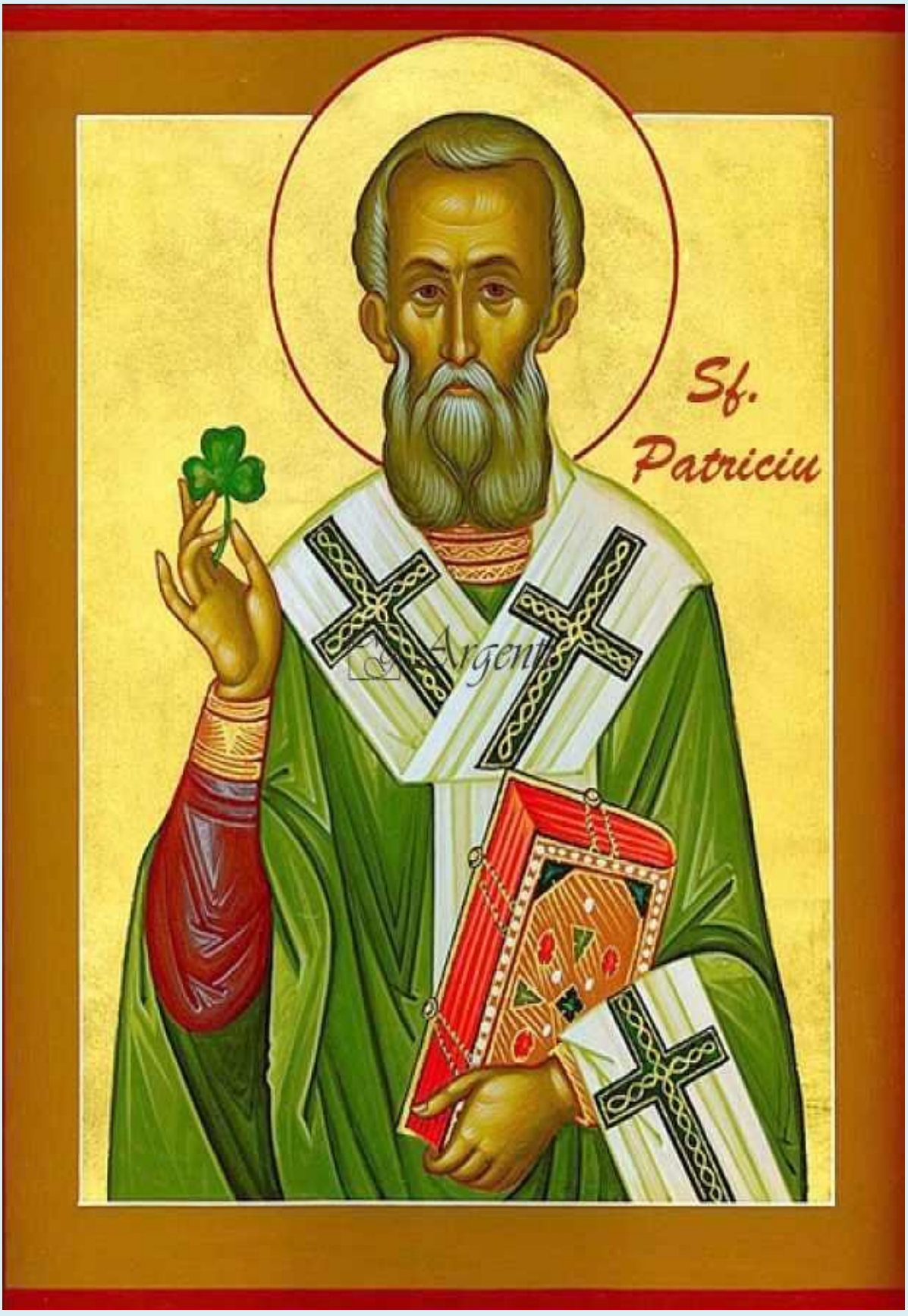
Sf.
Patriciu

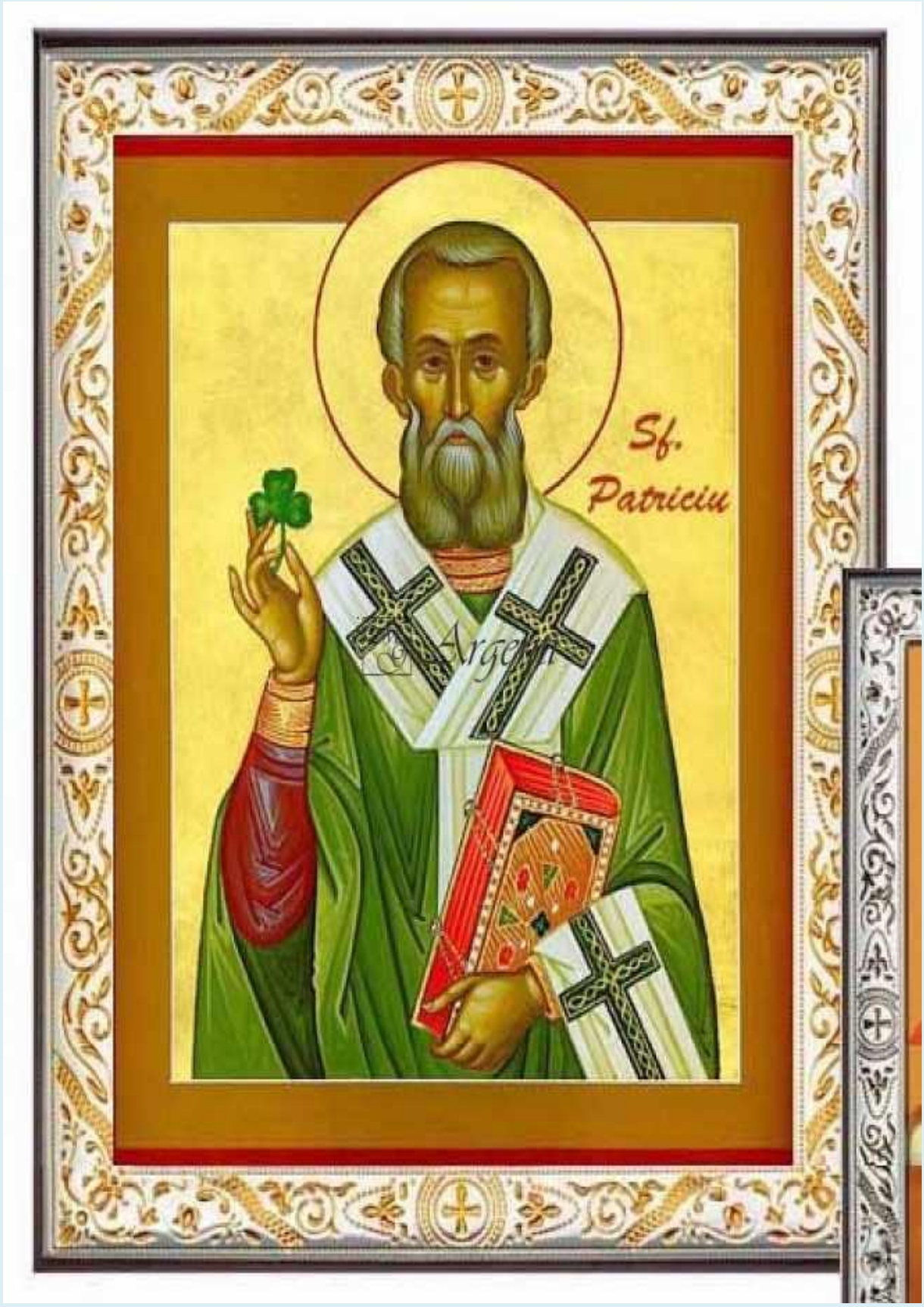
Sf.
Patriciu

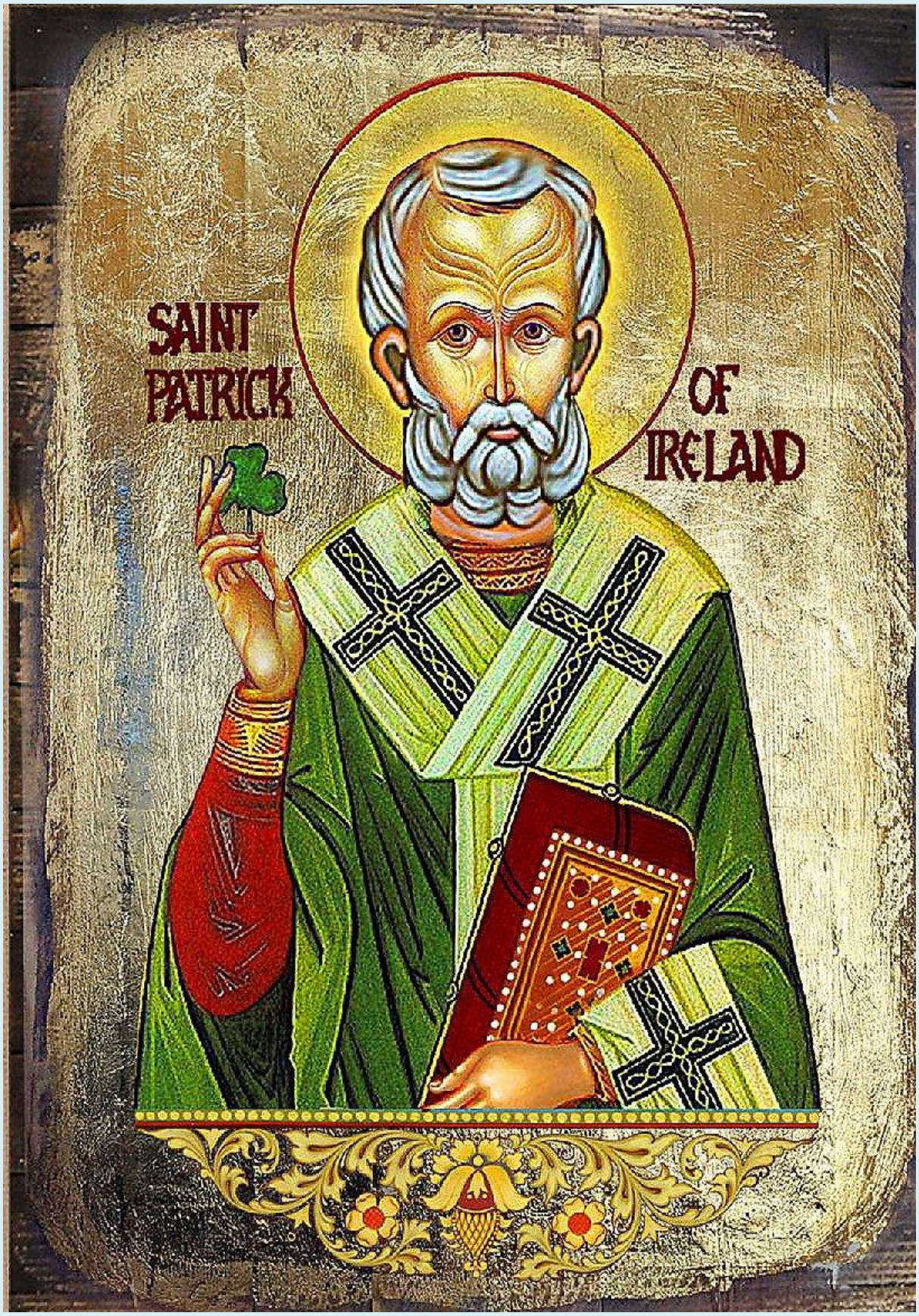
SAINT
PATRICK
OF
IRELAND

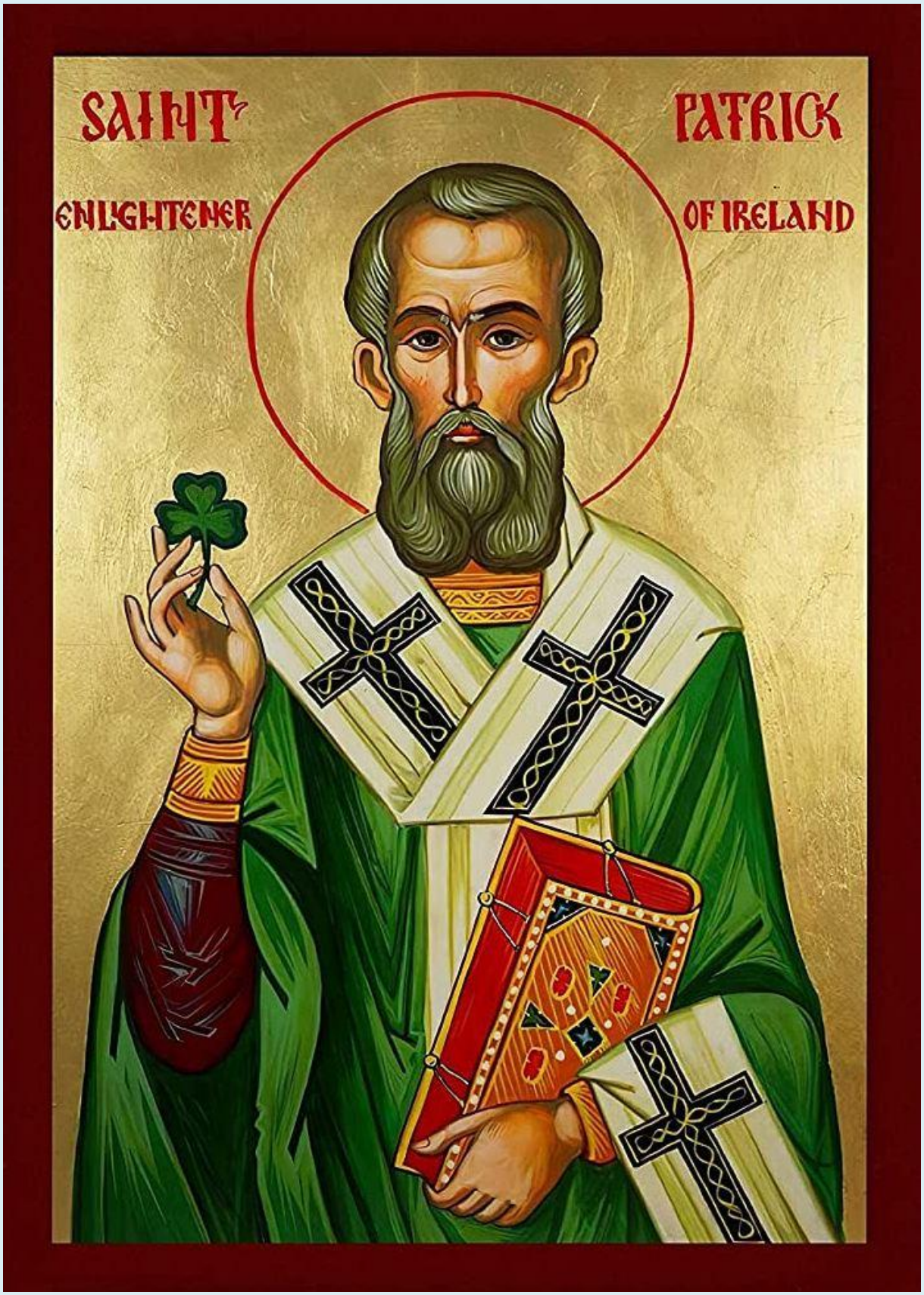
SAINT PATRICK
ENLIGHTENER OF IRELAND

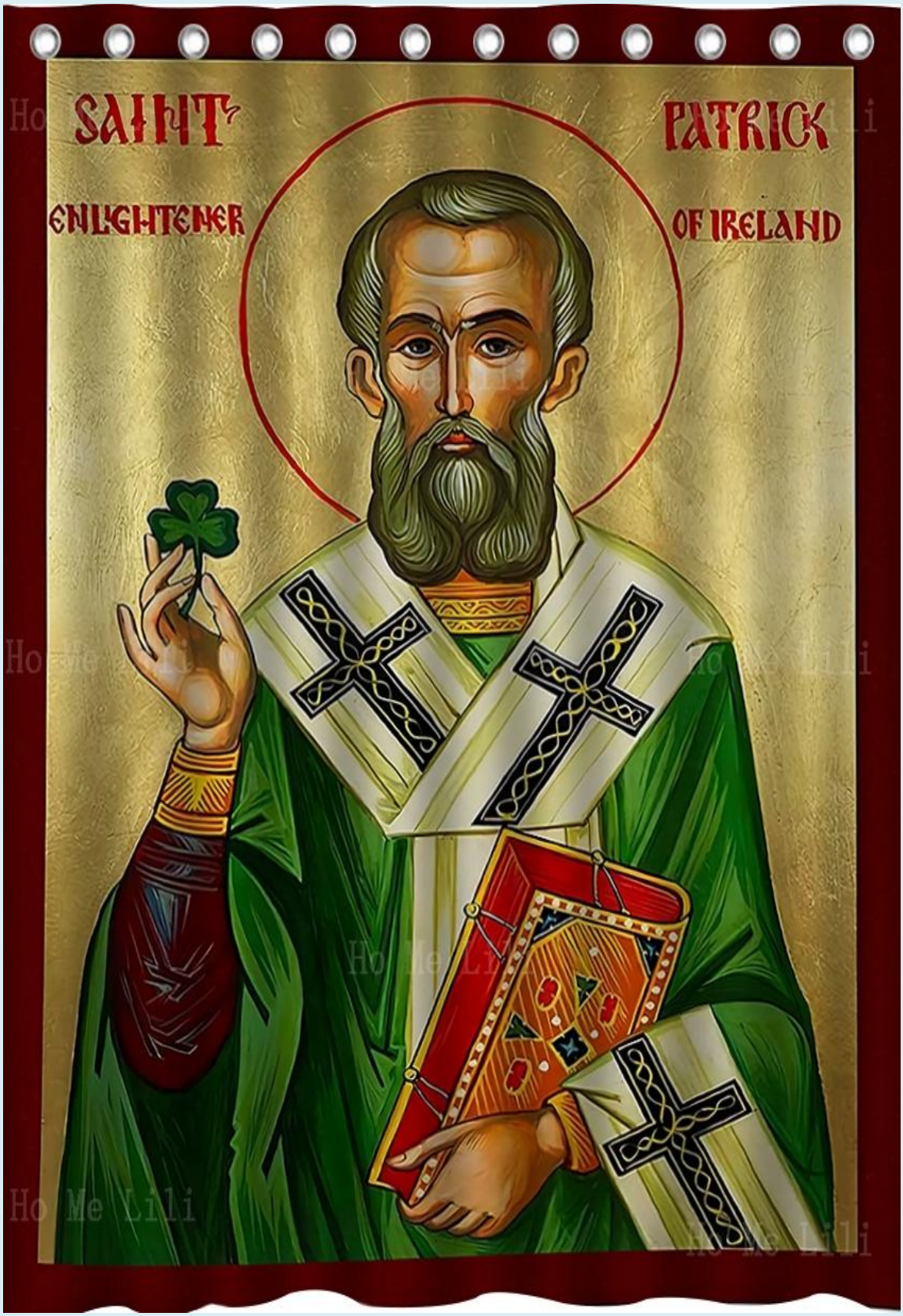
SAINT PATRICK
ENLIGHTENER OF IRELAND

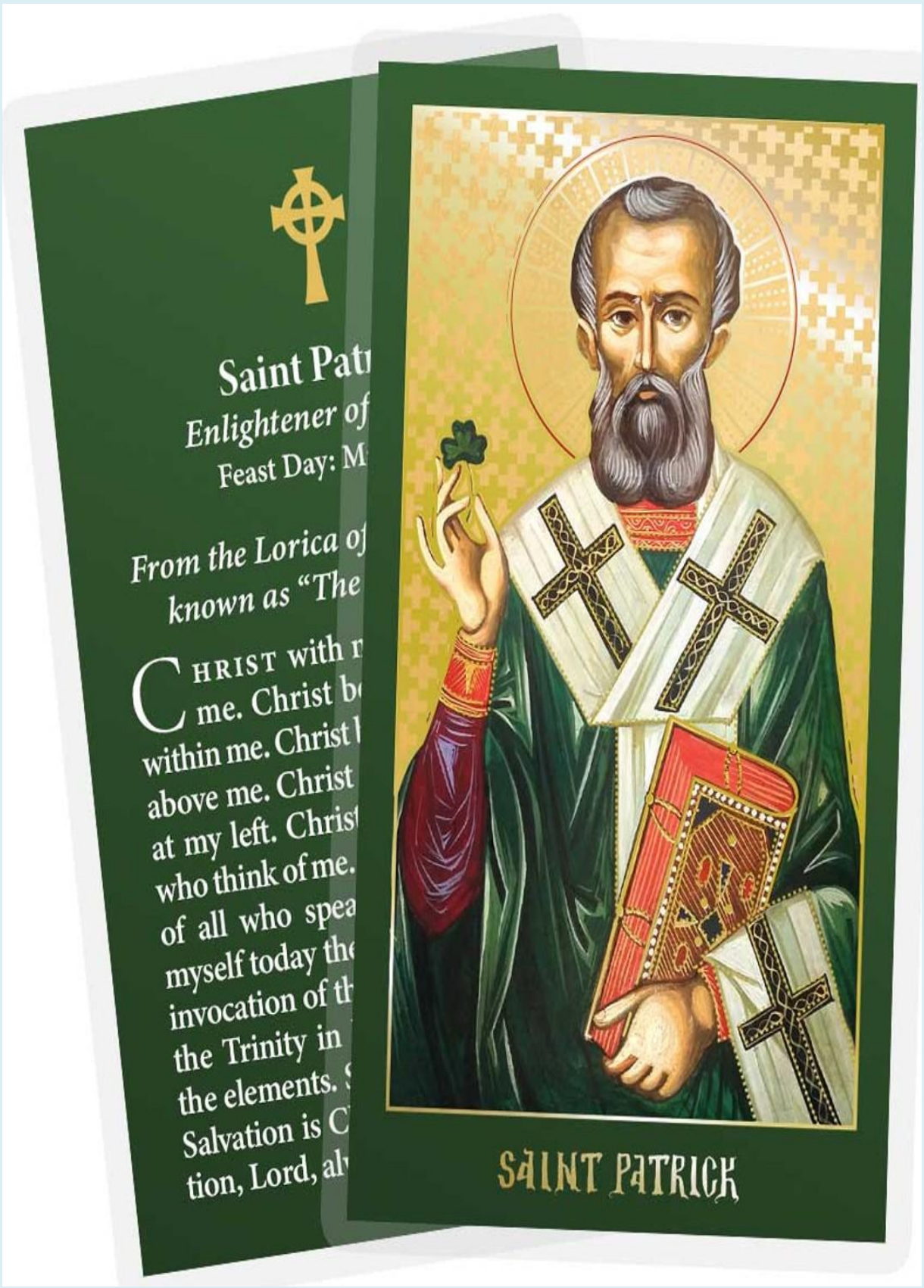
Saint Pat
Enlightener of
Feast Day: M
From the Lorica o
known as "The
CHRIST with
me. Christ b
within me. Christ
above me. Christ
at my left. Chris
who think of me.
of all who spea
myself today th
invocation of t
the Trinity in
the elements.
Salvation is C
tion, Lord, al
SAINT PATRICK

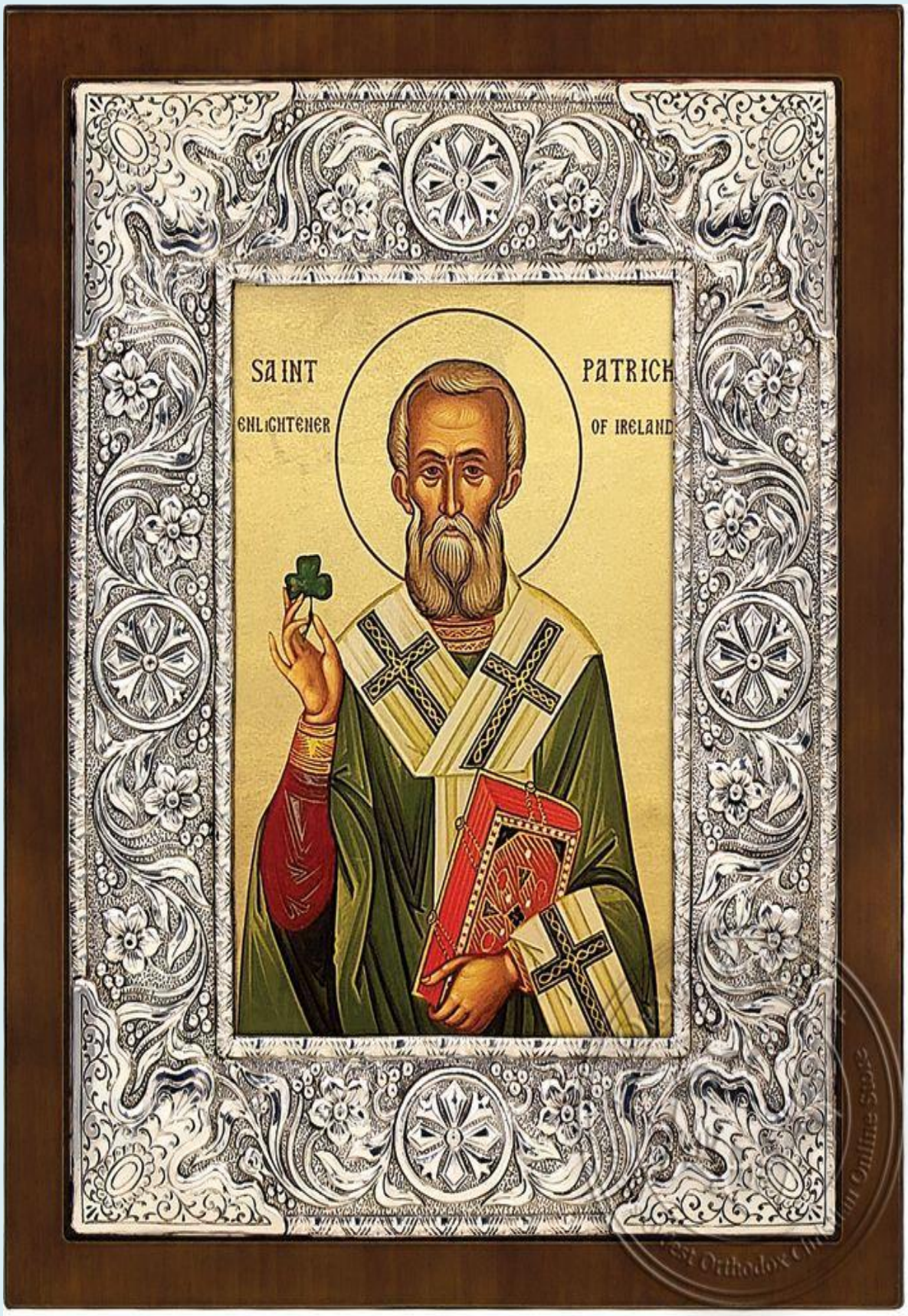
SAINT
PATRICK
ENLIGHTENER
OF IRELAND

ST.
PATRICK
ENLIGHTENER
OF
IRELAND
I BIND
TO MYSELF
TODAY
THE
FAITH OF
THE TRINITY
IN UNITY

ST.
PATRICK
ENLIGHTENER
OF
IRELAND
I BIND
TO MYSELF
TODAY
THE
FAITH
OF
THE TRINITY
IN UNITY

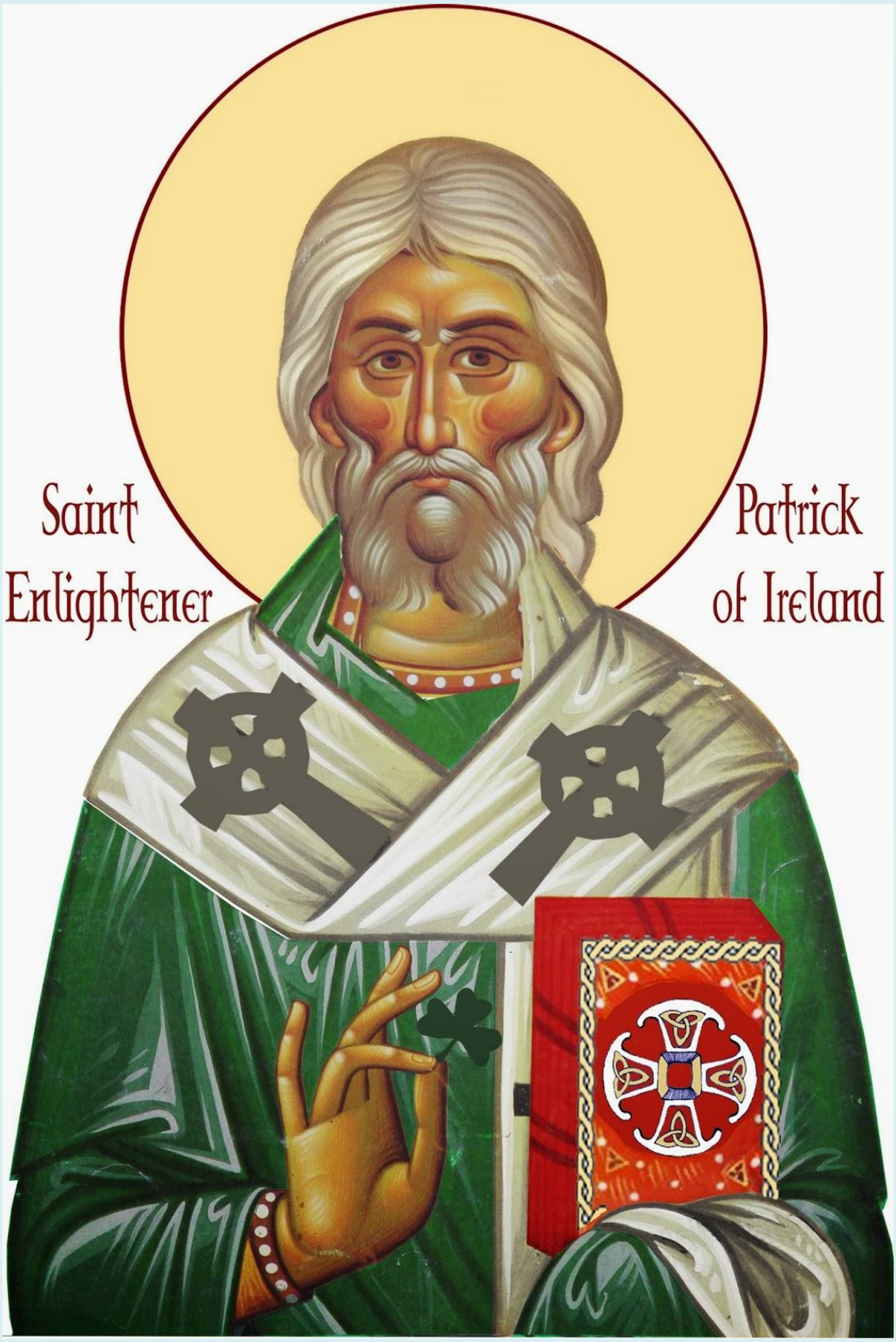
Saint
Enlightener
Patrick
of Ireland

SAINT
PATRICK

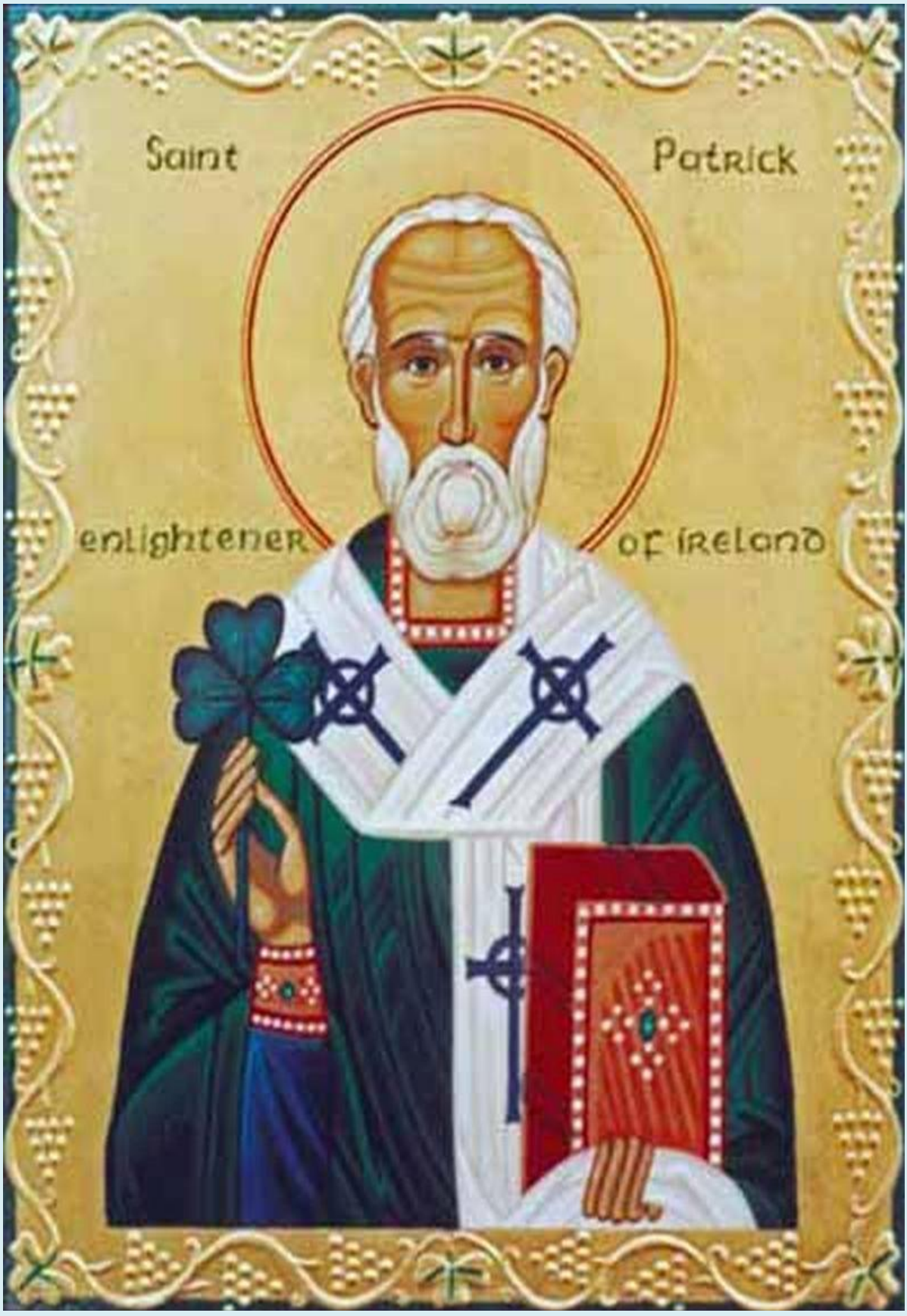
Saint
Patrick
enlightener
of Ireland

SAINT
ENLIGHTENER
PATRICK
OF IRELAND

SAINT PATRICK OF IRELAND
Christ with me
Christ before me
Christ behind me
Christ in me

SAINT
PATRICK
ENLIGHTENER
OF IRELAND

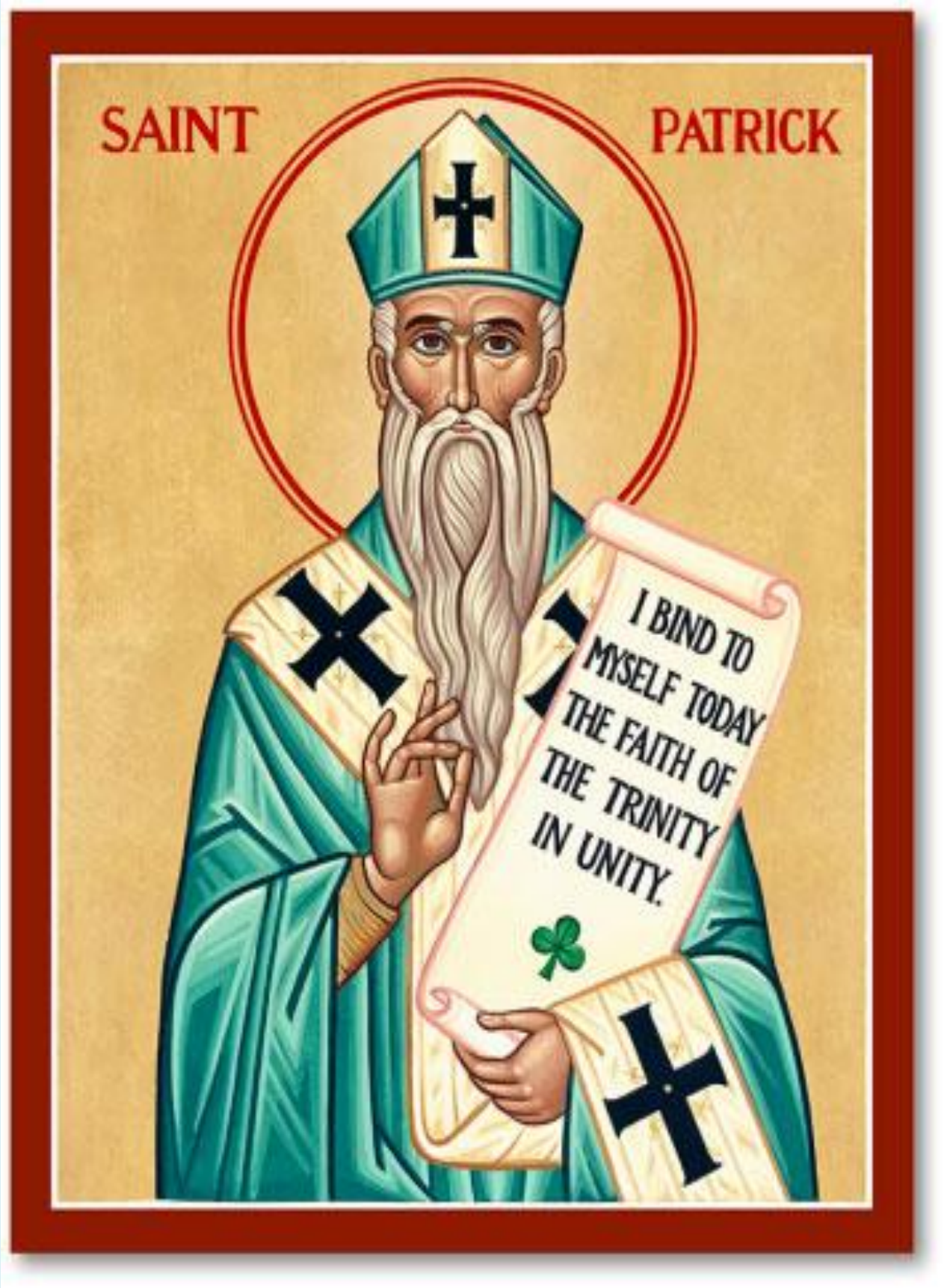
SAINT
PATRICK
I BIND TO
MYSELF TODAY
THE FAITH OF
THE TRINITY
IN UNITY.

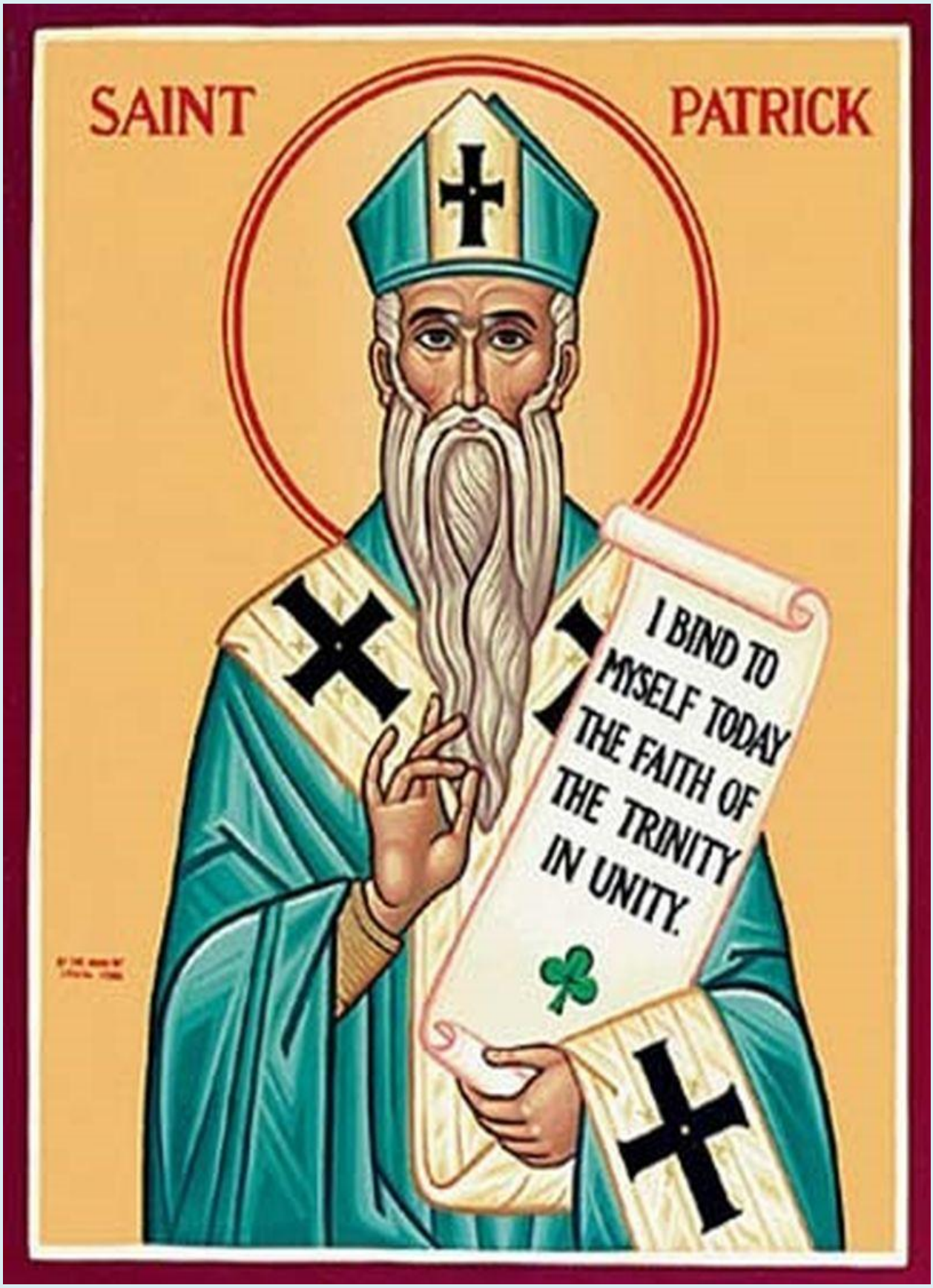
SAINT
PATRICK
I BIND TO
MYSELF TODAY
THE FAITH OF
THE TRINITY
IN UNITY.

S PATRICK

Sfântul Patrick, Luminătorul Irlandei

portal ortodox
DOXOLOGIA.ro

- Cel mai iubit sfânt al Irlandei, Sfântul Patrick, a trăit în secolul al IV-lea, bunicul său fiind preot, iar tatăl diacon.
- „Om de neam mare”, așa cum se traduce numele său, a ajuns să fie vândut ca sclav în Irlanda.
- După șase ani de robie se întoarce acasă, dar are un vis în care este trimis în Irlanda, așa că este hirotonit episcop.
- În momentul în care un om a vrut să îl omoare, acela a înțepenit, dar Sfântul l-a dezlegat și astfel irlandezii au crezut în Dumnezeu și așa a fost botezată toată țara.
- Trecut la cele veșnice, Sfântul este reprezentat în icoane ținând în mână un trifoi, simbol al Sfintei Treimi.

Bucură-te, Sfinte Patrick, luminătorul Irlandei!